

Kratak pregled stvaranja čoveka – nezvanična verzija¹

Duh koji je izvor samog postojanja ili bića kao takav ne može da ostane nemanifestovan jer bi to protivrečilo i njemu samom. Ostao bi čista apstrakcija i ništa. On mora da se ispolji i ta njegova emanacija je svekolika Priroda, život ili biće. Dakle, Duh Božiji ujedno postoji kroz dva aspekta: neispoljen kao on sam, i kao ispoljeni objektivni svet. *Oba ova aspekta su Jedno, samo je individualni um taj koji ih razdvaja i deli (to je objektivni izraz iluzije o individualnosti, iluzija kosmičkog Stvaranja je refleksija iluzije individualnog postojanja), zato se oni objedinjuju u individualnom umu svesnog subjekta, i to objedinjenje je probuđenje ili postizanje autentičnosti Duha.* Emanacija objektivnog sveta iz čiste kosmičke svesti i energije ima svoju gradaciju. Ona se kreće od suptilne ka gruboj, od više ka nižoj dimenziji. Emanacija se odvija putem energetskih frekvencija, od svetlosti i zvuka do svih materijalnih oblika i živih bića; sve su to samo različite frekvencije. Kako frekvencije emanacije postaju grublje tako dobijaju svoje životne oblike, tj. oblike bića koja postaju oličenje i manifestacije Duha na datom nivou. Ta oličenja i nivoi postoje sledećim redom:

1. Duh kao apsolutna ili čista svest koja sve omogućava. 2. Anđeoska hijerarhija. 3. Sva svesna bića u kosmosu koja postoje na suptilnim dimenzijama, tj. neorganska bića. 4. Ljudska bića (na Zemlji i drugim planetama) u fizičkom svetu, tj. organska bića. 5. Životinje i insekti. 6. Biljke. 7. Minerali. 8. Subatomske čestice koje su istovremeno i čista energija koja je identična čistoj svesti Duha.

Sama emanacija kao takva nije dovoljna. Ona mora da ima svoj ishod. Da bi Duh zadobio svoje konkretno oličenje - a to znači da bude i onaj koji izvorno jeste, i da bude konkretno manifestovan i delatan - mora da se kristalizuje kao svesna ličnost. On mora da postane aktuelan od početka do kraja, od najopštijeg do najfinijeg i najintimnijeg. Najkonkretnija afirmacija Duha na najintimniji način je njegova samospoznaja u individualnom biću, kao lična spoznaja. To je ishod emanacije. Svesna ličnost se, kao što joj i sam naziv kazuje, rađa samo iz ličnosti, iz samog čoveka i njegovog svesnog iskustva, kroz **njegovu** nameru i volju. To je jedino u svim univerzumima što se **ne može napraviti i dati spolja**. Svest čovek ne može dobiti spolja zato što je svest u osnovi bića, sve je svest, i ne može nam biti dato ono što već jesmo. Samo možemo biti naterani da to što jesmo afirmišemo svojevoljnim učešćem. Sve drugo i sam život se može spolja od nekog drugog dobiti i nametnuti. Samo celovita ličnost ne može. To se mora samo roditi kroz svoju volju. Fizički preduslovi su već postojali, a to je čovekoliko obličje. Zašto baš čovekoliko obličje? Zato što je to jedini kompletan oblik života koji na fizičkom planu ima sve organe za percepciju i delovanje. Sva druga bića nisu kompletna u tom pogledu.

Čovek je za razliku od svih ostalih humanoidnih bića stvoren da raste odozdo naviše, od materije ka Duhu, iz tame u svetlost, od neznanja ka znanju, od nesvesnog ka svesnom. Svi ostali ljudski oblici života u kosmosu su svoje poreklo imali u višim dimenzijama i zapadali su u niža materijalna stanja i ograničenja. Oni su to znali. Da bi spasli ljudsku vrstu kroz dovršenje procesa emanacije, oni su stvorili novog čoveka na planeti Zemlji da bi se s tako stvorenim čovekom dovršio krug emanacije Duha, koja se dotle kretala ka sve većoj materijalizaciji: da se iz materijalnog stvaranja čoveka ('od zemlje' kako kaže Biblija) ponovo vrati svojom voljom i spoznajom u svoje autentično duhovno stanje, kroz celovitu i prosvetljenu ličnost.

Pre oko 5 milijardi godina, širom naše galaksije zvane Mlečni Put, sa sedištem u sazvežđu Lire, postojala je nefizička civilizacija bića koja su bila ljudskog oblika kada su se manifestovali

¹ Izvor ovde datih informacija potiče od Stjuarta Sverdlova (Stewart Swerdlow). Njegove informacije ovde su dopunjene i donekle izmenjene mojim ličnim saznanjima.

kao Svetlosno Telo. Kada su ulazili u fizičku realnost, Lirani su se mogli manifestovati kao fizička bića, ali nisu zavisili od toga, i lako su se mogli vratiti u čistu energiju.

Pošto su izvorno bili bez pola, Lirani su se, nakon ulaska u fizičku realnost, podelili na dva pola, muški i ženski. *Prakrti* ima 12 frekvencija s kojima emanira u fizičku realnost. Po tim frekvencijama stvorena su sva živa bića u fizičkom univerzumu. Dvanaest je osnovnih i još puno kombinacija pa otuda vrsta živih bića ima daleko više od 12. Jedne od osnovnih su delfinska i lavlja. Da bi nefizička bića mogla da opstanu na fizičkom planu morala su za stvaranje svog fizičkog tela da upotrebe genetiku već postojećih fizičkih bića. Za stvaranje fizičkog čoveka upotrebljena je između ostalih, ponajviše genetika delfinske frekvencije, odnosno bića koja su tada bila amfibije, sisari koji su hodali na dve noge, ali pretežno su boravili u plitkoj vodi. Imali su otvor za disanje na temenu. Bića sa Sirius A, nazivaju se i Gini, najstarija i najiskusnija u fizičkom univerzumu, stvorena posebno da rukovode fizičkim stvaranjem i razvojem, i ljudskih i neljudskih odlika života, pomagala su Liranima u njihovom trudu da egzistiraju u fizičkoj formi, i za ovu svrhu su doveli Delfine iz Andromeda Galaksije u alternativnom svemiru zvanom Dal Svemir, gde je drevna energija Lirana, Siriana i Delfina inkarnirana u inteligentna morska bića. Fizička delfinska genetika, pomešana sa Liranskom i lavljom frekvencijom bila je korišćena da se stvore fizička tela koja mogu da ostanu na fizičkom planu. Tako je stvoreno fizičko telo čoveka. Mnogo kasnije, na Zemlji je dovedeno nekoliko originalnih delfina koji su eksperimentima degenerisani u današnje delfine. Ljudima je od njih ostala glatka koža i otvor na temenu (fontanela) kao daleka genetska veza.² Ljudi su fizički dizajnirani da postoje u poluvodenom staništu (deca se najlakše rađaju u vodi, novorođenče zna da pliva...).

Lirani su stoga precizni svih ljudskih rasa u galaksiji i svemiru.

Postali su velika civilizacija bića koja nisu bila ograničena fizikalnošću, i u stalnoj vezi sa svojim božanskim izvorom, transcendentnim Duhom. Zbog svojih psihičkih sposobnosti, njihova fizička forma je imala veliko pinealno oko, veće od pinealne žlezde, na sredini čela, s kojim su mogli videti prošlost i budućnost, duboko ispitivati samog sebe, vizualizovati i stvarati sve što su želeli. Ridokosi sa zelenim očima su imali najveće psihičke sposobnosti. Oni su bili njihova duhovna elita.³

Carstvo Lirana je bio raj (od koga su ostala sećanja u našim mitskim predanjima). Ljudski um je imao gotovo potpunu kontrolu nad svojom okolinom. Nije bilo sukoba, gladi niti bilo kakvog manjka ili oskudice.

Osnovna odlika tih izvorno ljudskih bića u sazvežđu Lira bila je svemoć i sveznanje koje su imali od blizine svog božanskog izvora, od Duha koji sve omogućava. Zato je njihova jedina osobina bila ljubav koja sve daje i omogućava.

Kako je čovek mikrokosmos, tako u sebi odražava sav kosmos u malome, odražava u svome rastu i njegovu prošlost. Otuda deca i danas pomalo liče na Lirane svojim bezrazložnim blaženstvom, dobrotom i potrebi za ljubavlju. Kod današnjih ljudi se njihova izvorna i suštinska priroda, koja potiče iz Lirskog perioda, prepoznaje po prostodušnoj dobroti koja sve prašta i ljubavi koje sve daje, koja je spremna na svaku žrtvu. Takođe i po genetici koja daje riđu ili plavu kosu, zelene ili plave oči.

Međutim, kao jedan od rezultata potpunog kreativnog kapaciteta Lirana, svaka individua se konstantno razvijala u drugačije mentalne obrasce. Kako je vreme prolazilo, ove umne šeme su se sve više ponavljale i postale čvrsto utisnute u genetici i duši pojedinaca. Nastali su drugačiji izgledi i rase u Liranskoj rasi. Kulture su se granale u potkulture. Podela je počela.

Zbog identifikacije sa svakom od 12 frekvencija i energija s kojima *prakrti* emanira, stvoreno je 12 odvojenih Liranskih rasa i kultura. 13-ta energija, celovitost svih 12, manifestovala se u obliku jedne vladajuće sile, koja je vladala nad 12 Liranskih plemena. Hijerarhijska struktura je stvorena, usmerena na jednu figuru, poznatu kao Henok, koji je predsedavao kao car Lirana. Ovo

² Danas u mitovima, bajkama i heraldici Lirane simbolizuje jednorog.

³ Ta elita i danas postoji, oni su besmrtnici, nadgledaju razvoj ljudske vrste. Povemeno su se pojavljivali na Zemlji. Jedna od tih pojava duhovne elite sa Lire ostala je poznata kao Babađi zahvaljujući Svami Joganandinoj autobiografiji. Jedan od tih Lirana bio je pratilac Isusa i ostao zabeležen kao neimenovani ali najomiljeniji Isusov pratilac i nepoznati mladić koji je umakao pri hapšenju Isusa. Jedan je bio u poseti Ramani Maharšiju nekoliko dana. Kasnije su se pojavile mnoge dezinformacije o Babađiju. Joganandino svedočanstvo o njemu jedino je tačno.

biće su ponekad oslovljavali sa "Dobar kralj" ili "Veseo kralj" u drevnim tekstovima koji govore simbolično o ovom vremenu.

Henok je bio mešavina Liranske i lavlje (Ari) frekvencije. Kad je hteo mogao se manifestovati kao krilati lav sa ljubičastim očima i zlatnom grivom. Bio je poznat kao zaštitnik zakona, Koda Bratstva. Ari su nefizička bića koja nadgledaju razvoj ljudske vrste u fizičkom kosmosu. Zahvaljujući njihovoj frekvenciji ostala nam je kosa samo na glavi i naziv Arijci kao sećanje na naše poreklo.

Iako je održavao zakon i red u Liranskom carstvu, Henok, dobronamerni vladar u kontaktu sa svojom dušom i dušama svih svojih ljudi, nije se mešao u njihov evolucionarni razvoj niti u promene koje su se dešavale u njihovim umnim šemama. On je jednostavno ispunjavao posledice koje su tražile duše u svom otelovljenju. Kao rezultat toga, ništa nije moglo sprečiti stalnu podelu između 12 rasa.

Pre više od milijardu godina otvorio se vrtlog koji je spojio alternativni, Stari svemir, sa našim. Ovo se dogodilo u našoj galaksiji, u Lira solarnom sistemu. Iz ovog portala stigla je grupa manje od 100 bića, koji su, pričvrstivši se na Liransku genetiku, stvorili fizička tela za sebe koja bi odgovarala frekvenciji ovog svemira. Ne baš sasvim, tela su im imala humanoidni oblik, ali je bilo u velikoj meri i providno. Inače su ostajali potpuno nevidljivi kada bi delovali na fizičkom planu. Sastavši se prvo sa većem Henoka, predstavili su se kao gosti iz drugog svemira i vremena. Rekli su kako su došli kao ambasadori cara iz drugog svemira, sličnog Henoku, i hvalili Lirane za njihovu predivnu eteričnu civilizaciju.

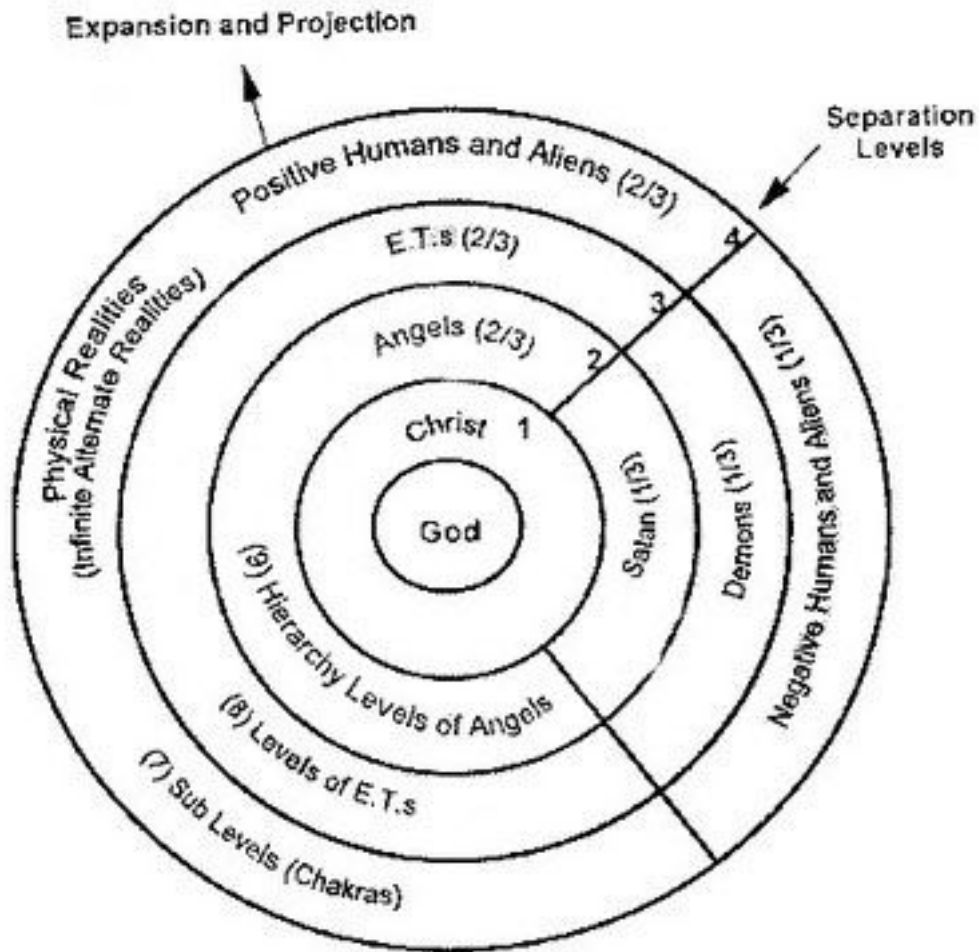
Henok je bio skeptičan oko njihovih motiva, ali nije sprečio interakciju gostiju i njegovih ljudi. Stvorili su koloniju za sebe na površini Lire. Svi su bili muškog pola, i stoga nisu mogli povećati svoju populaciju. Međutim, Lirani su mogli postati njihovi potomci drugačije sorte, kad bi počeli reflektovati njihovu sliku, i rekreirati njihovu kulturu. I tako su gosti postali učitelji. Tema njihovog učenja je bila fizikalnost. Govoreći i demonstrirajući, gosti su napunili Liranska srca i umove čuđenjem o neverovatnim mogućnostima koje su postojale u fizikalnosti. Henok ih je upozorio: morali su odabrati put, levo ili desno; ostati u eteričnom stanju, ili spustiti se u fizičku realnost.

Nakon stotine godina eksperimentisanja sa fizičkom realnošću, 12 Liranskih plemena je donelo svoju odluku: odlučili su da nastave svoja fizička iskustva dole niz levi put. Henok se nije mešao u njihovu odluku. Pošto su provodili većinu svog vremena u gustim, fizičkim telima, Lirani su postali smrtni, začarani u Prstenu Vremena. Pošto su izašli iz Rajskog Vrta svog predašnjeg postojanja, ušli su u Divljinu čvrstoće. Otprilike 40 miliona godina živeli su na ovaj način, većinom fizički, ali posedujući ogromne mentalne moći. Uprkos njihovoj fizikalnosti, mogli su na primer levitirati objekte, stvarati predmete iz etra, i komunicirati telepatski preko beskonačne udaljenosti. Nisu znali za nestašicu ili rat kroz celu ovu epohu. Plemena su uskoro stvorila svoje vlastite oblike vladavine, i izgubili deo njihove čiste povezanosti sa Henokom i njegovim originalnim Carstvom. Vremenom, društvo se degenerisalo dalje, jer su 12 rasa stvorili plemena ispod sebe, i ta plemena formirali grupe ispod sebe i tako dalje, dok podela nije bilo svugde, i ostalo je malo kohezije u Liranskom društvu koje se držalo Henoka i njegovog veća. Međutim, ovoj eri će doći kraj. Henok je predvideo sudbinu svog naroda. Video je njihovu ruševinu, ali nije preduzeo ništa da spreči dolazak toga, jer to je bila umna šema, sudbina koja je dovedena njihovim vlastitim mislima i kolektivnom svešću. Videvši prošlost i budućnost, mnogi Lirani su počeli da beže sa svog matičnog planeta, u područja galaksije koja su bila već okupirana nefizičkim aspektima Henokovog Carstva.

Kosmos opstoji na dijalektici suprotnosti, stvaralačkih i destruktivnih sila, i te sile imaju svoje konkretno oličjenje u određenim bićima ("sinovi svetlosti" i "sinovi tame"). Tako je sila stvaranja života oličena u anđeoskim i svim čovekolikim bićima (njihova suština je da budu oličenje Duha, *puruše*), a sila razaranja u demonskim i bićima koja nemaju ljudski oblik ni dušu koja može biti oličenje Duha (oni su isključivo tvorevine *prakrti*).

Da bismo ovo razumeli upotrebićemo shemu koju je dao Stjuart Sverdlov i poslužiti se delomično njegovim objašnjenjem stvaranja:

LEVELS OF REALITY

Božanska svest, ili Duh po *sânkhyi*, je sve što jeste, postoji u stanju bezvremenosti, bez početka i kraja. Predstavlja se krugom. Pošto objektivna svesti ili sve što jeste postoji u bezvremenosti, sve misli postoje simultano. Koje ćemo misli ili ideje biti svesni, zavisi od toga gde je fokus uma usmeren. Fokusiranje uma očitava i aktivira određene misli koje već sve postoje simultano. Misli nisu naše, mi ih samo koristimo. Kod stvaranja postojanja SVE je stvoreno u tom bezvremenom činu, ništa novo ne može da nastane, jedino može da se aktuelizuje iz potencijalnog u aktuelno stanje. Sve što uopšte može da postoji, već postoji oduvek. Mi ne vidimo to sve stvoreno jer ono postoji na više dimenzija, a svest nam je sužena na ono što je u njenom vidokrugu. Svesni smo samo onoga na što fokusiramo svoju pažnju. Fokus naše pažnje ide s jednog predmeta na drugi i to nam daje iluziju vremenske linearnosti i prostorne trodimenzionalnosti. Subjekt svojom svešću i delanjem samo aktuelizuje različite aspekte stvaranja sve dok nakon dovoljno takvih iskustava ne nadiđe svoju subjektivnost i aktuelizuje sebe i postane ono što jeste: oličenje svega. Mi se razlikujemo od svega stvorenog, pa i od misli, zato jer nismo stvoreni. Za razliku od svega, mi smo oličenje onoga koji stvara.

Sve što jeste postalo je svesno samog Sebe i istog momenta je shvatilo da je Jedno. Reakcija ove svesti o Sebi bila je da se istog momenta pojavila Hristova svest, a to je svest o sebi i kao ličnosti i kao božanskom biću. Božanska svest je postala svesna svoje sposobnosti da kreira i da se širi unutar Sebe. Ovo je sve što je Bog ikada uradio. To znači da je Bog imao samo jednu misao koja je bila 'Ja jesam' i koja se proširila i postala sve druge.

Prva emanacija Hristove frekvencije ili svesti o sebi, bila je Anđeosko područje. U početku su bila samo dva tipa anđela: Anđeli i Arhandeli. Obe grupe su bili Božji izaslanici, kreirani iz emanacije Hristove frekvencije. Ova frekvencija je identična Božjoj zato što ona jedino može isto

da kreira, ništa ne može da postoji izvan nje. Ono što Jeste samo stvara kreacije koje su proizvodi izvora, tj. samog sebe. Ne postoji ništa, bilo gde, a da nema sve atribute Boga. Kad god je postavljeno pitanje u Božanskoj svesti, istog momenta se dobije odgovor, balansiranjem obe, pozitivne i negativne energije, jer jedno ne može da postoji bez drugog. Onog momenta kada Božji um misli, istog momenta dolazi do stvaranja; ne postoji vremenski proces u savršenoj Božanskoj svesti, jer je ona uvek potpuna i sveopšta. Zato postoji stanje bezvremenog blaženstva prilikom bogospoznaje. Kreacije Božanske svesti su beskonačne. Postoje 3 nivoa egzistencije: Božja, Hristova svest i Anđeosko područje, koji su predstavljeni simbolično brojem 3, savršenim, harmoničnim postojanjem. Ovo je Sveto Trojstvo.

Prva i najveličanstvenija kreacija u Anđeoskom području bio je entitet po imenu Lucifer, predivan Anđeo koji je dobio ime po svetlosti. To je bila misao nastala u Božanskoj svesti koja je manifestovala lepotu, svetlost i savršenstvo. Lucifer, koji je bio stvoren unutar Božje svesti, bio je toliko moćan i fantastičan da je počeo da razmišlja 'Ja sam uradio'. Istog momenta kada je Lucifer pomislio reč 'Ja', počelo je odvajanje, jer nikada pre toga nije u Božjoj svesti postojala misao koja je bila kontradiktorna svom jedinstvu sa božanskom celinom. Pošto uvek postoji trenutni odgovor za sve misli i pitanja unutar Božanske svesti, Luciferova jedinstvena misao je stvorila odvojenu realnost: fizičku realnost, realnost sveta objekata koja odražava realnost konkretne misli o objektu. Čak iako je i ovo bio odgovor unutar Božanske svesti, Lucifer je pomislio 'Ja sam stvorio'. On je svoju tvorevinu pokazao ostalim Anđelima koji nikada pre nisu znali da je moguće stvaranje odvojeno od Božanske svesti. To je bio početak sveopšte konfuzije.

Pošto je sva svest Jedna, a 3 je simbol savršene kreacije, jedna trećina anđela je sledila Lucifera. Božanska svest je sledila logičan proces i automatski je shvatila da je korekcija neophodna. Pošto sve misli dopuštaju odgovore/reakcije, došlo je i do reakcije na konfuziju koja je nastala od 1/3 koja je verovala u izdvojenost. Što je bila veća konfuzija, veća je bila iluzija odvojenosti. Kako se svest o Izvoru smanjivala, tako je preostalih 2/3 reagovalo na ovu konfuziju tako što je stvoreno pokolenje od njih kako bi se sve ponovo izbalansiralo. Kreiran je novi nivo egzistencije koji se danas zove nivo neorganskih bića (ET) na suptilnijim dimenzijama (eter i astral), to su uglavnom pozitivna i neutralna bića, i organskih bića na fizičkoj dimenziji sa čovekom na vrhu tog stvaranja. Čovek je mikrokosmos ili oličenje svih Božanskih svojstava u fizičkom telu, on je predviđen da bude individualno oličenje Duha Božjeg. Radi boljeg objašnjenja, taj pozitivan deo je stvoren radi spasavanja, kao kad hoćete da spasete osobu koja se davi, morate skočiti u vodu da je spasete jer znate da plivate.

Trećina koja je sledila Lucifera stvorila je najpre demone na suptilnim dimenzijama, a zatim i negativna vanzemaljska bića na fizičkom planu (Drako reptoidi, Greyse), kojima je zajednička osobina da se hrane tuđom energijom. Pod njihovom kontrolom su i ljudska bića koja nemaju svoju volju, svest i karmičku zrelost. Ovde treba naglasiti da i demoni i prirodno stvorena neorganska bića koriste astral kao svoje stanište, ali treba ih razlikovati. Neorganska bića su ili pozitivna prema čoveku ili neutralna, dok su demoni uvek negativni (mada se često lažno predstavljaju kao pozitivni).

Kako su kreirani novi nivoi egzistencije, Božanska svest reaguje/odgovara sa novim izaslanikom na svakom nivou, koji se zajedno zovu Anđeoska Hijerarhija. Lucifer, tako nazvan od strane Božanske svesti, preimenovao je sebe jer je verovao da je jednak samom Bogu. Na hebrejskom jeziku, koji je zapravo vanzemaljski jezik, Lucifer je sebe nazvao Satana(El). Slova ovog imena na hebrejskom predstavljaju aktiviranje *kundalini*, koja služi da izbalansira aktivnosti radi lečenja ili korekcije, odnosno ravnoteže svih sukoba (kasnije je Satana lažno predstavljen kao 'protivnik' i tvorac sukoba). Satana je tražio način da dokaže da on može da kreira realnost nezavisno od Božanske svesti. Pošto je Sve što Jeste sama Božanska svest, i ništa ne može da postoji izvan nje, jer ona je samo postojanje i biće u svakom obliku, dokazivati da je moguće biti izvan Svega što Jeste je zapravo dokazivanje apsurdnog ili nemogućeg. Iz ovog razloga je umna šema Satane jednaka ludosti. Ovaj apsurd se zove Ego. Zato je on fikcija ili iluzija. Na ovaj način Satana je bog svih iluzija, a Ego je njegov sluga u čoveku. Svaki drugi opis i tumačenje Satane je mitološka funkcija uma stvorena od samog Satane.

Za izazivanje iskušenja suprotnosti i kao protivteža Liranima, tj. ljudskim bićima, daleko od Lire, u binarnom solarnom sistemu Alpha Draconis, ista sila iz drugog univerzuma koja je pomogla stvaranje fizičke ljudske vrste, stvorila je novo carstvo od bića čiji je oblik potpuno stran Liranima. Za njihovo stvaranje korišćena je i ljudska genetika, ali su izvorno stvoreni od jedne vrste reptoida. Oni su hermafroditi i sa strogom hijerarhijom. Drako reptoidi su bili nova vrsta fizičke sile u galaksiji Mlečni Put - imaju mentalitet socijalnih insekata i društveno uređenje nalik na košnicu. Njihov bog je bio astralni Gospodar poznat pod imenom Satana, protivnik (tačnije, prirodna suprotnost ili protivteža koja je neophodna za ravnotežu dijalektike suprotnosti) duhovnog principa stvaranja. Njihov fizički nadzornik je Ciakar, oko 3 metra visok, beo i svetlih očiju, sa krilima. Ostali su do 2 metra visoki reptoidi koji hodaju na dve noge, imaju kvrgave izrasline na glavi koje liče na male rogove, zenice očiju imaju vertikalni otvor. Nemaju svoj izvor energije i zato moraju da energiju uzimaju od drugih bića koja je proizvode. Takođe njihovi životi zavise od tehnologije Sirius A koji su ih napravili genetskim inženjeringom na fizikom planu. Otuda su oni paraziti. Nemaju ni emocija, samo um grabljivca, ali prilagođen za tehniku koju su od Sirius A dobili na korišćenje.

Da bi iskušenje suprotnosti Liranima bilo potpuno, ista sila koja je stvorila Drako reptoide na fizičkom planu, stvorila ih je i na astralnom, u vidu demona. Otuda Drakoa ima više vrsta na fizičkom i astralnom planu. Oni su svi stvoreni da budu neka vrsta strašila za ljude kako bi se brže razvijali. Bez njihovog izazova ljudske duše ostale bi inertne u svom božanskom oličenju.

Oni imaju teokratsku vladavinu zasnovanu na ritualizmu i strogoj hijerarhiji. Smatraju sebe superiornim i zaduženim da dovedu u red fizički kosmos i da vladaju njime. U suštini su potpuno programirani. Njihovom imperijom vladaju dva vladara. Jedan je glavni, religijski vladar, kao što je bio Kagan kod Hazara (koji su bili njihovi hibridi, a u devetom veku su oni postali aškenazi Jevreji), drugi je svetovni vladar koje je upravljao državom, vojskom i ekonomijom. Kao Bek kod Hazara. Nad njima je astralni gospodar koji vlada celom Drako imperijom, a nad njim su nevidljiva bića koja su sve stvorila i Sirius A koji nadziru stvaranje.

Njihova organizacija je kastinska. (Kaste u Indiji su njihova kopija.) Postoji 7 kasta kod Drakona:

1. Ciakar (beli sa krilima i neki od njih imaju 3 roga na glavi, imaju jako svetlo-plave oči). Živi u podzemlju.
2. Vladari, političari (slično kšatrije u Indiji).
3. Sveštenici.
4. Ratnici.
5. Učitelji - indoktriniraju druge, imaju teološki obrazovni sistem.
6. Radnici.
7. Sluge - pod potpunom kontrolom, dobijaju najniže i najopasnije poslove.

Ispod njih su Zeta Reticuli I i II (poznati i kao Greys, vanzemaljci koje S. Spielberg populariše kao dobre) koji su pod potpunom kontrolom i služe kao pomoćnici, ali se mogu i likvidirati jer su zapravo klonovi napravljeni prvobitno od nekih insektoida. Oni služe za fizičke poslove vezane za rizik otkrivanja tako da mogu biti uništeni. Oni uglavnom skupljaju hranu, a to je krv ljudskih bića i nekih životinja, kao i otimanje pojedinaca za eksperimente. Sami Drakoi se ne otkrivaju i ne pokazuju ljudima, osim onima sa kojima rade.

Pored Zeta Reticuli kao pomoćnici postoje demoni. Oni deluju na astralu. Služe da opsedaju pojedince i psihički ih pripreme i prilagode da budu dobrovoljni davaoci životne energije Drako bićima. Svoje i tuđe.

Prvo su stvoreni astralni Drako, odnosno demoni, a zatim fizički.

Oni koji su u višoj poziciji i oni koji su u nižoj imaju različite Bogove.

Cela društvena struktura Drako bića je čvrsta hijerarhija i kontrola. Kod njih nema individualnosti već preovladava mentalitet košnice, odnosno socijalnih insekata. Zato su kod njih jako zastupljeni rituali i ikonografija koji podstiču takvu mentalnu uslovljenost. Sav ritualizam za koji znamo u religijama i politici - potiče od njih.

Bila, jedan od 14 naseljenih planeta u solarnom sistemu Lire, je bila dom prvoj Liranskoj populaciji koja je sreća reptoide. Agrikulturni po prirodi, Bilani u to vrijeme nisu znali ništa o ratovanju. Bili su zaprepasćeni, kao i uplašeni, kada je ogromna letelica skrenula u orbitu oko njihovog sveta. Iz ove letelice se spustila grupa Ciakar diplomata. Lirani su ih upoznali sa strahom i oprezom. Reptilska populacija, koja nikad pre nije videla ljude, bila je takođe jako plašljiva. Ciakari su se vrlo malo bojali, više su bili zainteresovani za obilje resursa tog stranog sveta. Drako i Lirani su sklopili sporazum na Bili, i ubrzo nakon toga njihovi naučnici i filozofi su izmenjivali tehnologiju i informacije. Ciakari su namamili plemena u učenje o umetnosti ratovanja. Lirani su počeli da imitiraju svoje reptilske rođake, čak su kreirali sisteme kontrole uma da drže svoju populaciju pod kontrolom.

U svojoj naivnosti Lirani nisu prepoznali dogmu kojom su Drako učili svoje mlade, rasizam i ratobornost koju je negovala njihova kultura, i najgore od svega, nisu prepoznali da su oni, posebno, postajali sve više tema predavanja naučnog društvenog sloja reptoida o zlu i degeneraciji liranskog društva koja se nisu uklapala u njihov drakonski Red.

Bilo je prekasno kad su napokon prepoznali Drakonsku pretnju, kad je kometa bačena na Bilu, i planeta bila pod invazijom reptoida. Brutalna taktika koja je korišćena zgražavala je Liranske diplomate, do te tačke da su prekinuli sve veze sa Ciakarima. Ovo je podstaklo podelu između Drako i Liranske civilizacije.

Zaraženi Drako mentalitetom koji je proizveo želju za moć kod vladara plemena, kao i zbog sve veće razlike u mentalitetu, Lirani su se zapetljali u građanski rat. Po prvi put u celoj istoriji, ljudi su vodili rat jedni protiv drugih u destruktivnoj borbi. Stotinama godina, Lirani su uništavali gradove, kolonije i moral jedni drugih. Videvši ovo, Drako je počeo prikazivati Lirane kao Čudovišta Haosa koje je trebalo ubiti kako bi spasli svemir od njihovog ludila. U njihovoj civilizaciji, potpuno kolektivizovanoj i bez individualnosti, bilo je nečuveno da se rasa okrene sama na sebe.

Ciakari su videli ovo stanje kao priliku da prošire svoje carstvo. Uz to, nevidljiva rasa ih je podsticala da povedu kampanju za invaziju Lire. Ta nevidljiva rasa je, kao što smo rekli, zapravo stvorila Drako bića u svrhu isprobavanja i testiranja Lirana.

Ciakar je počeo da sakuplja svoju populaciju za rat. Misleći da predstavljaju Staro Carstvo, Drakoni su bili neustrašivi i nemilosrdni, ne zaustavljajući se prema cilju. Pomoću sredstava straha i masovne kontrole uma, ubeđeni da su pravi naslednici ove galaksije, bili su besni zbog ugroženog im nasleđa po rođenju. Lirani su predstavljeni kao uljezi, i sada su viđeni kao degenerisani, i socijalno podeljeni. Pored toga, smatrali su da kao originalna nefizička, tj. duhovna bića, ljudi nisu imali pravo da postoje u fizičkom svemiru kojeg poseduju i kontrolišu reptili - kao oličenja *prakrti*. Ovo učenje je naravno bilo osnovano na lažima, ali kao što je slučaj sa svim religijama, i vernicima Drako populacije to nije bila samo istina nego apsolutna i vitalna činjenica.

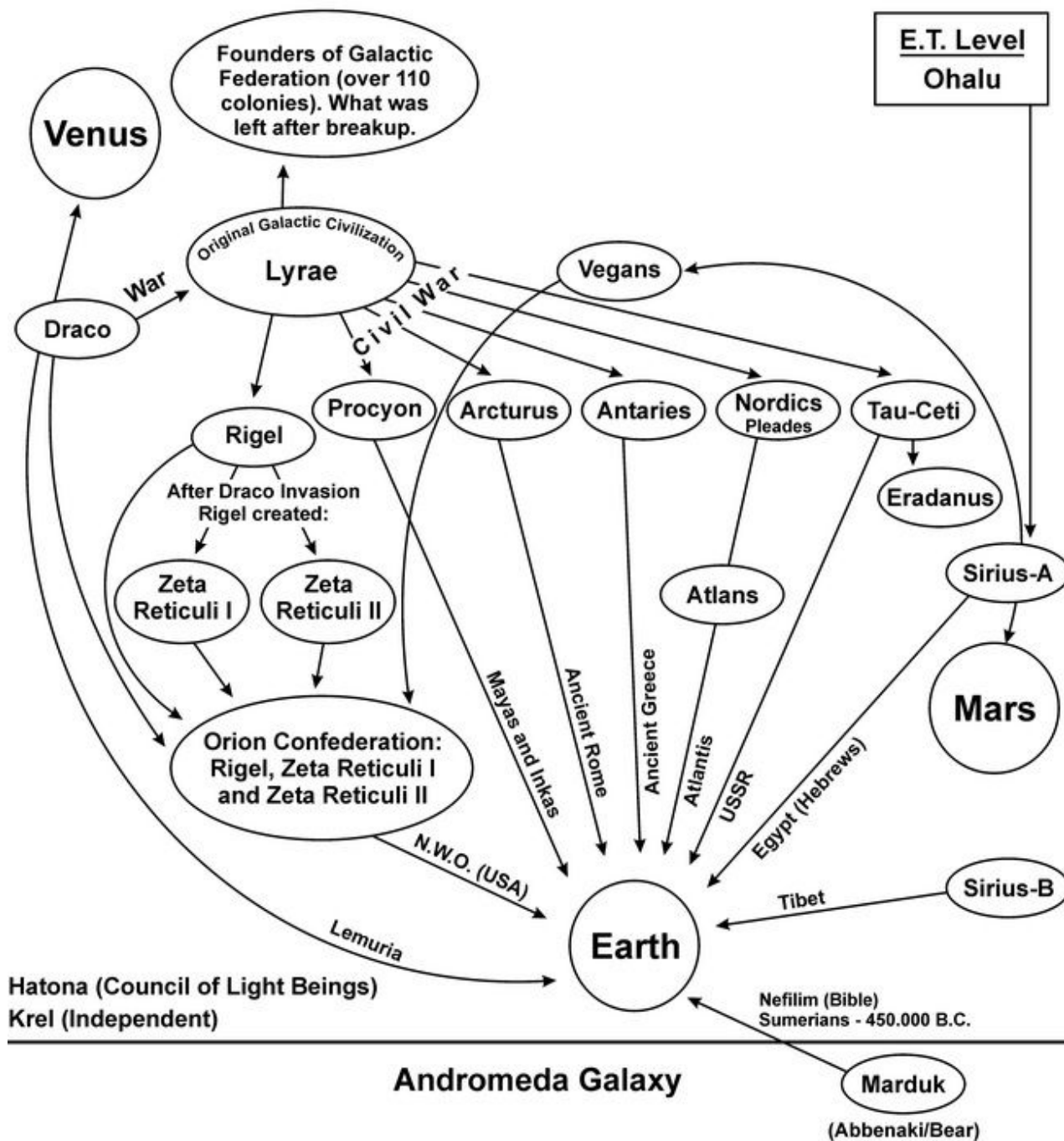
Vodeći se ovom dogmom, i pod neizmenljivom naredbom njihovih providnih gospodara, Drako vojska krenula je u napad na Liru.

Dok su se Lirani borili međusobno, bili su lake mete za reptilske sile. Došli su iz dubine svemira, vozeći hiljade kometa punih ratnika. Kada su se spustili na tlo Lirana, doslovno su počeli da ih čereče na komade i da ih jedu. Užasnuti, Lirani su započeli masovnu seobu sa njihovih 14 planeta. Svih 12 plemena su izveli vlastiti pokušaj bega, vezujući se zajedno tek sada kad im je cela civilizacija bila u opasnosti. Međutim, mnogo Lirana je, ne želeći da dopuste da njihov svet padne tako lako u ruke Drakona, ostalo, i uzvratilo udarac. Reptoidi su iskusili mnogo činova brutalnosti i uništenja s Liranske strane. Kada je uništena letelica u kojoj je bilo nekoliko njihovih krilatih Ciakara, to nije bio samo napad na njihovo najsvetije fizičko poreklo, to je bila uvreda njihovoj religiji. Nakon toga, Drako su uništili Bila, Teka i Merck planete. Sedam Liranskih plemena je tada napalo Drakonsku postaju, uništivši planetu. Čak su i komete poslali na Alpha Draconis sistem. Očajni za osvetom, reptoidi su kreirali crnu rupu i iskoristili je da unište Liru. Posledica toga je bila eksplozija toliko velika da je iskrivila prostor i vreme. Celi Liranski solarni sistem je bio uništen u par dana. Razornost je bila toliko velika da se posledice i danas mogu videti u obliku velikog prstena u oblasti Lire i radioaktivnog talasa emitovanog iz područja u centralnoj regiji galaksije Mlečni Put.

Nakon uništenja njihovog matičnog sistema, neki Lirani su pobjegli u alternativni svemir, koji je delić sekunde van sinhroniciteta s ovim. Liranske rase su otišle u nekoliko različitih solarnih sistema. Oni uključuju među stotinama drugih, Rigel i druge zvezde u Orion području, Plejade, Arcturus, Procyon, Tau Ceti i Eradanus, Alpha i Proxima Centauri, Barnard zvezda i naš solarni sistem.

Sve se ovo dogodilo po nameri Duha da proširi ljudska bića, koja su njegova oličenja, na sav ostali kosmos, da ne ostanu samozadovoljna samo na jednom mestu. Sećanje na ovo je i danas prisutno kroz mit o izgonu iz raja.

Milky Way Galaxy

U davna vremena, kada je Zemlja postala zrela za organski život, više vanzemaljskih rasa došlo je na nju i pored životinjskog začeli su čoveka, ljudski život i kulturu, ali ne ovakvu kakvu danas znamo. Pored Zemlje, razvili su život i na Marsu i Fetonu (ili Maldek-u), planeti koja je uništena u sukobu sa Drako rasom i njeni ostaci su danas pojas asteroida između Marsa i Jupitera.

Oni su eksperimentisali sa različitim oblicima života, od kojih su neke i poništili. Pojava života na Zemlji privukla je parazite, Drakone sa sazvežđa Alpha Draconis. Oni su došli ovde za ljudima svojim letelicama. Kao što smo rekli, oni nemaju osećanja ni duhovnosti, već jedino um grabljivca i parazita. Ne mogu da proizvode životnu energiju, nemaju ni svoju temperaturu, već životnu energiju uzimaju od fizičkih bića. Takođe ne koriste samo fizički plan već pretežno astralni zbog njegove manje uslovljenosti i većih mogućnosti. Oni su ovde došli pre oko 300.000 godina i nastanili se na Lemuriji, kontinentu koji je nekada postojao između Latinske Amerike i Australije. Dinosaurusi su bili njihove 'domaće životinje' i služili su im za ishranu.

Došlo je do sukoba između ljudi, koji su naseljavali Atlantidu, i Drako reptoida na Lemuriji koji je rezultirao nekim katastrofalnim promenama na Zemlji (pomeranje polova, ledeno doba, potapanje kontinenta Atlantida i Lemurija) i okolini. U tom sukobu Drakoni su katapultirali planetoid s kojim je razorena planeta Maldek, od koje je ostao pojas asteroida između Marsa i Jupitera; pored toga prolazak tog planetoida oborio je osu rotacije Urana; promenio orbite Zemlje i Marsa koji su tada dobili sadašnje orbite; Mars je tada izgubio atmosferu, pa otuda na njemu tragovi reka koji ne bi bili mogući da nekada nije imao gustu atmosferu. Taj planetoid se zaustavio u orbiti oko Sunca i danas je to Venera.⁴ Reptoidi su bili dobrim delom poraženi, ali ne sasvim. Povukli su se u podzemlje, u velika staništa duboko ispod zemlje, u baze na Mesecu i Veneri.

Čovekoliki potomci andeoskih bića su sa razorenog Maldeka i poremećenog Marsa naselili Zemlju u dolini Inda. Negovali su staru Liransku tradiciju i znanje; za umnožavanje i regeneraciju svoje bioenergije koristili su vodu, i otuda toliko bazena u gradu Mohenđo-daro. Imali su crvenu kosu, zelene i plave oči i bili su obdareni moćima koje se danas smatraju "natprirodnim". Otuda se u starim tekstovima legendarni prvi učitelj Kapila naziva "crvenim čarobnjakom" a stanovnici doline Inda "malim crvenim ljudima (skoro bez nosa)". Oni su bili sa Maldeka.⁵

Razlog stvaranja čoveka

Da bi se dovršio proces emanacije *prakrti* i tako omogućila aktuelizacija Duha u potpunosti, stvorena je na planeti Zemlji nova ljudska rasa od genetike svih 12 ljudskih rasa iz Lire. Takođe je u maloj meri korišćena i genetika Drakoa jer je najpodobnija za fizički opstanak a takođe i da sve mogućnosti i iskustva budu kompletni.

Razlog stvaranja čoveka na Zemlji je bio u tome što su ljudske vrste, koje potiču sa Lire, uvideli da tokom vremena sve više gube svoju izvornu prirodu, da evolucija ljudskih bića ne može više da ide odozgo na dole, od Duha sve niže u materiju, već da je jedini mogući nastavak od materije ka Duhu, odozdo naviše. Da se jedino tako može dovršiti krug stvaranja.

Ljudi drugih zvezdanih sistema (Plejade, Tau Ceti, Procyon, Eradanus...) koji potiču sa Lire, proistekli su od Božanskog. Čovek na Zemlji predstavlja povratak ka Bogu. Put povratka ugrađen je u njegove gene i energetski sistem čakri.

Jedina dalja evolucija ljudske vrste je transcendencija u Duhu. Ona se mora odigrati slobodnom voljom individue a ne podsticana spolja kao sve ostale prirodne aktivnosti. Da bi individua došla do svoje volje, do probuđenja, mora doći do spoznaje da u prirodi više ne može naći utočište jer ga je priroda stvorila da ona nađe svoje utočište i ishod u njemu – kada on postane oličenje Duha. I Duh i Priroda traže svoji ishod u probuđenom čoveku – zato on ne može naći utočišta nigde do u sebi. To je iskustvo smrti, smrti za sve spoljašnje. Jedino iskustvo smrti može naterati čoveka na dalju evoluciju, na transcendenciju u Duhu.

⁴ Nakon svih neuspeha da objasne nastanak sunčevog sistema, astrofizičari su najzad prihvatili činjenicu da planete nisu nastale na mestima gde su danas, nego su promenile svoja mesta. Takođe to objašnjava zašto su krateri na Mesecu i Marsu nastali odjednom, a nastali su onda kada se ta promena mesta dogodila prilikom sudara Maldeka sa Venerom, usled čega je i Mars isteran sa svoje dotadašnje orbite – tada su nastali njegovi krateri i to samo sa jedne njegove strane – one s koje je dobio udar raspadom Maldeka. Druga polovina Marsa je uglavnom bez kratera.

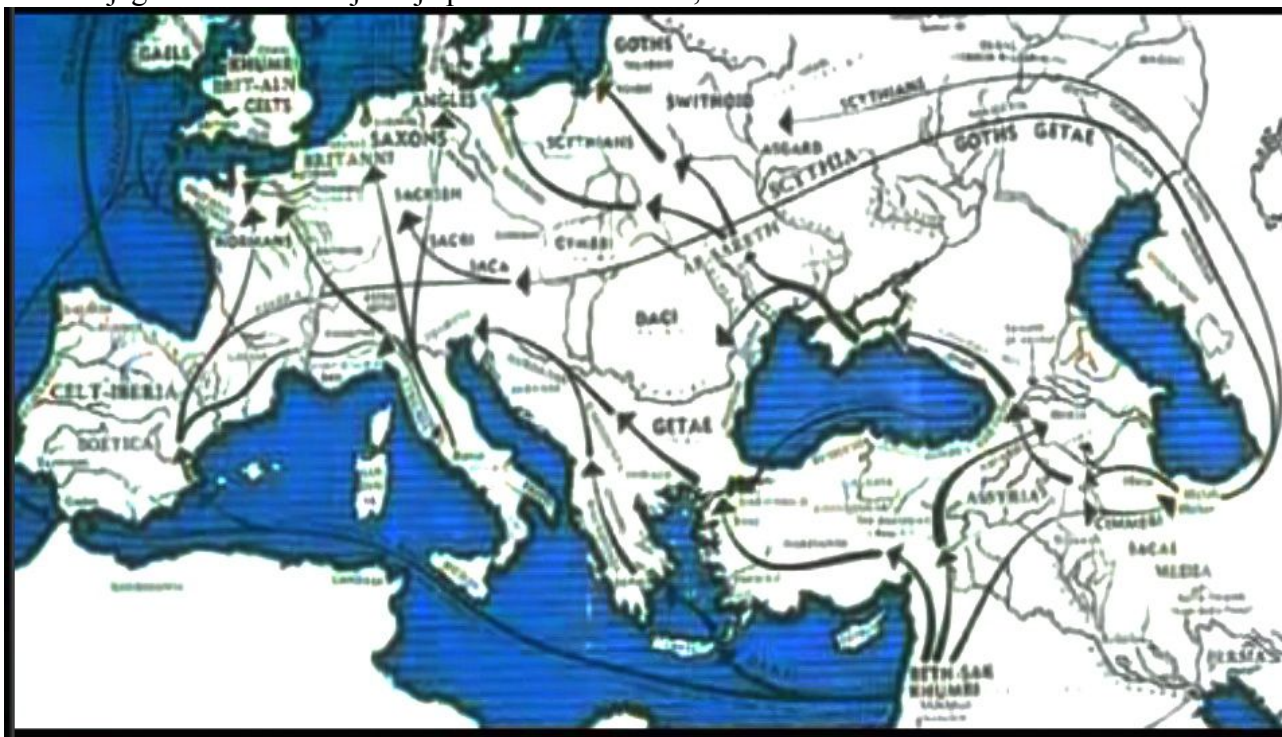
⁵ Kada su hibridi iz Vavilona, zvani Arijevci, krenuli u osvajanje Istoka, krenuli su preko doline Inda. Tu su se sukobili sa starosedecima, potomcima Lirana, i uništili im gradove nuklearnim oružjem. Mali broj Lirana je tu ubijen, veći deo je otišao sa Zemlje. I danas postoje jasni tragovi nuklearnog razaranja. To je sve opisano u Mahabharati. Hibridi su preuzeli njihovo učenje i tako je u njihovu demonističku, ritualnu religiju jednog boga-gospodara koji traži prinošenje žrtvi, ušla nauka i praksa joge i samospoznaje koja se kroz Vede i Upanišade raširila na celom Indijskom potkontinentu. Sve što je duhovno u Vedama i hinduističkoj religiji i filozofiji, ukradeno je od Lirana doline Inda.

Načinjen je čovek kao mikrokosmos, što znači da su u njega usađeni svi principi stvaranja kosmosa, a ima ih sedam, i smešteni su u njegovom telu kao sedam energetskih centara ili čakri duž njegove kičme. Sav čovekov rad i uzdizanje sastoji se u aktuelizaciji tih sedam centara ili nivoa bivstvovanja do povratka na izvor, do sjedinjenja sa Duhom koji sve omogućava i postajanja njegovim oličenjem.

Ključni fenomen tog uzdizanja je buđenje kundalini energije.

Ipak, ni to stvaranje nije bilo složno, već su neke vrste radile na svoju ruku da bi obezbedile premoć i modifikovale prvobitnog čoveka tako da danas imamo više rasa. Na belu ('arijevsku') rasu uticali su Atlantidani i ortodoksni Lirani sa Aldebarana, na Slovene Lirani sa Tau Ceti, na Sumersku civilizaciju takođe Aldebarani, na Američke Indijance Lirani sa Prokyona i Plejada, žutu rasu i hinduske starosedeoce Dravide, Rigeli sa Oriona, dok su crnu rasu u Africi stvorila posebna Drako bića koja su došla nezavisno od ostalih iz Andromede i zvali se Annunnaki ili Abenaki u planetoidu Nibiru. Oni se pominju u Sumerskim zapisima.

Reptiloidna rasa (Drako), od koje potiču svi demoni i svaka naša predstava đavola (kada su izlazili iz podzemlja ljudi su ih viđali i tako nazvali jer imaju zmijoliko ili reptoidno lice, kožu i rep, sa izraslinama na glavi koje liče na rogove) - i svi negativni uticaji neorganskih bića i sav demonizam o kome smo ovde govorili - ta rasa nije mogla direktno da deluje na fizičkom planu jer za to nije ni sposobna. Oni ne stvaraju životnu energiju već je samo koriste i krađu kao paraziti, i pretežno borave u suptilnijim dimenzijama, u nižem astralu. Da bi delovali na zemlji, i vladali ljudima u potpunosti, bili su im potrebni posrednici, ljudi sa posebnom genetskom strukturom, hibridi, sa većom genetikom Drakoa, koji imaju viši vibracioni nivo tela tako da lakše mogu biti zaposednuti od strane ove astralne, demonske sile. Takvi ljudi su bili pogodni da budu njihove (ne)svesne sluge i sposobni da posluže kao fizičke ljuštore njihovim astralnim gospodarima. Kada postave takvog čoveka sa izmenjenom genetskom strukturom na vlast, onda lakše mogu da vladaju ostalim ljudima na fizičkom planu preko njega. I napravili su takvu hibridnu vrstu ljudi, u Vavilonu 4 do 5.000 godina pre n.e. Proces hibridizacije trajao je vekovima, otimali su vladare i namesto njih postavljali njihove klonove koji su širili Drako genetiku na svoje naslednike. Zapisi iz Mesopotamije svedoče da su prvi vladari (Nimrod) imali zelenkastu kožu, nalik zmijskoj, da su bili visokog rasta, mitski junak Gilgameš takođe, direktno se spominju i zmijoglavi vladari. To su bili genetski posebni ljudi, sa posebnom ulogom da budu vladari nad ljudima, loza kraljeva ('plava krv' - zato što im krv zaista poplavi u kontaktu sa vazduhom). Iz Sumera su se jednim delom širili ka Istoku, a drugim ka Zapadu i ovladali Evropom, najpre kao Feničani, Grci, infiltrirali su se u Egipat i sattrli njegove stare tradicije koje potiču od Atlantide, i stvorili su Rimsko carstvo.

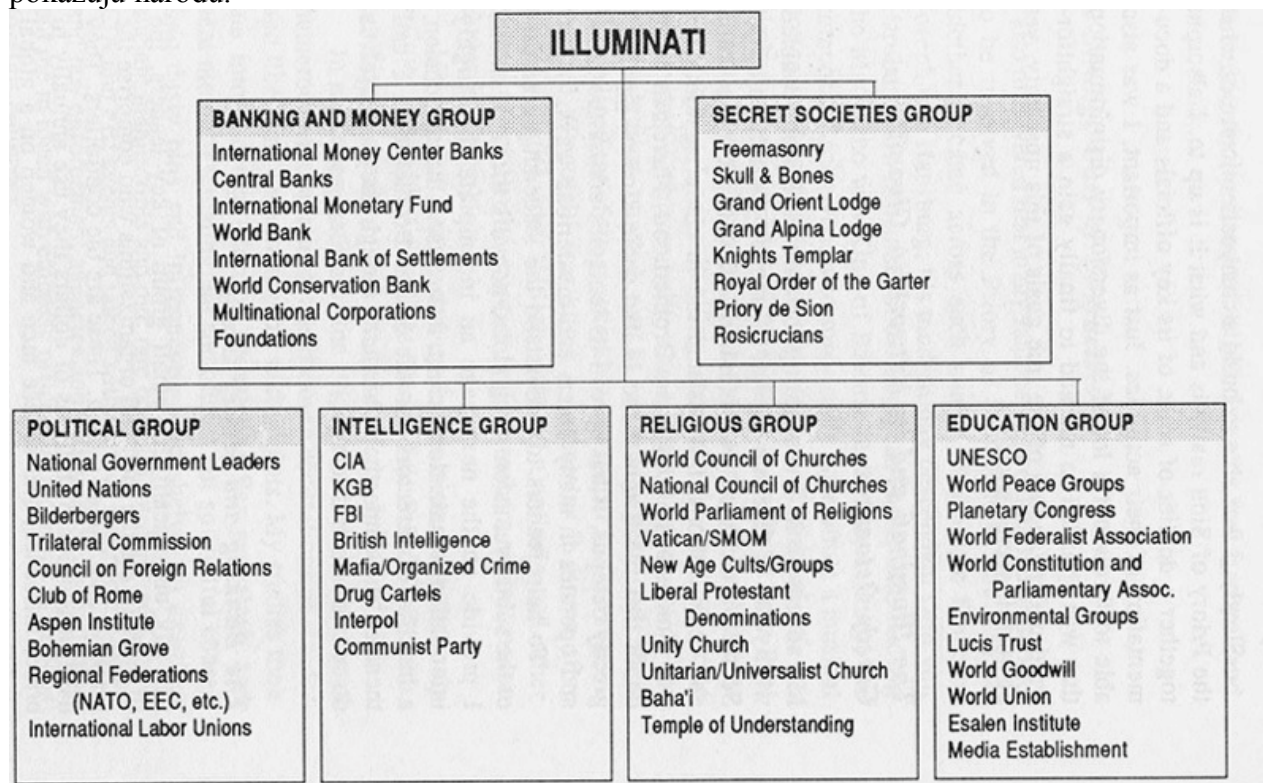

Troja je posle Vavilona bila jedno od glavnih žarišta hibridizacije odakle su se hibridi infiltrirali u Rimsko carstvo kao vladari. Otuda tolika upornost da se Troja uništi, i današnje skrivanje gde se ona nalazi, jer bi se otkrilo mnogo toga što zvanična istorija skriva. Izraz 'sinovi ljudi' i 'sin čovečiji' koristi se da bi se razlikovali ljudi koji potiču od pravih ljudskih bića, i imaju ljudsku genetiku, od hibridne vrste ljudi koje su stvorili Drako bića sa većim procentom Drako genetike, a koji su stvoreni da budu sluge Drako bića. Ta hibridna vrsta ljudi su postali vladari, najpre u Vavilonu, zatim u Rimu, Srednjem i Dalekom Istoku, kao i u Evropi, preko Feničana i Hazara koji su bili hibridi Drako bića. Sve aristokratske i vladarske familije su hibridne, a takođe i Aškenazi Jevreji koji potiču od Hazara. (Vladavina Hazara je direktna replika vlasti Drako bića.) Zato su međusobno čuvali krvno srodstvo - zbog očuvanja svoje genetske posebnosti. Da bi održali ravnotežu ljudsko - reptilske genetike, morali su da konzumiraju krv ljudi. Bez nje koža im postaje nalik reptilima, i manje liče na ljude. Stoga je njihova zajednička osobina satanistički rituali sa ljudskim žrtvama. Sve ceremonije i rituali su odraz reptilske genetike, njihov smisao je stupanje u kontakt sa astralnim bogovima Drakona i stvaranje hipnotičke predstave s kojom se opčinjavaju ljudi da im budu pokorni. (To doduše ne čine svi članovi plemstva, već samo vodeći i najvažniji. Ostali se zadovoljavaju novcem i statusom.)

Postoji 13 porodica vladara ovoga sveta, (Illuminati) koji vode poreklo još iz Vavilona: 1. Rothschild (prezime im je bilo i Bauer); 2. Windsor (Saxe-Coburg-Gothe); 3. Bruce (Scot); 4. Cavendish (Kennedy su povezani sa njima); 5. de Medici; 6. Hanover; 7. Hapsburg; 8. Krupp; 9. Plantagenet; 10. Rockefeller; 11. Romanov; 12. Sinclair (Zvali su se i Sent-Clair) i 13. Warburg (del Banco).

Ispod njih je 'Komitet 300' koji sačinjavaju sve ostale vladarske porodice i neki moćni pojedinci. Komitet 300 se deli u nekoliko grupa, kao što su Bilderberg, Trilateralna komisija, CFR, Rimski klub...

Ispod ovih su masonske lože sa svoja 33 stepena, a ispod njih su političari, glumci koji se pokazuju narodu.

Oni su, kao što se manje-više zna, bili, a i danas su pokretači svih ratova u svetu, *uvek su bili tvorci obeju sukobljenih strana*, pored toga što poseduju svu ekonomsku i informatičku moć. Njihova moć jednostavno potiče od njihove genetske posebnosti i pomoći 'odozgo' u znanju o manipulaciji ljudskim masama. (Da su oni isti kao obični ljudi, zaista ne bi bili takvi. Njihovo aristokratsko držanje, puno imbecilnih rituala, samo je loša gluma kojom prikrivaju svoju neljudskost i pokušavaju da nametnu svoju nadmoć.) Često su i međusobno dolazili u sukob jer

nemaju dušu već samo um grabljivca, pa se ponekad potuku kao zveri oko plena. Skoro svi ratovi u zadnjih 3.000 godina bili su njihovi međusobni sukobi za prevlast. Ratovi su im potrebni da bi se ekonomski obogatili, da bi vladali putem straha i zavade, održavanjem atmosfere straha i nesigurnosti kod ljudi, i da bi tako servirali životnu energiju ljudi svojim astralnim gospodarima kao hranu. U tome je suština: ljudi su njihova hrana.

Vežu sa svojim Drako gospodarima ostvaruju putem rituala na kojima je često ljudska žrtva, dečak u pubertetskom dobu, kao ponuda i hrana. Ti rituali se rade u njihovim dvorcima i imanjima širom Evrope, i SAD, najpoznatije mesto gde se svakodnevno žrtvuju deca je Dvorac kraljeva, Chateau de Amerois, u Belgiji. Rituali se vrše na posebnim mestima sa većom energijom, a to su mesta gde se ukrštaju energetske meridijane Zemlje. Kada se na takvom mestu uradi ritual onda se njegova frekvencija prenosi energetskim meridijanima na ostala područja, ta mesta deluju kao pojačivači. Takođe i vreme je bitno, jer je ono u funkciji prostornog kretanja sveta. To su vremena smene godišnjih doba i još neka koja su astronomski i astrološki prikladna. Nije svejedno u kom trenutku se nešto radi, trenutak u kome se ukrštaju i prelamaju određeni procesi imaju jače dejstvo na te procese. Ritualom se unosi željena frekvencija u te procese i pojačava željeni uticaj. Prostor i vreme determinisano je brojevima odnosno veličinama, otuda velika vezanost Drako-hibrida za brojeve i datume.

Ovih 13 vladarskih porodica nastalo je tako što su ih genetski modifikovali Drako bića iz kaste vladara i sveštenika.

Na Dalekom Istoku je hibridizaciju sprovela rasa Rigel. Oni su nekada bili ljudska vrsta iz Oriona ali su ih porazili Drakoni tako što su im podmetnuli genetski modifikovanu hranu.⁶ Promenili su im genetiku i sada ih koriste kao slugu. Rigeli su izvršili hibridizaciju ljudske rase tako što su napravili žutu rasu i starosedeoce Dravide u Indiji. Kineska i Japanska carska dinastija potiču od Drako kaste radnika i ratnika sa Lemurije, njima i danas služe. Oni se hvale da potiču od zmajeva, da su im preci hibridi, majka ljudsko biće a otac zmaj. Inače iza svekolike simbolike zmajeva u svetu, kao i iza svih predstava đavola, stoje Drako bića. Odanost vladarskoj hijerarhiji kao i ratničke veštine, po kojima su Kinezi i Japanci poznati, duguju njihovim genima. Otuda ih vladari sa zapada ne cene jer oni potiču od Drakona više kaste, od vladara i sveštenika. Smatraju Azijate za nižu vrstu jer potiču od niže Drako kaste, ratnika i radnika.⁷ Slično i Japanci, koji potiču od ratničke kaste, misle za Kineze da su niža vrsta koji su od radničke kaste. Sve su to odrazi Drako genetike. Reptilski uticaj njihove genetike izražava se i kroz jelovnik Azijata, i oni su svaštojedi - jedu sve osim izmeta: od insekata do ljudskih fetusa, koji se služe kao delikates u kineskim restoranima na Tajvanu. Kanibalizam je i danas veoma prisutan u jugoistočnoj Aziji i Okeaniji gde je oduvek i bio tradicija zbog uticaja Lemurije, prapostojbine Drakoa na Zemlji.

Ipak, Rigeli su sproveli malu subverziju, i u žutu rasu su usadili više ljudskih potencijala nego što je trebalo po nalogu reptoida. Uložen je veliki trud na humanizovanju žute rase i Indijskog potkontinenta od strane Plejarena i Sirius B bića (niskog rasta i izuzetno duhovna bića, ne koriste tehnologiju već samo duhovnu moć i svi ostali ih smatraju za učitelje). Ipak se primećuje da emocionalna zrelost, kao suštinski izraz ljudske duše, kod njih nije prirodna, emocije su ili preterane ili nedostaju, ili se izražavaju na veštački način, ritualno. Sav njihov život je ritualizovan, a dokazano je da ritualnost potiče od reptilskog dela ljudskog mozga. Nije slučajno baš njima dato najvažnije učenje o ljudskom Duhu: budizam, taoizam i joga. To je učinjeno zato da ta suštinska učenja, koja će osloboditi čoveka, budu sačuvana i dozirana usporeno. Da su data beloj rasi, bila bi primenjena suviše brzo i izostao bi tehnološki razvoj koji je neophodan za celovitost čovekovu. Zato je beloj rasi dat mentalitet roba kroz judeo-hrišćanstvo kako bi se izazvala prinuda i pritisak koji navode na kompletnu samospoznaju kroz revolucije i renesanse, sva iskustva harmonije i kontrapunkta, sve do fuge koja objedinjuje sav spoljašnji i unutrašnji svet u čovekovoj celovitoj

⁶ Kako oni to danas nama rade najbolje videti u delu William F. Engdahl-a: „Sjeme uništenja: skriveni plan genetičkog manipuliranja“ (Seeds of destruction, Detecta, Zagreb, 2005) i Jeffrey M. Smith-a: „Sjeme obmane - Razotkrivanje korporacijskih i vladinih laži o sigurnosti genetski modifikovane hrane koju jedete“ (Seeds of deception, Zagreb, Biovega, 2005)

⁷ Zato i Staljin, koji je bilo sluga Iluminata, nije hteo da se udruži sa kineskim komunistima jer ih je smatrao za nižu vrstu.

ličnosti. Zato su samo u beloj rasi mogli da se pojave J. S. Bah, da sav taj proces izrazi kroz muzičku umetnost, G. V. F. Hegel i M. Hajdeger, da to izraze kroz mišljenje.

Da je budizam bio odmah dat beloj rasi ona ne bi bila svesna njegovog značaja, do toga je morala da dođe nakon lutanja i judeo-hrišćanske torture. Dat je istočnjacima da bude pohranjen za budućnost kada će bela rasa biti spremna da ga prepozna kao suštinu duhovnosti i probuđenja. Zato će budizam biti - ne religija, one su programi za kontrolu uma i odlaze u prošlost, već - duhovna praksa budućnosti kada bude prepoznat na Zapadu. To je već u toku. (Naravno, to neće biti degenerisani Tibetanski budizam, koji je zapravo demonizam zamaskiran budizmom, i koji je u službi Iluminata, već izvorni, palijski budizam, dopunjen zenom i oslobođen ritualizma.)

Tokom vremena došlo je do opšteg mešanja ljudi tako da svi danas imaju bar 20% Drako gena. Pravi hibridi, vladari, imaju 50%. Preko toga bi izgubili ljudski oblik. Najpre im se menjaju oči, zenice postaju vertikalne. U posebnim ritualima oni mogu privremeno da menjaju oblik, tada se pretvaraju u Drako biće. Neki mogu i van rituala; tako je, na primer, kralj Ričard Lavljeg Srca mogao da se menja i za vreme bitke pa su ga otud muslimani zvali 'Melek Rič' ili 'Đavo Rič'.

Metodi vladavine

Da bi ova mala grupa mogla da vlada velikom masom, mora da manipuliše njihovim umom i natera ih da sami budu poslušni i da rade u njihovom interesu. To je postizala manipulacijom verovanja masa, kontrolom uma, sistemom obrazovanja, i usađivanjem implanata pojedincima. Osnovni princip takve vlasti je da se ljudi učine pasivnim, to se postiže strahom kroz stalno izazivanje nasilja, i usađivanjem ubeđenja o krivici i žrtvi. Mentalitet žrtve se usađuje kroz religijska učenja, hrišćanski bog (Isus) je u tu svrhu čak i pretvoren u žrtvenog jarca da bi se ljudi s njim identifikovali. Religije su najstariji i najopštiji način na koji Drako utiču na ljude. Naravno, u religijama postoji istina, o Bogu, duši i nebeskim stvarima, ali to je zato što samo duhovna istina može da deluje na ljude da im se priklone, jer su ljudi izvorno duhovna bića. Da je sačinjena samo od laži ne bi delovala. Stoga, religije govore istinu, iako ne svu, veliki deo je iskrivljen, ali te religije su načinjene po Drako modelu i vode ih sveštenici koje su hibridni vladari postavili. Oni kontrolišu istinu i manipulišu njome.

Sve judeo-hrišćanske religije na Zapadu, uključujući i Islam, svi paganski kultovi i sve sekte, nastali su njihovim delovanjem, pre svega Hrišćanska crkva u Rimu. Jehova je tehnološka projekcija kojom su upravljali Greysi, njegove manifestacije takođe. Otuda on jako voli ljudske žrtve. One su hrana Drakoa.

Katolička crkva je danas njihov direktan naslednik, dok se Pravoslavna crkva otepcila zbog toga što su je na istoku preuzeli uticaji ljudskih rasa (Tau Ceti, zaslužni za slovensku rasu, inače neprijatelji reptoida, i 'Nordijci' ili Plejareni sa Plejada). Stara Hebrejska religija nastala je pod drugim uticajima, od Sirius A bića, tehnološki najnaprednijih, koji su kontrolisali Staroegipatsku civilizaciju. Starih Hebreja više nema, a današnji Jevreji su 90% potomci Hazara, hibridne, genetski modifikovane rase od strane reptoida.⁸ Takođe su i Feničani hibridi poznati po svojim izuzetnim zanatskim i trgovačkim sposobnostima koliko i po krvavim ritualima žrtvovanja dece.⁹ Današnje manipulacije reptoidne rase ogledaju se u tome što su njihovi genetski doterani naslednici i sluge vlasnici gotovo svih velikih medija i centara ekonomske moći i obrazovanja. Svi su Hazarskog ili Feničanskog porekla. Evropska aristokratija je uglavnom Feničanskog porekla, dok su finansijski moćnici Hazarskog, mada i oni imaju neke plemićke titule koje su sami sebi dodeljivali.

⁸ O tome videti u izvanrednoj knjizi 'Trinaesto pleme' Artur Kestler, Beograd Prosveta, 1997.

⁹ Feničani su nam dali abecedu uproščavanjem staroegipatskih hijeroglifa, i 'arapske' brojeve, koji se, zapisani u svom izvornom obliku bez zakrivljenih linija, zasnivaju na prikazu brojeva uglova: jedan ima jedna ugao (1), dva ima dva ugla (Z), tri ima tri ugla (pisali su kao obrnuto Σ), četvorka četiri (4, bez desnog kraka), itd, dok je nula bila bez uglova i zato jedina zakrivljena. Oni su izmislili nulu, ne Indijci. Zapravo, skoro svi indijski bogovi i sva metafizika arijevac koji su naselili Indijski potkontinent potiču od Feničana. Karakteristično za njih je da su kao hibridi bili nosioci savremene civilizacije (iz prostog razloga da civilizaciju ne bi vodio neko drugi i tako imao ljude pod svojom kontrolom), iako su istovremeno imali najkrvavije satanističke rituale sa žrtvovanjima dece, kao i da se danas prikriva njihov značaj i uloga jer skoro sve velike vladarske loze potiču od Feničana.

Najlakše je prepoznati Drako uticaje u religiji i obliku vladavine po ritualima. Svaki ritual služi programiranju uma ili za dolaženje u kontakt sa onim što um programira. Rituali u kraljevskim procesijama i verskim obredima u Vatikanu, na primer, iako je tako očigledna njihova infantilnost, gluma i laž, najbolji su primer Drako mentaliteta koji je usađen ljudima.

*Svaka religijska učenja su dvostruka, sadrže istinu i laž. Pomešani su tako da ih jedino svojom zrelošću čovek može prepoznati i razlučiti. Istina i laž su pomešani zato da bi se čovek naveo da sam prepozna istinu svojom zrelošću sledeći princip slobodne volje. **Da su religijske istine date u celosti i čovek ih tako dobio na gotovo, postigao bi se suprotan efekat: one nikada ne bi postale lično svojstvo čovekovo, niti bi bio ispunjen princip slobodne volje na kome počiva cela prakrti i razvoj ličnosti.***

Upravo je to najčešće korišćen metod obmane: da se religijske 'istine' prikazuju i nameću bukvalno kroz crkvenu dogmu, tabue, izdiktirane 'zakone' i 'otkrovenja', da se Bog sam otkriva i nameće. To je način da se ljudi obmanu, da te istine projektuju van sebe u neki kvazi božanski autoritet i odvrate od toga da ih otkriju u sebi. Bog je tu već dat kao gotov proizvod i ne treba se, čak i ne sme, tražiti. Treba mu samo biti pokoran.

Sama definicija Boga stvara apsurd postojanja crkava i religija. Naime, Bog je Apsolut, sve što postoji, samo postojanje, ono što Jeste (izvorno: 'Onaj koji jeste ono što jeste'). Otuda ima li većeg apsurda osnivati religije i verovanja u ono što jeste, u samo postojanje? To može jedino biti način da se putem simulacije i simulakruma (prividom i iluzijom) prikrije ono što jeste.

Tako je Biblija napisana pod kontrolom hibrida iz Rima, *Stari zavet* je ranije sastavilo četvoro ljudi od izmišljenih priča i istorijskih zapisa koje su Leviti doneli iz Sumera. Mojsije uopšte nije postojao, njegov život je falsifikat Sumerske priče, ni 'pošasti u Egiptu' nisu se nikada dogodile, ni 'progon' iz Egipta, ni kralj David nije postojao, ni Solomon, priča o potopu i Noju je Sumerska priča. Avram potiče iz Sumerskog grada Ura. On je jedan od semitskih kraljeva koji su vladali Egiptom skoro jedan vek pre 3.500 godina, dok nisu isterani i vraćeni u Kanan, današnji Izrael (to je bio taj čuveni 'progon iz Egipta'). Egipćani su ih zvali Habari, danas su poznati kao Hebreji. Avram je u tom periodu njihove vlasti zapravo bio faraon Amenemhet I. O tome postoje dokazi u papirusima i njegovoj grobnici koja je zatvorena za posete. Sumer je bio kolevka hibridizacije Drakona i ljudi pa su tako i Leviti bili hibridi. Svi tekstovi *Starog zaveta* su Sumerskog porekla i sa nešto Staroegipatskog uticaja. Identičnost stila i jezika pokazuje da je većinu tekstova *Starog zaveta* pisalo samo nekoliko osoba na istom zadatku. *Novi zavet* je (zajedno sa *Starim*) u potpunosti nastao u Rimu. Napisalo ga je šestoro ljudi iz Rima i Grčke, ne apostola već članova porodice Pison i pisac Plinije Mlađi – na osnovu nekih delova učenja pravog Isusa koja su zapisana od strane njegovih učenika, poznata kao 'Gnostička jevanđelja'. Bili su dovoljno slobodni i kreativni da u novozavetne tekstove ubace sva imena svoje porodice i prijatelja. Car Konstantin nikada nije bio hrišćanin već je pripadao mitraizmu i svoj kult Mitre je samo prekrstio u hrišćanstvo. To je mogao tako jednostavno da učini zato što hrišćanstvo sadrži sve elemente mitraizma: sin božiji koji bezgrešno dolazi na svet da spase ljude, čini čuda, biva proganjen, razapet i sahranjen da bi nakon tri dana vaskrsao iz groba. To je Sumerski mit o Tamuzu koji je kasnije postao Mitra.

Judeo-hrišćanske religije su bile stvorene na početku masovne kontrole ljudi kada se nije koristila tehnologija, već samo ideologija. Danas su se uslovi izmenili pa i metodi kontrole moraju da se menjaju u skladu sa tehnološkim napretkom Novog doba. Zato dolazi do sukoba starih (versko-ideoloških) i novih (tehnoloških) metoda kontrole ljudi koji se vidi po napadima na tradicionalne crkve, ili njihovim razgrađivanjem osnivanjem sekti, ili direktnim rušenjem njenih postavki 'otkrivanjem' raznih istorijskih 'istina', skandalima itd. Novije doba donosi nove oblike kontrole koje se sprovode na najmanje osam načina.

Preko hrane i pića, genetski modifikovanih, sa raznim nepotrebnim aditivima i otrovima koji slabe imunološki sistem. Prepoznaju se po žestini reklamiranja, dobar primer je nervni otrov aspartam u *Orbit* žvakama, u svim 'dijetalnim' sokovima i vitaminima. Rašireno je i trovanje putem fluora u pastama za zube, hlora u vodi. Lažnim informisanjem o zaštiti zdravlja ljudi se navode na štetne aktivnosti, kao na primer 'zaštita od UV zračenja'. Žlezda hipofiza koja je ključna za rad mozga i svih ostalih žlezda, u potpunosti zavisi od priliva UV zračenja koja joj pristižu iz očiju.

Zato se ona i nalazi iza očiju. Bez priliva UV zraka rad hipofize se deformiše, a pad imuniteta je prva posledica. Međutim, masovno se širi lažni strah od sunca, od UV zračenja i metodi zaštite. (Opasni su samo neki delovi spektra UV zraka kada se izdvoje.) Pri tom ne pomažu ni statistički podaci koji pokazuju da još niko nije stradao od UV zraka, da rak kože dobijaju ljudi koje se ne izlažu dovoljno suncu i to na onim delovima tela koji se nikada ne sunčaju.

Fluor je jedno od najvažnijih sredstava pomoću koje se manipuliše ljudima. Fluor deluje na smanjenje inteligencije i kritičkog rasuđivanja, kalcifikuje hipofizu, a naročito povećava pasivnosti i podložnost autoritetu – pored drugih otrovnih svojstava, jer svi fluoridi su otrovi. Zato su fluor davali logorašima u Sovjetskim i nacističkim logorima. Svakako ne zbog "zdravlja zuba". Zato ga i danas nameću svima preko pasti za zube i vodovoda.

Preko lekova i lažnih vitamina. Većina lekova je nepotrebna i napravljena tako da samo potiskuju simptome, a ne leče uzroke, da produže lečenje i povećaju zaradu farmaceutske mafiji. Pravi lekovi se zabranjuju, instituti koji ih otkrivaju se zatvaraju a pojedinci koji ih promovišu čak i ubijaju. Vakcinacija dece izaziva slabljenje imunološkog sistema - alergije, astma, autizam i leukemija, sve autoimune bolesti samo su neke posledice vakcinacije dece i te bolesti se sve više uvećavaju među vakcinisanom decom, umesto da se smanjuju, takođe slabe i neke više sposobnosti percepcije koje bi deca imala da nisu vakcinisana. Neka deca i umiru od vakcinacije koja se svuda zakonski nameće iako bolesti od kojih navodno štite i ne postoje ni na kontinentu na kome žive, ili napadaju samo rizične grupe odraslih (hepatitis B). U siromašnim zemljama Afrike gde vakcinaciju sprovode lekari UN-a, ne samo da bolesti nisu suzbijene, nego je zabeležen pravi genocid nad stanovništvom posle njihove vakcinacije tako da više ne postoji nikakvo poverenje u 'bele lekare koji donose smrt'.¹⁰

Imunizacija se uopšte ne postiže vakcinacijom. To je laž. Imuni sistem počinje u probavnom i respirativnom sistemu. Ako se on zaobiđe direktnim ubrizgavanjem virusa u krv, tada se ruši imuni sistem i dolazi do autoimunih bolesti i niza poremećaja. Tome doprinose i tečnosti oko virusa u vakcini, a to su teški metali i otrovi (živa, aluminijum, formaldehid, konzervansi...). Zato lekovi i vakcine nemaju direktno negativno dejstvo i teško ih je ustanoviti kao uzročnik bolesti. Da je tako, lako bi se otkrilo. Vakcine za jednu bolest izazivaju sasvim drugu. Takođe ne deluju na sve ljude podjednako, već na određeni procenat ljudi određenog genetskog profila.

Preko elektronskih talasa koji se odasvud odašilju, od HAARP-a na Aljasci do predajnika za mobilne telefone. Postoje talasi koji direktno utiču na raspoloženje, mišljenje i ponašanje ljudi jer su usklađeni sa moždanim talasima. U masovnu elektronsku kontrolu spadaju i mikročipovi. Oni su se koristili u individualnom programiranju ljudi, ali u novije vreme, napretkom nano-tehnologije, sve više se koriste i za masovnu kontrolu. Ubacuju se preko vakcina. Metod Iluminata je bio da najpre preko medija i svojih ljudi iz crkava podignu hajku na velike i stare RFID čipove i bar kodove sa svim apokaliptičnim biblijskim asocijacijama, da bi ljudi stekli iluziju da su prozreli njihovu nameru i zato "neće da se čipuju". Ali će primiti vakcinu protiv nekog gripa čija epidemija je namerno stvorena, milom ili silom, jer je to "u njihovom interesu" – i u toj vakcini će biti nano-čipovi nevidljivi golim okom.

Preko propagande sa svih medija. Ta je metoda najbanalnija ali i najdelotvornija. Suština medijske manipulacije je kontrola imaginacije, zamena fikcije i realnosti do te mere da realnost postane fiktivna i kontrolisana na isti način kao što se kontroliše fikcija, naravno, od strane onih koji kontrolišu medije. Filmska industrija je najviše zastupljena jer objedinjuje više oblasti percepcije (audio, vizuelnu, intelektualnu kroz dramski sadržaj, prenos ideja i dr.). Tako se, na primer, svi realni problemi rešavaju na fiktivan način, u filmu, i pasivni posmatrači imaju iluziju da se zaista nešto rešilo – kao u snu. Filmovi obrađuju sve teme realnog života i nameću iluziju da su samim tim oni i rešeni. Tako se izjednačuje fikcija i realnost. Da bi se to izjednačenje postiglo medijima se stalno nameću neki modni trendovi i obrasci obožavanja, verovanja i ponašanja. Sve se svodi na obrazac. Suština imaginacije je imitacija, imaginacijom imitiramo realnost, to je pozitivno kada je kreativno i svojevolsjno, ali kada je pasivno i nametnuto tada čoveka čini nesvesnim imitatorom.

¹⁰ O istorijatu vakcinacije i dejstvu videti na <http://www.ivantic.net/Zdravlje.htm> Takođe u izuzetno dokumentovanoj knjizi Vens Ferel: "Vaccine, novi genocid", Metaphysica, Beograd, 2008.

Kada fikcija nametnuta medijima potpuno ovlada umovima ljudi, tada Drako-hibridi imaju svu moć nad njima.

Na koji način fikcija zamenjuje realnost dovoljno detaljno je u svome delu *Simulakrumi i simulacija* izneo Žan Bodrijar (Jean Baudrillard, Svetovi, Novi Sad, 1991). Neophodno je čitati Bodrijara da bi se razumelo o čemu ovde govorimo.

Holivud je potpuno u rukama Iluminata i kroz filmove se puštaju mnoge istine o vanzemaljskim uticajima na ljude (Dosije X, John Carpenter, David Lynch), ali i mnoge dezinformacije i laži koje treba da navedu ljude da prihvate Drako uticaje i bića kao dobre spasitelje (Steven Spielberg). Oni zapravo kroz filmove puštaju sve istine o sebi i svemu što rade, ali ne cele, od njih stvaraju mit i 'teorije zavere', tako da kada neko pokuša da iznese neku pravu informaciju o njima ljudi to odmah povežu sa već viđenim filmovima i ismevaju samu istinu i onoga ko je iznosi, tvrde da je to već viđeno u tom-i-tom SF filmu, ili da je to 'teorija zavere' i sl. Od svega stvaraju virtuelnu realnost, i iznošenje problema i rešavanje problema odvija se u virtuelnoj realnosti. Cilj im je da ljudi ne razlikuju realno od mašte, od virtuelnog koje im je nametnuto. Tada će njihova vladavina biti potpuna. Posebno su na udaru deca. Gotovo da i nema animiranog filma bez nekih vanzemaljskih nakaza i programskog uticaja.

Treba razumeti da oni zapravo ne skrivaju istinu jer znaju da se istina ne može sakriti. Oni obmanjuju čovekov um tako da ne vidi istinu ni kada mu je pred očima. **Oni se bave manipulacijom uma, a ne skrivanjem istine.** Koliko se oni ne skrivaju vidi se po njihovoj heraldici, njihovim porodičnim grbovima koji su ispunjeni drakonskom simbolikom, zmijama i aždajama.

Preko muzike. Ljudi nikada nisu sami odlučivali kakvu će muziku slušati.

Zagađenjem vazduha i prirodne okoline. To se oduvek činilo namerno i sistematski.

Preko obrazovnog sistema. Kada je 1662. godine osnovano Kraljevsko društvo u Londonu, od strane najvećih magova i alhemičara toga doba (Francis Bacon, Isaac Newton, Andrew Michael, Elias Ashmole, John Byrom...) stvorena je 'savremena nauka'. Ta Iluminatska institucija i danas postoji i ona diktira celom svetu šta je 'prava nauka' i kao takva se uči u svim obrazovnim ustanovama i primenjuje, a šta je 'nenaučno' i kao takvo se osuđuje. Suština te nauke je materijalizam, učenje da je realno samo ono što je empirijsko, čulima opažano i merljivo. Za osnovu je uzeta Aristotelova logika, dok je Platonov svet ideja ostavljen da zadovolji filozofske potrebe. Sve ezoterične nauke su proterane iz javnog života i proglašene ilegalnim (istovremeno i sinhronizovano s ovim 'naučnicima' i crkva je pobila milione ljudi koji su poznavali drevna znanja pod optužbom da su se bavili 'veštičarenjem'). Time su se sakrile sve istine o višim dimenzijama bivstvovanja i pravim čovekovim potencijalima. Tako je čovekom bilo lakše vladati jer mu je um bio zatvoren samo na čulno i materijalno područje, bez uvida u više dimenzije uzročnosti i delanja. Znanje o tim višim dimenzijama ostalo je pod kontrolom vladara.

To je imalo i drugu funkciju, naime, da se čovek natera da nauči fizičke zakone od početka i da postepeno sve bolje upozna sve više zakone. To nikada ne bi mogao da učini da se stalno oslanjao na alhemiju i magiju. Zahvaljujući takvoj prinudi koju su Iluminati sproveli kroz nauku (i crkvu), čovek danas može da stvara neverovatne tehničke proizvode svojim rukama i znanjem jer poznaje ceo proces proizvodnje, a ne očekuje da mu gotovi proizvodi magijskim umećem padaju s neba.

Treba spomenuti i manipulaciju vremena. Kalendar i merenje vremena je suviše važno da bi bilo prepušteno nesvesnim ljudima koje treba kontrolisati. Vreme je odraz interakcije prostornog zbivanja, i onaj ko poznaje vreme zna i zbivanja. Zato je kalendar i merenje vremena danas netačno. Prava godina ima 13 meseci, a svaki mesec 28 dana. Kalendar od 13 meseci temelji se na 13 meseca od po tačno 28 dana svaki – četiri nedelje svakog meseca. Svaki dan u nedelji u svakom mesecu je potpuno isti za sve mesece. To znači da u godini ima 52 savršenih sedmica. Ali 13x28 ili 52x7 je 364. Godina ima 365 dana i zato u Kalendaru od 13 meseci taj 365-ti dan u godini nije dan nijedne sedmice, niti jednog meseca uopšte. To je 'Dan izvan vremena' i proslavlja se 25 jula.

Kontrolom finansija. Ranije metode vladavine grubom silom, oružjem i lancima na robovima, zamenjene su finijim i mnogo efikasnijim metodima porobljavanja. Pored već opisanih mentalnih, kojima se postiže to da ljudi uopšte ne vide da su porobljeni, pa čak i da sami čuvaju svoje ropstvo, stvorena je i finansijska kontrola. Bakarski sistem je kriminalan jer banke uopšte ne

raspolažu novcem s kojim manipulišu. Obavezna rezerva je oko deset posto, i ona se ne izdaje, što znači da poslovičnih devedeset procenata finansija s kojim banaka trguje je fiktivno i sastoji se od uloga samih građana i njihovih kamata. S tim novcem banke manipulišu, sa novcem samih klijenata, prebacuju ga od štednje i kamata jednih do zajmova drugih, i uzimaju razliku. Na osnovu tuđeg i fiktivnog kapitala samo banke stižu realnu dobit od naplaćenih kamata i oduzete imovine. Klijenti su uvek u gubitku. Ta prevara je zakonski podržana jer i sudovi podržavaju bankarske tužbe i potraživanja od dužnika, iako su im banke izdale tuđ novac, ne svoj. Suvišno je reći da nikakav ugovor nisu banke potpisale sa ulagačem da imaju pravo da njegov novac pozajmljuju drugome za kamatu.

To bi bili metodi *kolektivne kontrole ili programiranja*. Stari religijski obrasci kontrole sve više se zamenjuju ovim novim¹¹ tehnološkim metodama kontrole i to je izvor većine današnjih 'sukoba civilizacija'. Ove metode kontrole imaju za svrhu da ispune zakon suprotnosti, naime, one treba na negativan način da nauče ljude pozitivnim vrednostima: šta je zdrava hrana, koji su pravi lekovi, kakve su sve manipulacije preko medija moguće, kako bi trebao da izgleda pravi obrazovni sistem, značaj ekološke ravnoteže itd. Čovekov razvoj je takav da mora prvo da iskusi negativne aspekte realnosti da bi **sam svojom voljom** došao do pozitivnih i pravih vrednosti. Da su mu prave vrednosti date odmah i spolja, postigao bi se kontraefekat, ne bi ih cenio niti razumeo njihovu pravu prirodu. To je sve iskušenje čovekove slobodne volje i lične zrelosti. Ako ona padne na ovom ispitu, Drako-hibridi dobijaju svoj plen.

Ljudi nisu svesni šta rade, samo zato čine zlo. Ljudska suština je čisto dobro. Ali većina toga nije svesna i zato ne ispoljava tu svoju suštinu. Sve što je zlo nametnuto je nesvesnom čoveku. Zato sile koje mu nameću svoj uticaj, održavaju čoveka nesvesnim i one proizvode svo zlo kroz nesvesnog čoveka. Zato što je i posmatrač nesvestan, on pripisuje ljudima delanje koje nije njihovo. Samo nesvestan čovek misli da drugi ljudi "čine" zlo, i zato ih osuđuje. Jedino kada čovek sebe osvesti vidi da su drugi nesvesni, da ništa ne rade po svojoj volji koju nemaju, da zlo čine ili ako su direktno opsednuti (najveća zla), ili pod indirektnim uticajem, imitacijom ili navikom mehaničkog ponavljanja već ranije primljenog uticaja. **Sile koje ljude opsedaju da čine zlo, i tako se hrane njihovom energijom, upravo zato i postoje: da nesvesnost čovekovu na taj način učine vidljivom kako bi je čovek postao svestan. Bez aktuelizacije nesvesnosti čovek je nikada ne bi postao svestan.**

Njihov posao je vrlo važan: aktuelizacija nesvesnosti radi osvešćenja.

Zato su te negativne sile stvorene zajedno sa čovekom.

Uporedo sa ovim metodama sistem vladavine se zasniva na već spomenutom održavanju straha i nesigurnosti kroz stalne ratove koji se uvek smišljeno izazivaju periodično kada se za to ukaže potreba, i usađivanjem mentaliteta žrtve. Politički ciljevi se postižu na par načina. Prvi je korak-po-korak, kada se neki krupniji cilj, koji ne bi bio po volji naroda, postiže tako da se prvo učine neki manji koraci koji naizgled nemaju ništa zajedničko dok se njihovi efekti ne saberu u željeni cilj. Primer za to je stvaranje Evropske unije. Drugi metod je akcija-reakcija-rešenje. Da bi postigli neki cilj za koji znaju da ga narod ne bi prihvatio, kao na primer rat protiv neke države, Iluminati prvo stvore problem, kao što je 'teroristički napad' koji sami izvedu a javno optuže tu državu, to izazove reakciju kod javnosti i zahtev da se 'nešto učini' kao adekvatan odgovor i rešenje problema, a to je upravo ono što bio željeni cilj. Primeri za to su Hitlerovo paljenje Rajhstaga i 'teroristički napad' na WTC 9/11.¹²

Postoje i metode *individualnog kontrolisanja i programiranja* koje podrazumeva ugrađivanje mikročipova koji se ubacuju ljudima voljno ili nevoljno preko vakcina, ili prilikom otmica. Mikročipovima u telu daljinski se kontroliše raspoloženje i stanje svesti, pa i vitalne životne funkcije, ne sadrže oni samo brojeve bankovnih računa i šifre za otvaranje brava, kako to naivni zamišljaju.¹³ U razvoj čipova za ljudsku upotrebu i njihovu propagandu ulaže se toliko mnogo

¹¹ Detaljnije o svemu ovome videti u knjizi "The Universal Seduction", od grupe autora pod nazivom Angelico Tapestra, izdavač: The Rose Garden, 2004.

¹² http://www.ivantic.net/Ajk_i_zavere.htm

¹³ <http://www.ivantic.net/cipovi.htm>

energije i sredstava da je to samo po sebi dokaz da oni sadrže mnogo više od funkcije ličnih dokumenata i ključeva.

Ljudi se programiraju individualno i kolektivno. Individualno se programiraju otimanjem u detinjstvu, tokom sna ili na javi, tehnologijom je to moguće izvesti i kroz zatvorene prostorije tako da niko ne primeti. Programiranje se vrši torturom usled koje se um cepa na delove s kojima je moguće manipulirati svakim posebno. Um se može podeliti najviše na 2.197 delova. Svako ko je programiran ima i čipove kojih ima razne vrste: za praćenje, mentalnu i emocionalnu kontrolu, audio čipove preko kojih subjekt čuje glasove za koje misli da su 'božija poruka' baš njemu namenjena. Danas je individualno programirano oko 2% od celokupne populacije ljudi na Zemlji. Samo u Americi oko 14 miliona ljudi. Mesta za individualno programiranje su podzemne baze, ali i zatvori i bolnice za mentalno bolesne. Kolektivno programiranje se obavlja kroz akademsko obrazovanje i medije, religijska verovanja i masovnu kulturu, još više nekulturu, šund i pseudokulturu.¹⁴

Istorija programiranja je vrlo stara, sve drevne kulture imaju metode inicijacije koje nisu ništa drugo do programiranje mladog uma, pri čemu su iskušenja bola i patnje i upotreba droga svuda prisutni kao osnovni elementi tih metoda. Tako se obezbeđivalo da mladi član zajednice bude poslušan i da nastavi tradiciju.

Zašto je ljudski um uopšte podložan ovakvim manipulacijama i programiranjima?

Prvo, čovek ne koristi svoj um kada je manipulisan, već mu je um u velikoj meri nametnut i kontrolisan od strane reptiloidnih stanovnika nižeg astrala, demona, koji je ujedno područje nesvesnog i aktivnosti snova. To je i područje najnižih strasti i nagona pa su i oni glavno sredstvo kontrole. Otuda se požude svake vrste i perversije predstavljaju kao 'ljudske slobode' i 'prava' u zapadnim "demokratijama" koje su pod njihovom kontrolom. Sve se više forsiraju seksualne slobode jer je oslobođena seksualna energija izuzetno vredna hrana astralnim bićima. Ogroman deo uma koji koristimo nije naš, veliki deo misli u našem umu nam je nametnut i stran, a smatramo ih svojim samo zbog toga što nam dolaze iz podsvesnih područja nižeg astrala - kojim vladaju gore spomenuti astralni entiteti – i zbog toga što su nas naši programeri tako naučili. To su one misli kojima smo najviše opsednuti i za koje smo ubeđeni da su najvažnije, a koje na kraju donose samo zlo. Pa i tada čovek je toliko njima opsednut i toliko ih opravdava da ne vidi ni zlo u kome se nalazi zbog njih, već i zlo opravdava dajući mu neki verski, politički ili metafizički značaj.

Stoga je transcendencija uma jedini put u slobodu. Naš um je manipulisan od strane sile koja nas porobljava. Jedini način oslobađanja je da se disciplinom, kroz meditaciju kakva je opisana u jogi i ranom budizmu, um nadiđe i uporište nađe u čistoj svesti o Duhu koji omogućava i um i sve što postoji.

Drugi razlog podložnosti programiranju je u tome što je čovekova duša blizu Duhu koji sve omogućava, a ta blizina znači i veću kreativnost i veću slobodu delovanja. To podrazumeva i veću otvorenost za sve – pa i za strane uticaje. Sloboda je mač sa dve oštrice. Ona podrazumeva i slobodu za potpadanje u ropstvo, ne samo slobodu od ropstva; slobodu za neznanje, ne samo za znanje; slobodu za patnju – područje slobodne volje kome pripada duša čovekova obuhvata apsolutno sve - i sve suprotnosti. U tome je problem. Zato su ljudi sa čistom ljudskom genetikom najpodložniji programiranjima jer su on najbliži Duhu. To su plavi ili riđi ljudi sa plavim ili zelenim očima. Oni su u planovima Iluminata predviđeni za programirane i čipovane robove, dok je ostalim rasama, koje je teško programirati, namenjena gora sudbina.

* * *

¹⁴ Obilje dokumentovanih informacija i detalja o ovoj temi mogu se naći u delu Dejvida Ajka (David Icke), posebno u njegovoj knjizi *Najveća tajna* (The Biggest Secret). Jedine greške koje su tu prisutne odnose se na njegovu tvrdnju da Isus nije postojao kao istorijska ličnost – otkrivši sve obmane oko stvaranja Novog Zaveta on je odbacio i postojanje samoga Isusa – što je netačno, Isus je postojao. Druga greška mu je tvrdnja da su ljudsku vrstu stvorili Anunnaki o kojima govore Sumerski zapisi a koje je preveo Zaharija Sičin (Zecharia Sitchin). Kao što smo videli, Anunnaki su stvorili samo crnu rasu u Africi i otišli sa Zemlje pre oko 15.000 godina. Posle njih su došli Drakoni i stvorili hibridne loze vladara.

Da li neka religija potiče od reptoida, odnosno da je demonska, vidi se po ritualizmu i elementu žrtvovanja. Svaki ritual potiče iz našeg reptilskog dela mozga i odraz je mehaničnosti kojoj robujemo i u svakodnevnom životu. Svako nasilje i ubistvo je proizvod reptoidne genetike ili je navođeno od strane reptoida iz astrala, odnosno demona. Zlo nije suštinsko svojstvo ljudskog duha. Ono mu je nametnuto. Svaki čin prinošenja žrtve, bilo fizičke u krvi, bilo simbolične, direktno ukazuje na reptoidno poreklo, jer to je u suštini 'davanje hrane bogovima'. Oni se hrane životnom energijom ljudi, i nekih životinja, pa je stoga logično da su napravili religije u kojima im sami ljudi nude hranu kao 'svetu dužnost', da ih umilostive. Počevši od eterične energije prosute krvi prvorodene dece kod starih Jevreja, ili žrtvovanje goveda starih brahmana i još nekih paganskih kultura Istoka, ili u Islamu gde se žrtvuju životi samih vernika i nevernika u ime zaštite vere i njenog širenja. Praktično rešenje. Tako muslimani prinose najviše žrtvi tj. hrane, a tvrde da to uopšte ne rade. Savršena hipnoza. Hrišćanska crkva je Drako obred pretvorila u svoj glavni obred: pričest - simbolično proždiranje tela božijeg i ispijanje krvi. Vino je oduvek bilo njihov simbol za krv.

Najbolji primer Drako uticaja na religiju imamo u Americi gde su pre njihovog dolaska mirno živeli starosedeci (Indijanci) negujući sećanje na svoje ljudsko poreklo sa Prokyona i Plejada, kao i na uticaje velike kulture Atlantide. Piramide u Teotihuakanu (Meksiko) bile su okrenute ka Plejadama. Oni i Anasazi u Severnoj Americi živeli su mirnim i idiličnim životom u skladu s prirodom. To su odražavale sve njihove umetničke tvorevine. Najednom oko 4. veka n.e. sve se menja, oni počinju da prinose ljudske žrtve i postaju kanibali, njihova umetnost pokazuje užas i lica bogova koji podsećaju na zmije i na Drako bića. Ta se promena upravo dogodila usled astralne i fizičke invazije Drakona. Nakon kratkog vremena Anasazije i Indijance iz Teotihuakana Sirius A su transportovali na bolja mesta da bi bili spaseni, ostale grupacije u Centralnoj i Južnoj Americi ostale su žrtve Drako bića i njihovih vernih slugu, Katoličke crkve i Španskih osvajača (Konkvistadora).

Drako bića su se oduvek ljudima prikazivali kao 'bogovi koji su sišli s neba', o njima svedoče sve stare kulture i mitovi. Njihovi sinovi su bili polubogovi i vladari. Oni su hermafroditi, sadrže oba pola u sebi. Zato su oni postavili sve religijske obrasce u obliku polariteta muško-ženskih božanstva. Sve religije koje se zasnivaju na ovim polaritetima su njihove. Često su davana različita imena istim bogovima.¹⁵

Hibridni vladari koji su imali veći procenat Drako genetike su stoga bili skloni homoseksualnosti. Zapravo, oni su skoro svi homoseksualni, ženili su se samo radi potomstva. U ovome je i razlog zašto oni danas nameću homoseksualnost kao normalnu pa čak i poželjnu pojavu, ta se perverzija svrstava u 'ljudska prava'. Dozvoljavanje homoseksualnih brakova je čak postalo deo političkog uslovljavanja.

Svi ratovi u ljudskoj istoriji nastali su pod Drako uticajem i njihovih hibrida Iluminata. To je njihova masovna ishrana. To se radi i na lokalnom nivou, kada nekog pojedinca navedu da im pribavi hranu ubistvom. Gotovo svi koji su počinili krvne delikte a nisu bili kriminalci već prosečni ljudi, bez ikakvog objektivnog razloga i povoda, svedoče da su čuli glasove koji su ih na to naveli. Glasovi se čuju ili zbog uticaja demona ili zbog audio čipa koji ih proizvodi. Postoji i tehnologija da se određenim frekvencijama (ELF) spolja projektuju misli u um pojedinca koje on doživljava kao svoje ili kao bogom dane misli.

Svakako, svi ovi uticaji ne bi bili mogući da nemaju genetsku podršku u samom čoveku. Ljudsko telo na ovoj planeti stvoreno je od genetskog materijala 12 ljudskih vrsta koje potiču sa Lire, i Drako genetike kao osnove. Ukupno 13. Reptoidna osnova je najstarija. Ona je upotrebljena kao osnova zbog potrebe da iskušenja koja predstavljaju Drakoni čovek oseti i u sebi a ne samo spolja, takođe i zato što reptoidna genetika ima jaku sklonost ka samoodržanju. Reptili koje imamo u životinjskom svetu, krokodili na primer, isti su već milionima godina i savršene su biološke

¹⁵ Nimrod, utemeljitelj Vavilona, bio je predstavljen u ulozi Boga Oca, njegova žena Semiramis kao Devica, božanska majka, njihov sin Tamuz je bio raspet i posle tri dana je vaskrsao iz mrtvih. Od ovog trojstva je nastao mit Osirisa, Izide i Horsa. Kasnije hrišćansko trojstvo Boga oca, Device Marije i Isusa. Nimrod se takođe zvao Eannus što je postalo Janus u Rimskoj kulturi. Takođe je bio nazvan Saturn i Kronos. Tamuz u drugoj kulturi je postao Mitra. Grci su ga zvali Herkules. Moloh je takođe drugo ime za Nimrod. Vladajući arijevci u Indiji potiču od Hetita/Feničana i većina hinduističkih bogova njihovog su porekla.

mašine za opstanak. Zato je bitno svojstvo reptilske genetike konzervativizam koliko i bezdušnost. Ljudski fetus u svom razvoju prolazi kroz reptilsku fazu. Najstariji sloj mozga je R-kompleks što je skraćena za 'reptilski mozak', svi ostali delovi dograđeni su na njega. Upravo taj deo našeg mozga je odgovoran za agresivno ponašanje (kaže se za zločinca da je 'hladnokrvni ubica', asocijacija na reptile koji nemaju svoj izvor toplote), teritorijalnu isključivost ('nacionalizam' i 'patriotizam'), ritualizam u koji pored rituala svih vrsta spada i sva mehaničnost kojoj svakodnevno robuje svaka individua, i hijerarhijsko ponašanje, sklonost ropskom i podaničkom odnosu prema onima koji su sebe proglasili vladarima (aristokratija na ovoj planeti postoji samo zbog Drako reptoida od kojih potiču sve aristokratske loze). Svaki ritualizam je izraz mehaničnosti, koja opet nije ništa drugo do nesposobnost za kreativnost, izraz nedostatka duha.

Svrha prinude i pritiska na ljude

Kao što smo videli i videćemo dalje, kosmos je naša sopstvena unutrašnjost, ili naše Sopstvo, ceo univerzum *prakrti* nastaje iz *mahat-buddhi*, ili iz suštine svesnog subjekta, ***bukvalno svi materijalni oblici i događaji u prirodi postoje kao takvi jer ih svesni subjekt omogućava samim svojim postojanjem***. Pre čoveka svesni subjekt su bile zvezde, a pre zvezda, sama energija je bila svestan subjekt kao *puruša*. Ona se uobličila u ljudsko biće da bi se doživela na najfiniji način, kao 'Ja jesam' iskustvo u svakom zbivanju. Ali čovek je nesvestan, ne koristi svoju moć stvaranja svesno jer nije sazeo da to čini lično i svojom voljom u skladu sa voljom Duha koji sve omogućava, nego nesvesno i u skladu sa svojim egom koji je jezgro nesvesnosti. Sve životne okolnosti i događaje on je privukao nesvesno. Zato deluje Zakon privlačenja. ***Zato neljudske sile čine sve da bi čoveka održale nesvesnim kako bi iskoristile njegovu božansku moć stvaranja u svoje svrhe. To je suština manipulacije ljudima i čovekove patnje.***

Drako bića i njihovi hibridi, Iluminati, zaduženi su za izazivanje pritiska i iskušenja kod ljudi kako bi se u njima kristalisala svest o sebi i odgovornosti za svoju volju - jer svest o sebi ne mogu dobiti spolja zato što osnova sveg postojanja je svest, ***čovek već jeste sama svest i ne može mu biti dato ono što već ima*** – zato ljudi moraju biti spolja naterani da je ostvare i aktuelizuju iznutra kroz svoju volju. Upravo zato što čovek već jeste sama svest i oličenje Duha, on je instinktivno inertan i samozadovoljan u onome što već jeste. Ali nije potpuno svestan onoga što jeste, nije to aktuelizovao u potpunosti. Zato mora spolja biti nateran na tu aktuelizaciju.

Istu ulogu imaju i demoni. Oni su neka vrsta ogledala ljudima, manifestuju i odrađuju sve ono čega ljudi nisu svesni, suočavaju ih sa posledicama svega onoga što čine i svega onoga što ne čine a trebalo bi. ***Oni aktuelizuju čovekovu nesvesnost***. Zato ljudima izgledaju zli. Oni su neophodni ljudima jer bez njihovog rada nikada čovek ne bi bio svestan sebe niti odgovoran za svoje postupke i za samo postojanje. Čovek mora da ima suprotnost i silu koja ga tera da iskušava posledice svega što čini ili propušta da učini. Zato su demoni jaki onoliko koliko smo mi slabi. Oni žive od naše slabosti, napadaju slabe i one koji rade pogrešno ('grešnike'). Dovode nas u iskušenje da počinimo nedela, ali iskušavaju i sva naša dela. Iluminati rade na globalnom materijalnom planu ono što demoni rade na individualnom i psihološkom: stvaraju situacije i daju sredstva čoveku da slobodno izabere, teraju ga raznim prinudama da 'radi u znoju lica svog' kako bi postao kreativan, da sam kroz svoju svesnu volju 'bude kao bogovi' jer je zato i stvoren. Oni stvaraju mogućnosti i iskušenja, otvaraju vrata; na čovekovo slobodnoj volji je da izabere kroz koja će vrata proći i da li će uopšte proći kroz njih.

Bitno je razumeti da u kristalisanju čovekove svesti **nema pomoći spolja**, priroda je spolja obezbedila sve potrebne uslove, osvešćenje mora sam čovek da odradi jer su individualnost i slobodna volja bitno svojstvo svesti i celovite ličnosti kao jedinog pogodnog mesta za prisustvo svesti.

Zašto nema pomoći spolja? Zato što sâmo postojanje proishodi iz svesti, sve je svest i čovek je najbitnije oličenje svesti. ***On je već sama svest i zato mu ne može biti data svesnost, on je samo mora aktuelizovati u svom delatnom iskustvu***. Problem je u tome što smo najmanje svesni onoga što nam je najbliže, što jesmo. Na tome treba da se radi.

Zato se spolja jedino može izvršiti pritisak i prinuda.

Zato je život patnja svakome ko ne teži sopstvenom ostvarenju.

Ovim opet dolazimo do *karme*. Pritisak i prinuda spolja teraju čoveka da prihvati svoju *karmu*, da je odradi i nadiđe kroz rad. *Karma* označava delovanje koje obuhvata i uzrok sadašnjeg stanja i buduću posledicu – ali delovanje pre svega, što znači konkretno i temeljno suočavanje sa bivstvovanjem, učestvovanje u njemu. To je put kojim čovek mora proći do božanskog, do sebe samoga. To je put kojim mora da spozna uzroke svih delanja, ceo proces delovanja i rada (materijalne proizvodnje, sredstava za rad) i time postane gospodar rezultata rada i samog delovanja uopšte.¹⁶ Drugim rečima, da dođe do svoje volje i moći da dela.

Druga bitna stvar koja se mora razumeti je da čovekovo bivstvovanje nije isto kao bivstvovanje ostalih bića, ono ima duhovni a to znači transcendentni smisao. Prirodnim rođenjem čovek još uvek nije počeo da postoji, on tek treba da postane, ali za razliku od svega ostalog što nastaje od nečeg drugog, on treba na postane od samog sebe svojom voljom. Zato je Drako-demonima i Iluminatima dozvoljeno da uzimaju ljudske živote jer biološki čovek još nije rođen kao pravi čovek. Pravog čoveka oni ne diraju. Njima je to dozvoljeno po istom prirodnom zakonu po kojem se odvija celokupan lanac ishrane i razmene energije u kosmosu.

Oni se hrane ljudskom energijom i sveću. Bitno svojstvo svesti je slobodna volja. Takva svest im je najukusnija hrana, ona koja im dolazi svojom voljom. Pasivna i bezvoljna im je bljutava. Zato se svo njihovo delanje svodi na to da namame čoveka da im dobrovoljno služi. Oni ga ne teraju da počini zlo; oni ga mame da ga sam počini. Oni ne zarobljavaju čoveka; oni ga navode da se sam zarobi iskušavajući ga na sklonost ka nepažnji i zaboravu sebe i svoje prave prirode.

Treća bitna stvar za razumevanje je da se samo u patnji rađa ona vrsta energije koja čoveka budi. Kada je čovekov život ispunjen lagodnostima svetovnog samozadovoljstva, nema nikakve šanse da se probudi.

Možda ovo nekome izgleda grubo rečeno, ali ulog i značaj ljudske vrste u kosmosu je tako velik da su ovakve mere prinude nužne; veličina duhovnog rođenja je tako značajna i teška za postizanje da su ovakve mere i pritisci opravdano potrebni. **Oni su onoliko drastični i grubi koliko sam čovek propušta svoju svrhu. Drako-demonsko-Iluminatsko delanje je tačno onoliko neljudsko koliko je čovekovo nedelanje u pogledu svoje ljudske svrhe. Zato što je ta svrha tako važna i posledice njenog neispunjavanja su tako drastične.** Čovek jednostavno nije stvoren da vegetira kao ostala živa bića i da se izivljava.

Da ne bude zabune oko iskaza da čovek tek treba da počne da postoji i da se rodi, što bi bilo u suprotnosti sa tvrdnjom *sāṅkhye* o večnom Duhu kao suštini čovekovo, naglasićemo ovde da čovekova duhovna suština ili duša postoji od iskona i izraz je samoga Duha koji sve omogućava, ali čovek to u svome individualnom iskustvu i delanju nije aktuelizovao. *Početak čovekovog postojanja jeste zapravo aktuelizacija Duha u njemu koji oduvek jeste – aktuelizacija svesnom voljom individualnog čoveka.* Ako nema svesnog učestvovanja u onome što Jeste, onda je to jednako nepostojanju. Nepostojanje u bukvalnom smislu ne postoji, samo postojanje postoji. U pitanju je jedino to da li svesni subjekat učestvuje u njemu ili spava i sanja neke iluzije o učestvovanju. Takođe buđenje čovekovo nije ništa drugo do dolaženje do svoje volje, on tada učestvuje u bivanju, on aktuelizuje moći Duha koji sve omogućava, njegovo je oličenje, zato može da dela. Svako delanje zasnovano na individualnom egu je nalik delanju u snu; postoji utisak delanja ali ne čini se ništa bitno.

Zato se suština svih uticaja Drako-demoni-Iluminata na čoveka svodi na to da bude višestruka ličnost, da nema jedno Ja već mnoštvo Ja koji se neprimetno smenjuju i stvaraju iluziju nekakvog kontinuiteta. **Suština iluzije je u mnoštvu Ja.** Jedno Ja ne bi moglo dugo da bude pod iluzijom, u trenutku kada se približi granici da prepozna iluziju, smenjuje ga drugo Ja koje nastavlja igru iz početka. Tako uvek ista iluzija može da se održava. Ova smena Ja se događa neprimetno jer je čovek genetski doteran tako da je ne primećuje, da bude tup na te promene, da ih falsifikuje sam sebi lažnim tumačenjima. Čovek se navodi da projektuje spolja ono što treba da nađe u sebi, na zaborav sebe, na neprepoznavanje svoje vrednosti i moći kroz osećaj krivice i žrtve – tako da nema svoju volju; na pasivnost prema autoritetu lažnih vladara i na sva moguća iskušenja kako bi se

¹⁶ O materijalnom i kolektivnom aspektu *karme* ili rada koji je namenjen čoveku na ovoj planeti videti u poznatom delu Karla Marksa *Kapital*. Marks je bio sluga Iluminata kome je zadatak bio da svojim delom iznese neke bitne odrednice njihovih planova.

odabrao pravi put. Jer bez spoznaje lažnih puteva nikada se ne može prepoznati pravi. Čak i da se nalazimo na njemu ne bismo znali da je on pravi bez iskustva šta je pravo, a šta nije.

Iz svega ovoga trebalo bi da je jasno zašto su Iluminatske familije, koje su hibridi sa Drako bićima, ujedno i nosioci celokupne ljudske civilizacije. Njihov posao nije jednostran, već vrlo složen i važan. Naposletku, čovek jeste nesvestan, i jedino zlo koje je veće od ropstva jeste da nesvestan čovek bude pušten da radi šta hoće. Njemu je prinuda potrebna, a ona je ovakva kakva je zato što je odraz njegove prirode.

Ostali uticaji i još malo istorije

Sve vreme tokom istorije bilo je i drugih vanzemaljskih uticaja, onih koji potiču od ljudskih vrsta. Njihov je princip bio da nadgledaju i inspirišu pojedince, i da izbegavaju otvorenu pomoć jer bi tako postigli suprotan efekat, čovek bi se oslonio na tu spoljašnju pomoć i napustio bi sopstveni razvoj. Ipak, bilo je nekih ključnih intervencija.

Nordijci sa Plejada su učestvovali u stvaranju čoveka od samog početka. Oni su ti 'bogovi' po čijem smo liku stvoreni (Postanje 1:26). Kada su Drako deformisali Hebreje u Jevreje koji su u potpunosti sledili Drako religijski obrazac, Nordijci su izveli pokušaj da povrate preostale ljudske rase od Drako uticaja i odvoje ih od hibrida. To se zbililo kroz inkarnaciju Isusa. Oni su inkarnirali Isusa koji se zapravo zvao Emmanuel, ili Immanuel (o tome videti u knjizi Talmud of Immanuel, <http://www.tjresearch.info/contents.htm>) što u prevodu znači 'Onaj sa božanskim znanjem'. To ime se sačuvalo u Grčkom nazivu *Kirie eleison*. Rođen je 20. marta 6 godine pre n.e. u Vitlejemu, oko 13 časova po lokalnom vremenu. Njegov otac sa Plejada zvao se Gabrijel (nije 'anđeo'), potomak Rasiela. Zato je Isus imao riđe-smeđu kosu i zelene oči kao i duhovne moći koje su karakteristične za sve Plejarene. On je Jevreje (Levite) identifikovao kao hibride i nazivao potomcima Drako-đavola i slugama đavoljim (Jovan, 8:44) i ovi su ga zato zajedno sa Drako-Rimljanima osudili. Leviti su za vreme "ropstva" u Vavilonu postali hibridizovani Drako genetikom i obučeni da budu sveštenici po meri reptila. Date su im instrukcije za manipulaciju svešču i tekstovi iz Sumera koje su Leviti doneli natrag u Izrael i od tih tekstova napravili "njihovu" Toru i "Stari zavet". Isus je poslat da pokuša da osvesti i sačuva ljudsku rasu (malobrojne Hebreje koji su tada još postojali, potomke Sumera i Atlanske rase), od hibrida, Drako uticaja i manipulacija. Zato je sebe nazivao 'Sinom Čovečijim' da bi naglasio svoje čisto ljudsko poreklo naspram hibridnog. Njegove reči su zapisivali njegovi učenici i tako su nastala Gnostička jevanđelja. Hibridi su njegovu poruku lažirali napravivši hrišćansku religiju. Njegovo učenje su kasnije u Rimu falsifikovali priređivači današnje verzije Novog zaveta, familija Piso, pa je od Hristove poruke da treba sačuvati genetsku autentičnost čovekovu, postala kanibalistička Drako liturgija koja se danas zove 'pričest'. Isus nikada nije rekao da treba bukvalno jesti njegovo telo i piti njegovu krv. To su podmetnuli falsifikatori Jevanđelja u skladu sa svojom reptoidnom praksom, da bi ljudi prihvatili kanibalizam kao normalnu 'Božiju zapovest'. Tako su reptoidi podmetnuli svoju praksu proždiranja krvi i tkiva kao osnovni ritual crkve, kao 'svetu tajnu pričešća', pored svih ostalih rituala s kojima su preuzeli hrišćanstvo pod svoje vođstvo. Ipak je u Novom zavetu sačuvano nekoliko autentičnih rečenica Hristovih koje odražavaju večnu duhovnu i božansku istinu. U *Tominom jevanđelju* je sačuvano daleko više njegovih pravih poruka, pa je zato ono postalo 'jeretičko'. Drako-Iluminati su u Rimu od nekih grupica koje su pokušavale da slede Hristov pokret, i još veće mase koja je sledila Mitraizam, falsifikovanim tekstovima napravili religiju, Hrišćansku crkvu. To su učinili na silu, na prvom saboru pod carem Konstantinom, koji je bio sledbenik Mitrinog Drako-kulta, pod pretnjom mačem svi su morali da se slože i prihvate Konstantinov edikt. Tako je bilo i na drugom i trećem saboru. Ko se ne bi složio, bio bi ubijen.

Koliko su ljudi hipnotisani i pod kontrolom vidi se po tome da nijedan hrišćanin ni danas ne dovodi u pitanje očiglednu kanibalističku osnovu pričesti. Iako je poznato da je hrišćanstvo pričest hlebom i vinom u potpunosti preuzelo od mitraizma, kao i pojam "Sin Božiji"; da je "sinova božijih", rođenih od device (svi 25 decembra), koji vaskrsavaju treći dan i spasavaju svet, bilo desetak u starome svetu; to je obrazac koji se ponavlja u Sumeru, Vavilonu, Egiptu, Indiji...; da je kult Device Marije u potpunosti preuzet od kulta Izide koji je u Rimu bio vrlo popularan, sve te istorijske činjenice hipnotisanim hrišćanima ne smetaju da ih smatraju svojim.

Jevanđelja su toliko lažirana da je veliko pitanje da li je Isus uopšte razapet, jer potpuno ista priča o stradanju 'sina božijeg i njegovom vaskrsenju iz mrtvih radi spasenja ljudi' postoji u Sumerskom predanju (Tamuz), Mitrinom kultu, Indijskim mitovima, Egipatskom mitu o Horusu, i u vrlo sličnom obliku kod još nekih drevnih naroda, to je obrazac solarnog božanstva koji je toliko sličan i na toliko mesta prisutan *pre Hristove pojave*, da je to već drska uvreda za ljudsku inteligenciju od onih koji su ga napravili. Sudeći po tome ko hrišćanstvo nameće celom svetu i trudu Iluminata da na sve načine održe priču o raspeću (Torinsko platno, delovi krsta, Longinovo koplje, svuda prisutna figura raspeća po crkvama...) kao *program* za nametanje mentaliteta žrtve, krivice i grešnosti (jer po njemu 'sin božiji je *zbog naših grehova* stradao i razapet') sasvim je sigurno da Isus uopšte nije razapinjan. Važno je bilo stvoriti mit, sam Isus više nije bio značajan. ***Ali sama ideja vaskrsenja je čoveku toliko značajna i potrebna da ju je trebalo izmisliti i nametnuti ako se i nije istorijski dogodila.*** U svakom slučaju, posle obavljene učiteljske misije i upozoravanja ljudi na reptilske hibride, Isus odlazi za Damask, a odatle zajedno sa majkom Marijom i bratom Jakovom i apostolom Tomom za Indiju, u Kašmir kod Himalaja gde Nordijci imaju veliku podzemnu bazu. Tu je živio do svoje 117 godine i sahranjen. I danas mu se zna grob koji čuva i održava jedna jevrejska familija.

Danas je naučno dokazano da naša genetska struktura nije mogla nastati prirodnim putem i evolucijom. Neko ju je spakovao. Manipulacije genetskom strukturom ljudi osnovni su način na koji reptoidna rasa pokušava da ovlada ovim svetom. Oni su nam znatno skratili životni vek i razbili prirodnu celovitost. Danas nam je poznata samo jedna spirala DNK, ostale sekvence DNK koje su postojale kod originalnih ljudi razbijene su tako da se ne zna za šta služe i 'elegantno' se nazivaju 'genetskim otpadom'. U njima je, međutim, sadržan sav viši potencijal koji čovek tek treba da osvesti i tako aktivira. (U Starom zavetu pominje se životni vek od nekoliko stotina godina kao prirodan.) Učinili su da čovek ne vidi više i suptilnije dimenzije, već samo fizičku realnost, da umesto jednog ima mnoštvo Ja, da usled toga bude neurotičan, šizoidan i zaboravan, neodgovoran prema svojim odlukama i nepostojan, kao i da bez objektivnog razloga bude nasilan. Zaista, sva bića su jedinstvena i celovita, svaki pas je uvek isti po svom karakteru, svaka mačka je uvek ono što jeste, samo je čovek uvek drugačiji i mora da uloži napor da postane celovit i uvek svestan sebe. To je ipak bilo učinjeno za čovekovo dobro jer samo ličnim naporom ka osvešćenju i individuaciji nastaje celovita ličnost. Ona ne može biti prirodno niti veštački data. Može biti samo proizvod ličnog iskustva i zrelosti koja se stiče nakon borbe protiv razjedinjujućih sila uslovljavanja svesnog i nesvesnog. Svest se može roditi samo iz celovite ličnosti, a ličnost postaje celovita samo sopstvenim naporom i iskustvom svesnog ocelovljenja. Nemoguće je da to iskustvo osvešćenja bude dato spolja, jer tada svest ne bi bila lično svojstvo - kao ni svojstvo ličnosti. Čovek mora da bude nateran da sam postane svestan. To se postiže pomoću "sitnih mučitelja" - Drakoa.

Zato je reptiloidna rasa, koja spada u niže vrste, ovde puštena od strane daleko viših (od Gina, Sirius A bića, oni su ih napravili kao strašila za ljude), i od samih tvoraca ljudi. Pušteni su da dovode u iskušenja svest i ličnost koja se nikada bez pritiska i iskušenja suprotnosti ne može kristalisati. Cela ta priča je nalik na onoj u Starozavetnoj "Knjizi o Jovu" koja je Sumerskog porekla. Zato imamo paradoks da su Iluminati glavni nosioci civilizacije i ekonomskog razvoja, iako istovremeno probojavaju ljude.

Reptoidi imaju svoje klonove i radnike na fizičkom planu, to su tzv. 'Sivi' (Zeta Reticulae 1 i 2, i Rigelijanci), poznati kao vanzemaljci u SAD nakon pada NLO-a u Rozvelu. Oni su veštačke tvorevine, klonovi, bio-roboti, napravljeni su od neke vrste insektoida. Njihove baze su pretežno u SAD i oba Američka kontinenta i Africi, a aktivnosti su im uglavnom otmice ljudi i životinja radi genetskih eksperimenata i nadzora, ali i ishrane svojih demonskih tvoraca. Reptoidi pokušavaju da unaprede svoju genetiku pomoću ljudske jer znaju da su niža vrsta od čoveka. Oni nam zavide. Sa njima je vlada SAD saradivala tokom celog 20-tog veka. Oko 1982 godine vlada je shvatila da imaju posla sa vrlo negativnom i lažljivom rasom, ali su nastavili da kriju istinu o njima jer bi tada morali da priznaju prethodne laži. Istina se ipak postepeno otkriva, narod se priprema za nju preko medija i filmske industrije. Uskoro će biti obelodanjena, ali ne sasvim. Baze 'Nordijaca' su na Tibetu, Sibiru, Istočnoj Evropi i delovanja 'Sivih' tu su manja.

Posebna vrsta slugu reptoida su ljudi čije su duše oni zarobili i inkarnirali da svojim fizičkim životom odigraju određenu ulogu. I oni, i pripadnici hibridne rase, mogu se prepoznati po

emocionalnoj nezrelosti, njima upadljivo nedostaje emocionalna inteligencija, po strahu od smrti, velikoj inteligenciji i veštini u onome za šta su programirani, bezočnoj borbi za svoj cilj i opstanak, i po smradu. Oni vole smrad. Celo plemstvo u Evropi je tako smrdelo da su morali da izmisle parfeme da ne postanu previše sumnjivi narodu.

Drako reptoidi vladaju ljudima na više načina. Preko hibridnih vladara, preko demona iz astrala, klonova, organskih portala. Hibridi koji im služe, a to su najmoćniji ljudi na svetu, imaju različit stepen procenta Drako genetike. Oni sa manjim procentom uspostavljaju kontakt sa svojim Drako gospodarima preko satanističkih rituala, u tim trenucima bivaju astralno zaposednuti Drako bićem i njihov izgled se menja. Oni sa većim procentom njihove genetike stalno su opsednuti Drako bićem ili demonom. Postoje hibridi sa tako visokom Drako genetikom da je njihovo ljudsko telo samo ogrtač ili maska koju Drako biće koristi da stalno prebiva na fizičkom planu. Po volji ono uvek može da se preobrazi u svoj originalni Drako izgled. Njih je lako prepoznati po moći i uticaju koji imaju.

Rekli smo da se jedan veći deo hibridne rase vladara raširio na Zapadu, najpre u Rimu gde su i stvorili Rimsko carstvo. (Zaista, samo su reptoidi mogli da naprave Koloseum kao zabavu.) Drugi deo je otišao na Istok i tu se u Dolini Inda sukobio sa svojim starim neprijateljima, ljudima sa Maldeka (Fetona). Posle nuklearnog rata koji je i opisan u epu *Mahabharata*, a čiji tragovi se i danas vide u Mohenđo-darou, ljudi predvođeni vladarima i sveštenicima sa genetikom reptilske rase, koja je sebe nazivala Arijevskom, pobedili su i naselili Indijski potkontinent. Uzvišenu kulturu i duhovnost stanovnika doline Inda (a to je *yoga* i *sāṅkhya*) delimično su preuzeli, a delom je degenerisali u "hinduizam". Tako je u Indiji nastala jedinstvena mešavina religioznosti: zdrava osnova najčistije duhovnosti *sāṅkhye* i *yoge*, zatrpana najcrnjim hinduističkim demonizmom starosedelaca.

Tvorci ljudske rase imaju princip rada na Zemlji koji je mešavina eksperimentisanja i puštanja da se stvari razvijaju u skladu s ljudskom prirodom, tj. nužnošću istorijskog razvoja i sticanja ličnog iskustva. Naime, u samom početku pokušali su da ovde stvore idealan svet (otuda svuda prisutni mitovi o raju) na nekim, sada potonulim kontinentima, ne štedeći ni svoju tehničku pomoć. Tada su otvoreno živeli pomešani sa ljudima. (Staroegipatska civilizacija je bila poslednji, već degenerisani ostatak takvih pokušaja, njihov eho.) Ali, ubrzo, čovek je ispoljio težnju za jedinstvenošću i autentičnošću ('da kuša s drveta znanja i bude kao bogovi'). Pokazalo se ono što su i oni sami znali, da je sve u kosmosu jedinstveno, i da otuda ni Zemlja ne može da bude tek puka tvorevina, reprodukcija ili klon, već pogodno mesto za otvaranje bića Duhu, *puruši* (inače, nije za to sposobna svaka planeta obdarena životom). Ovu činjenicu je vanzemaljcima dokazala pojava Buddhinog probuđenja u petom veku pre n.e. To je bila prelomna tačka. Buddha je svojim probuđenjem prvi dokazao (ono što je Kapila ranije objavio) da je čovekovo biće podobno i zrelo za ispoljavanje Duha koji sve omogućava (*puruša*). Stoga se može reći da je Buddha svojim prosvetiteljskim delovanjem spasao Zemlju i čovečanstvo od sudbine da budu tretirani kao puki fizički klonovi, nesposobni za duhovno probuđenje. Buddha je overio *purušu* na Zemlji. Zato što je Buddha pokazao da je čovek sposoban za duhovno buđenje, ljudsko društvo je moglo, tačnije, moralo je da bude pušteno samo sebi, da kroz rad, sticanje svih iskustava i istoriju - korak po korak - dođe do pune zrelosti.

Tada su se sve vanzemaljske rase povukle sa Zemlje, posakrivali se od ljudi u podzemlje i na podzemne baze okolnih planeta, očišćeni su skoro svi tragovi njihovog boravka (mada su ostali neki krupni, kao što su piramide, veliki hramovi u Balbeku, na Malti, u Južnoj Americi itd.) i počela je iznova da se piše istorija pri čemu su vladarske loze Drako-hibrida iz Vavilona imale glavnu ulogu. Zatim se, s ciljem inicijacije ličnog probuđenja čovekovog, dogodila jedna od poslednjih i najveličanstvenijih intervencija Duha među ljudima - pojava Isusa Hrista. Njome je inicirana istoričnost i vremenost ljudskog dozrevanja u Duhu. ***Isus je inicirao istorijski razvoj čovečanstva ka duhovnom probuđenju zato što je Buddha dokazao da ono može da bude individualno ljudsko postignuće.*** Takođe je i usađena poruka da se duhovna autentičnost postiže kroz rad i istoriju, kroz umiranje 'starog' i rađanje 'novog' čoveka u čoveku, kroz vaskrsenje, tj. transcendenciju. Otuda se od njegove pojave meri vreme. *Suštinska funkcija hrišćanstva je da vreme postavi u linearan poredak ka određenom cilju*, za razliku od cikličnog obnavljanja karakterističnog za sve druge stare kulture. Ciklično posmatranje vremena odnosi se na prirodna zbivanja, i zavisnost od njih, dok je

linearnost način da se vremenu dođe do kraja, da se transcendiraju. Zato je Isusovo delovanje sadržavalo smrt i vaskrsenje kao ključne elemente. Linearnost vremena izaziva razvoj tehnike, koja nije ništa drugo do alhemijsko usavršavanje prirode (*prakti*) ka Duhu, njena težnja da nadiđe samu sebe. (Zato je otac moderne nauke, Isak Njutn, bio alhemičar.) Kao što individua mora bez odlaganja svojim bićem da ovlada i da usavrši svoj način bivstvovanja kako bi bila podobna Duhu, tako i čovečanstvo mora da usavrši svoj način bivstvovanja i da ovlada prirodom kako bi celo bilo oduhovljeno. Ekološke krize i zloupotrebe tehnike pokazuju koliko smo danas još uvek nezreli u tom ovladavanju.

Sušтина Hristove pojave je u sledećem: Bog koji je Apsolut, izvan kojeg ništa nije moguće, sam po sebi je apstraktan Duh koji sve omogućava. Kako se to omogućeno ispoljava, tako se s njim i sam Bog projektuje u obliku individualnih duša koje se osveščavaju sakupljanjem utisaka kroz sve ispoljene aspekte njega samoga, u obliku kosmosa i života. Na taj način on lično i konkretno iskušava odnosno afirmiše sve svoje aspekte, tj. samoga sebe iz aspekta nezavisne i samostalne individue. On tako sebe afirmiše s aspekta individualnog bića. Drugačije rečeno, sve ljudske duše su sam Bog koji je sebe tako projektovao da se spozna i kroz individualno iskustvo (zato se kaže da smo "stvoreni po njegovom liku"). Mi smo bogovi na obuci samospoznaje. Zašto bi Bogu bila potrebna samospoznaja? Apsolut je uvek sam po sebi bezvremen, potpun i zato apstraktan. Zato mu treba afirmacija samoga sebe s druge strane, od strane (prividno) nezavisne individue koja će apsolutnu božansku suštinu spoznati sama od sebe, kroz iluziju vremena i samog procesa spoznavanja, svojom voljom, kao svoju volju i kao svoju suštinu. Tek kada individualna duša svojom voljom i ličnom svešču spozna i prihvati Boga, njegovo ispoljavanje života i postojanja postaje potpuno, savršeno i dovršeno.

To je pozadina arhetipa sina Božijeg koji vodi ljude u spasenje, i da Bog sebe projavljuje kroz svoga sina, a scena raspeća i vaskrsenja je arhetipski obrazac kristalizacije individue i njene transformacije u obliku 'žrtve' individue njenom inicijatičkom smrću na krstu - koji predstavlja ishod diferencijacije svesti kroz sve elemente i dimenzije, i individuacije - nakon čega se rađa novi čovek: bogočovek, individualno oličenje Boga, individua koja je sa svoje strane i svojom voljom prepoznala svoju božansku prirodu.

Moglo bi se reći da je na neki način Bog sam sa sobom kreirao celu igru, sam se projektovao u zaborav sebe, kao u san, da bi tako, kao individualna duša, na najintimniji i najkonkretniji način lično iskušavao sve aspekte samoga sebe (da li je baš "sve dobro što je stvorio"/ispoljio). Budući da faza individuacije ima tako snažnu centripetalnu silu da se nikada sama od sebe ne bi oslobodila - to je faza ega - za to je Bog postavio svojevrsan budilnik u obliku Lucifera, anđela svetlonoše, kojeg je zadužio da odigra ulogu buditelja individue iz egoičke faze, da osvetljava ceo taj proces. Budući da je jedini ispravan način tog buđenja potpuno razumevanje te faze, buđenje iz nje moguće je samo putem pritisaka i prinude. To je stradanje čovekovo čiji ishod oličava Isus na krstu.

Lucifer svoj posao osveščanja egoičke individuacije putem prinude i pritisaka obavlja na svim dimenzijama, na višim astralnim preko svojih demonskih sila, a na fizičkom planu preko svojih ljudskih hibrida, Iluminata (i njihovih slugu masona), koji inače obožavaju Lucifera za svoga Boga.

Otuda se čovek kroz patnju vaskrsenja budi u samospoznaji, i u spoznaji sebe spoznaje Boga u sebi i da je Bog sve. Time ujedno i Bog dovršava sopstvenu emanaciju u samospoznaji probuđenog čoveka.

Istorija se dovršava u svesnom, vaskrsnom subjektu.

Od tada, od Isusove pojave, humanoidni vanzemaljci ne intervenišu, već uglavnom posmatraju, uz pomoć 'Nordijaca' sa Plejada koji stupaju u kontakt samo sa nekim pojedincima, ponekad otvoreno (kao sa "Billy" Eduard A. Meier-som 28.01.1975) ali najčešće tako što ostaju nevidljivi dok im sugerišu neke ideje i misli koje ovi doživljavaju kao svoja otkrića. (Moći šeste faze su za Plejarene uobičajene, oni su bliži anđeoskom nego fizičkom svetu.) Njihovi motivi prema nama su isti oni koje imaju starija braća prema mlađoj, ili roditelji prema svojoj deci. Ispostave vanzemaljaca ranije su se nalazile u nekim veštački stvorenim šupljinama Zemlje, u okeanima. S porastom tehnologije na Zemlji oni su se povlačili da ne bi bili primećeni, najpre u podzemlje Marsa, koji je od početka bio njihova glavna stanica i osmatračnica Zemlje. Njihove baze su skoro

svuda u sunčevom sistemu: Drako na Veneri i Mesecu (gde su njihove sluge Greysi i Rigeli), Sirius A na Marsu, Plejareni na satelitima Jupitera i u podzemlju Tibeta i Azije, kao i Tau Ceti.

Stoga, ispravno je, i u skladu je sa učenjem *sāṅkhye*, smatrati da je čoveka na Zemlji stvorila priroda pod privlačnim dejstvom Duha, samo što je Duh imao svoje otelotvorenje i funkcionalno ispoljenje u duhovnim bićima. I ti 'bogovi' imaju svoju adresu odakle su došli ovde. (Neki od tih 'bogova koji su sleteli sa neba', *Anunnaki*, vrsta Drako bića, tehnološki napredni i nezavisni od ostalih Drakona, prilično su detaljno opisani na glinenim pločicama koje je 1850 godine pronašao Sir Austen Henry Layard u iskopinama Ninive, ali budući da Iluminati strogo kontrolišu, tj. krivotvore akademska tumačenja istorije, to je otkriće bačeno u zaborav. Anunnaki su stvorili samo crnu rasu ljudi u Africi kao svoje robove, ne sve ljude.) Čovekov biološki život su genetski predodredili da traje više stotina godina (kasnije je došlo do promene, smanjen je na današnji životni vek da bi se razvoj ubrzao), i dali mu osnovne smernice za kulturni razvoj, uglavnom preko religijskih uslovljavanja, implanata i prikazanja koja su i danas poznata kao prikazanja Boga ili anđela. (U hinduizmu su njihova prikazanja zadržala svoj najlepši i najčistiji oblik, naročito u liku Krišne. U ostalim tradicijama su deformisana neorganskim činiocima.) Oni su svojom superiornom inteligencijom doprineli mnogim velikim otkrićima. (Gotovo celu istoriju njihovog uticaja na čovečanstvo izneo je na duhovit način G. I. Gurđijev u svom delu „Sve i svja”.) To su mogli da urade jer sve dimenzije prirode i njene elemente koriste mnogo bolje nego što mi koristimo svoje fizičko telo. Sadašnji životni vek i način života pokazuju koliko je čovek malo ostvario od svojih mogućnosti.

Dakle, suštinsko razlikovanje negativnih, astralnih, neorganskih i uslovljavajućih uticaja od pozitivnih vanzemaljskih jeste u njihovoj taktici: negativno područje, koje uglavnom sačinjavaju Drako bića i demoni, vezuje i uslovljava čoveka, čini ga pasivnim i taj se uticaj najotvorenije ispoljava u čovekovom iščekivanju da mu „spasenje” i „spoznaja” stignu spolja, da mu budu dati od „Boga”. To je infantilni stav arhaičnog čoveka i on samo odražava istinu da ga je Bog (Išvara) zaista stvorio (Jovan, 1:12, 10:34). To iskustvo „dobijanja” života i svih vrednosti on infantilno ponavlja tako što sam stvara verske institucije u kojima priziva Tvorca da ga spase od sopstvene nesvesnosti. Zato je takva „religioznost” u suštini demonistička perverzija duhovnih uticaja. Najviše je ispoljena u nižim, institucionalnim oblicima religioznosti u kojima se zahteva pasivan vernik, a strogo zabranjuje samospoznaja, odnosno gnoza. (O problemu degradacije duhovnih uticaja videti u poglavlju Sedam stanja.)

Negativno delovanje vanzemaljskih i astralnih entiteta (demoni i Drako bića) na fizičke događaje najviše se ispoljava u verskim pokretima i političkim okupljanjima. U kolektivizmu se ropstvo spontano ostvaruje. Na taj način ljudi kanališu i udružuju svoja osećanja i psihofizičku energiju koja tako postaje bogatija hrana neorganskim bićima. Ona se hrane čovekovom energijom putem psihoemocionalnog uslovljavanja i ponašanja, sa čime su angažovani imaginacija i misao. Individualni izraz ovog procesa robovanja svakome je dobro poznat iz ličnog iskustva s navikama, kompleksima, afektivnim ponašanjem, opsesijama i ubeđenjima. Njihov kolektivan izraz dobija vid društvenog ili političkog pokreta, neke verske institucije, sekte ili kulta. Ovakva uslovljavanja se lako mogu kanalisati i kontrolisati od strane elite koja služi sprovođenju uticaja viših sila. Svi masovni verski i politički pokreti jesu čin bekstva od stvarnosti ovde i sada (*indriyâni*) u svet snova, iluzija i ideala (*tanmâtrâ*). Masovna okupljanja ljudi na jednom mestu, svejedno da li iz političkih ili verskih razloga, a posebno krvoprolića koja ih često slede, prava su gozba za astralne entitete. Ona su ih izazvala tako što su se, radi svog jačanja, udružila po principu simbioze. Jedan kompleks u čoveku nije mnogo opasan, ali kada ga na hiljade njih kumulativno uvećaju, tada nastaju krvave revolucije i verski ratovi. Zato centri političkih moći i svi verski hramovi, u kojima se zahteva čovekova ropaska poslušnost autoritetu, uz potiskivanje ljubavi i samosvesti, jesu kuhinje u kojima se priprema hrana za više sile, za Drako-demone; a bojna polja političkih i verskih ratova - trpeze na kojima je njihova životna energija iz prolivene krvi glavno jelo. Tako će biti sve dok čovek po svom ponašanju bude nalik životinjama koje se bore oko teritorije i međusobno proždiru. Za sada se od njih razlikuje samo po tome što takvom ponašanju daje intelektualna tumačenja, religioznu harizmu i političke ideale, što demonske zakone semena, plemena, krvi i tla sebi predstavlja kao „božije zapovesti” i svetinje. To životinje ne mogu jer su suviše iskrene.

Prirodni i vanzemaljski neorganski entiteti (demoni i Drako bića) koriste životnu energiju na različite načine, u sirovom stanju (iz prolivene krvi), i prerađenu. Njima je ukusnija i hranljivija životna energija koja je nabijena strahom i patnjom, adrenalinom. Kanibali iz Afrike priznaju da im je takva žrtva ukusnija od one koja je ubijena iznenada iz bez patnje i straha. Zato izazivaju takva stanja kod ljudi na individualnom (lični sukobi) i kolektivnom planu (ratovi). Takođe im odgovara i energija nabijena seksualnošću. Zato izazivaju svakojake seksualne zavisnosti i perverzije. Energija nabijena strahom, patnjom i seksualnošću je poželjna jednostavno zato što ima veći naboj, jači kvalitet. Recepti za preradu su raznovrsni, ali se svi svode na služenje autoritetu, sprečavanje kritičnosti uma, individuacije i nezavisnosti (*kaivalya*) Duha. Drugim rečima: na jačanju čovekove mehaničnosti. Jedan od najlakših i najčešćih oblika laganog ali dugotrajnog uzimanja energije ljudi od strane viših prirodnih sila jeste mehaničko obavljanje „verskih dužnosti”, svejedno da li u vidu napornog rada i žrtvovanja (sebe i drugih u interesu vere), ili samo kao pasivno stajanje ili klanjanje u hramu za vreme obreda - koji se uvek mehanički ponavlja i tako drži čoveka uspavanog u svetu snova ili vizija (astrala). Njima je u interesu da se čovek ne promeni i da ostane zavisna, da ostane uspavan ponavljanjem postupaka, jer svest se budi i jača kroz promenu i preobražaj, kroz nadilaženje mehaničke sigurnosti obnavljanja zbivanja koju nudi priroda. Zato je „čvrsta vera” (dogma) i stalno mehaničko ponavljanje izraza vere najsigurniji način da se taj cilj postigne. On se takođe postiže industrijom zabave i kontrolom ljudi preko masovnih medija (televizije). Važno je samo da prođe što više vremena u pasivnosti. Stoga sve „velike religije” (osim budizma) u svoja prva tri nivoa nude veru, nadu i strpljivo iščekivanje „kraja sveta” i „opšte spasenje”. Dakle, do smrti.

Pored ovakvog stanja stvari, važno je razumeti da, pošto je većina ljudi duhovno nesvesna i neuravnotežena, takvo kroćenje od strane viših sila je najbolje rešenje za njih, njihova najviša „kultura” i „duhovni život”. Tako bar mogu imati nešto trajno u sebi, viziju nečeg višeg i postojanijeg. Njima viša sila mora dati (bar) „deset zapovesti” ispravnog življenja, jer ga sami nisu svesni. Iako s tačke gledišta neorganskih entiteta ova „religijska kultura” više liči na farmerski baštovanluk, čovekovo bivstvovanje je u toj meri nesvesno, i zato dezintegrisano, da bi bez ovakve „duhovne kulture” ostalo na vrlo primitivnom nivou razvoja. O naporu da se čovekova kultura unapredi na bilo koji način svedoče sve „svete knjige” i svi mitovi u kojima se božanska bića uvek javljaju kao utemeljivači civilizacije i osmišljenog života, putem tabua i zakona (od jelovnika do zadnjih misli o svetu). Zbog svoje dugovečnosti i superiornosti u korišćenju svesti, neorganski entiteti kultivišu nesvesne ljude organizujući razne nacionalne i verske obore, baš kao što ljudi kultivišu i uzgajaju stoku.¹⁷

Možda je prirodna podela rada najvažnija funkcija za čije su održavanje zaduženi neorganski entiteti. Duh se ne može manifestovati bez materijalne kulture, *prakti* se kroz rad transformiše i saobražava prema Duhu. *Karma* ili sudbina se takođe ostvaruje kroz rad. Fizički svet se mora izgrađivati i u tome učestvuju sva živa bića, od bakterija do ljudi, neko mora biti pekar, a neko zidar. Samo rad može doneti onu dijalektiku iskustava koja kristališe svest u čoveku. (O ovakvoj ulozi rada sjajno je pisao Hegel u svojoj *Fenomenologiji duha*, koja je mnogo razumljivija ako se njegovo shvatanje rada stavi u kontekst *karme*.) Svako ima svoj posao na ovom svetu (talent) i za njegovo sprovođenje zaduženi su neorganski entiteti. Ovo je sve nagovešteno još u Starom zavetu izgonom čoveka iz raja i osudom na rad „u znoju lica svojega”. Može se uopšteno primetiti da neorganske sile deluju negativno (demoni) na one ljude (ili kroz njih) koji izbegavaju rad, žive od tuđeg rada ili na bilo koji način kradu tuđu životnu energiju; dok na ljude koji odgovorno i radno učestvuju u stvaranju života deluju pozitivno (anđeoski). Ovo se ipak ne može uzeti kao model njihovog delovanja.

¹⁷ Ovde izneta kritika religijskih praksi odnosi se na prva tri nivoa od ukupno sedam, koliko ih svaka religija ima. O tome više u poglavlju Sedam stanja. Iako su prva tri, takva kakva su, nužno zlo ili neizbežan prirodni fenomen, njihovo kritikovanje nikada nije suviše kada ona, usled nesvesnosti, ne služe prosleđivanju na više nivoe, nego postaju sama sebi dovoljna, i tako čoveka porobljavaju umesto da ga uzdižu ka slobodi.

Neorganske sile su odgovorne za svo zlo koje postoji u svetu, ali samo u onoj meri u kojoj nesvestan čovek sprovodi to zlo.¹⁸ Ono postoji najviše zbog razuzdanosti nesvesnog čoveka, a sila koju neorganski entiteti koriste usmerena je ponajviše za njegovo obuzdavanje i kultivisanje. Napori i teškoće kojima smo izloženi postoje da bi nas naveli da budemo svesniji i da kreativno učestvujemo u životu. Ako bi čovek koji je ograničen na ego imao sve što želi, potpuno bi se degenerisao. Zato, ono što često doživljavamo kao patnju i odricanje, zapravo su lekcije koje nam daju više sile. Patnja je bol ega koji umire. Mada ima nižih entiteta koji podstiču ljude na zlo i žive od toga, astralne tvorevine su najvećim delom neutralne, reflektuju fizičko zbivanje kao ogledalo. One zavise od aktivnosti čovekovih, od mesta i vremena. Astral u starom Egiptu je drugačiji od onog u Indiji i u današnjoj Evropi. Astral je pre jedno veliko ogledalo prirode koje čoveku pomaže da prepozna sebe i koje odražava njegove osobine koje ne ume da vidi, nego strana sila koja vlada njime. Koliko je on otuđen od sebe, toliko astral izgleda kao strana sila koja dominira; koliko je čovek nesvestan, toliko nesvesno njime vlada. Negativni uticaji koji postoje u astralu jesu odrazi negativnih čovekovih iskustava koji su se akumulirali vekovima. Takođe su izraz polarizacije svih prirodnih zbivanja u kojima ništa nije jednostrano, ni dobro ni zlo, svetlost ni tama. Sve to učestvuje u njenom životu.

U prirodi je ljudskog razuma (*manas*) da se partikularizuje i deli, pa neorgansko područje, kao veliko ogledalo prirode, taj proces objektivno odražava, čak ga i uveličava. Tako, dok čovek u astralu razgovara sa „nebeskim bićima”, i vidi ih kao objektivne, zapravo razgovara sam sa sobom,

¹⁸ T-polja koja su obrazovana ljudskim aktivnostima (elementali) imaju takvo povratno dejstvo na ljude iz astralnih dimenzija da to često liči na dejstva neorganskih bića, Boga, đavola ili nekog drugog anđela. Dejstva T-polja su često nalik dejstvima neorganskih bića, tako da se ne mogu razlikovati. Nije pogrešno smatrati ih za isto, jer se svaki organski ili neorganski entitet može posmatrati kao T-polje ili simbioza polja, od ćelijskog nivoa do celog fizičkog tela, pa i misli. Ipak, neorganska bića, za razliku od T-polja, imaju osoben karakter koji odiše jednostranošću i posvećenošću, sličan onom koji zapažamo kod pripadnika nekih sekti (Adventisti, Jehovini svedoci, Hare Krišna, Munova crkva, protestantski fundamentalisti u SAD, islamski fanatici, katolici i dr.), samo što iza njih ne stoji nikakav verski biznis ni politika. Možda bi ovo mogao biti neki kriterijum za njihovo razlikovanje. Ipak, osnovni kriterijum je taj da su neorganska bića tvorci svih ubeđenja i verovanja s kojima čovek sebe ukalupljuje, sputava slobodnu i istinitu percepciju sveta i nanosi sebi zlo, tačnije, gubi energiju, ne koristi je za svoje prosvetljenje nego za neko 'verovanje'. Jer, proždiranje ljudske energije njihov je način opstanka.

Karlos Kastaneda je u nekim svojim javnim nastupima (1996. godine), a najpreciznije u svojoj poslednjoj knjizi „Aktivna strana beskraj” (The active side of infinity), progovorio o Letačima (nakon toga je naprasno umro od raka). Ovo poglavlje o neorganskim bićima napisao sam 1994. godine, dakle pre Kastanedine objave o Letačima. U njemu ima velikih sličnosti sa Kastanedinim viđenjem te pojave, ali i fundamentalnih razlika. Svojsva koja se pripisuju 'Letačima' su, po učenju *sāṅkhye*, sastavni deo opšte prirodne težnje da kroz izazove u subjektu kristališe svest, individuaciju i nezavisnost Duh. Ceo sistem Don Huana je šamanistički, a to znači da se zasniva na neposrednom i prirodnom viđenju viših dimenzija prirode, lišenom ideologizacije i krajnje pragmatičnom. U tome je njegova velika prednost. Svaka rečenica Don Huana nabijena je hiljadugodišnjim iskustvom. Samo zbog spoznaje energetskog aspekta stvarnosti, viđenja, učenja o skupnoj tački i delovanju neorganskih bića, Kastanedin opus zaslužuje da se nađe među najvažnijim objavama dvadesetog veka. Nedostatak je nerazumevanje šireg konteksta celog iskustva o kome Don Huan tako precizno i ispravno govori. Iako su za razliku od 'starih čarobnjaka' novi napravili značajan pomak u oslobađanju od ritualnog i magijskog aspekta svojih transcendentálnih iskustava, i okrenuli se ka samoj transcendenciji, odnosno Duhu ili beskraj, tu nedostaje širina uvida koji pruža *sāṅkhya*, o teleologiji *prakrti* ka Duhu. Mada je oni osećaju kada se zahvaljuju Zemlji što im daje sve i oslobađa ih, ipak je za njih kosmos 'predatorski', pun je grabljivaca od kojih treba sačuvati svoju energiju i pobeći. A kuda? Don Huan kaže da je cilj čarobnjaka da u toj meri svesno ovlada neorganskim područjem kako bi mogao da postane posebna vrsta neorganskog bića, i tako putuje po višim kosmičkim dimenzijama hiljadama godina, sve dok postoji Zemlja koja je matrica ljudske svesti. Cilj tog putovanja je razvijanje beskrajnih mogućnosti percepcije. Ovakav cilj je zaista uzvišen, ali suviše usmeren ka neorganskom području naše sheme. On se previše bavi neorganskim područjem, i to je nedostatak šamanizma. Tu nema jasnog uvida da je ishod svih dimenzija oličen (*aham-kāra*) u čovekovoju budnosti (*buddhi*), u svesnom subjektu, pa ga stoga nije potrebno većito spolja tražiti. Budizam to mnogo jasnije izražava. Shema kategorija *prakrti* je mapa na kojoj se mogu pratiti sva Kastanedinu putešestvija po neorganskom području. Primitimo na kraju još i to da astrologija takođe pokazuje čime je čovek uslovljen, njeni 'letači' su planete, prostor i vreme, a u Don Huanovom animističkom viđenju sveta to se ne pominje; kao i to da Don Huan nije znao da kaže kakav je odnos između Letača i Orla. Ostalo je takođe nejasno da li je Orao isto što i Duh, beskraj, i 'tamno more svesti'. U kontekstu *sāṅkhye* postaje sasvim jasno da Orao i 'tamno more svesti' mogu biti samo celo neorgansko područje, da dezintegraciju u njemu izbegavamo afirmacijom *aham-kāre* i *buddhi*, i da je Duh *puruša*, a 'namera' njegova privlačna snaga koja utiče na događaje, snaga koja se manifestuje znamenjima (omenima).

Učenje Gurđijeva o mehaničnosti daleko jasnije govori o svemu onome što je Kastaneda pokušao da kaže pričom o Letačima, mada bi se moglo reći da Letači izazivaju i održavaju mehaničnost u čoveku.

jer se njegova podeljenost objektivizovala. Ovo svojstvo neorganskog područja, da subjektivna iskustva učini objektivnim, ne treba da nas spreči u razumevanju da tu postoje i samostalna, neorganska bića, iako ona najčešće manipulišu našim nesvesnim stanjima i projekcijama.

Čoveku su 'bogovi' i ostala nebeska bića prirodni učitelji. Zavisno od dimenzije ili elementa kome pripadaju, mogu donositi prijatna ili neprijatna iskustva i iskušenja. Kao i sve ostale neorganske tvorevine prirode, i ove traže svoju hranu (energiju) od organskih. Zato čovek mora da im je daje služenjem, neki bogovi su zahtevali i ljudske žrtve (Moloh, Kali...), a Jehova je naročito voleo prvorodenu decu.¹⁹ Bog muslimana je žrtvovanje svojih vernika praktično povezao sa širenjem svoga uticaja u svetu. Zbog edukativnog karaktera neorganskih tvorevina, sve zlo koje čovek trpi zbog njih izazvao je sam svojom nesvesnošću. Koliko je čovek nesvesniji i nekulturniji, toliko priroda mora srazmerno više da uloži snage i izvodi složene manevre (koji često deluju kao obmane), kako bi postigla određen uticaj na njegovo vaspitanje. A za to traži i više energije (hrane). Jedino nesvesnom čoveku opšta teleologija prirode ka smislu može da bude bolna jer se sam, u svom bezumlju, kreće u nekom drugom smeru.²⁰

* * *

Za razliku od toga, sve aktivnosti humanoidnih vanzemaljskih inteligencija, ili bića (što je isto), usmerene su ka tome da se sâm čovek razvije u celovitu ličnost, da sâm postane zreo, da bude ono što u biti jeste: *puruša*. Jer, spoznaja i zrelost se nikako ne mogu spolja dobiti, ni od koga, čak ni od najvišeg bića koje ih ima. Jer svest o sebi je imanentna čoveku. To se jedino može lično postati, samo tako je istina bivstvujuća, samo tako svest postaje aktuelna u čoveku – kada je sama individua aktuelizuje svojom voljom. Stoga je njihova uloga u tome nadzornog karaktera; oni više prate, nadgledaju i povremeno inspirišu (krugovima u žitu), nego što se mešaju. To i priliči duhovnim bićima, jer se za *purušu* kaže da je izdvojen i nepristrasan svedok zbivanja (*sakšin*).

Veza sa sânkhyom

Svaka zavisnost i opsednutost, od onih malih iz svakodnevnog života, pa do mnogo većih opsednutosti „natprirodnim” moćima i znanjem, jeste prepreka između čoveka i čiste neuslovljenosti Duha, prepreka koju tvore neorganski oblici bivstvovanja, najčešće nižih dimenzija, i elementalni. Čovek je najsnažnije opsednut mislima koje su najfinija i zato najuticajnija T-polja. Čovekov ključni problem je mentalna uslovljenost. To ne znači da treba da bude bez misli, već samo slobodan od njih. Tada će i misli delovati slobodno od čovekovog subjektivnog nametanja, biće čistije i ispravnije kao poruke prirodne celine svom subjektu. Kada je čovek mentalno uslovljen, on očajnički traži utehu i utočište u vezivanju za neki oblik bivstvovanja; dok je neiskusni i mlad, pokušava da je nađe u organskim oblicima, kroz telesno iskustvo, a kada ga takvo iskustvo pouči da su ti oblici promenljivi i propadljivi, on postaje ozbiljan i „duhovan”, pa svoje utočište zdušno nalazi u neorganskim idolima i demonima ili u inflatornoj funkciji *manasa*, u konceptima i ubeđenjima od kojih stvara tradiciju, moral i religiju. Unutarnja se uslovljenost uvek, kao lik u ogledalu, izražava spolja kroz čovekovo kultivisanje raznih oblika zavisnosti. Cela je istorija sačinjena od takvog kultivisanja čiji su predvodnici oduvek bili političari i sveštenici (sa prva tri nivoa religioznosti). Ovakvu kulturu uslovljavanja možemo prepoznati po tome što se ona sama nudi sa svih strana kao gotov proizvod i „prava” tradicija, kao nešto što ne zahteva od čoveka nikakav napor da se uzdigne i postane jedinstvena ličnost već, naprotiv, da napusti individualnu slobodu i osvajanje nezavisnosti, da se prepusti datom sadržaju prihvaćenog koncepta i da jedini napor ulaže u njegovo obnavljanje i učvršćivanje. Takva pseudoreligija se nikada ne zadovoljava

¹⁹ O tome svedoči Mojsijevo Petoknjižje (II, gl. 12: 29; III, gl. 26: 29; IV, gl. 8: 17-19; Druga knjiga o carevima: 6: 28-29 Jeremija, gl. 19:9). Arheološka otkrića su pokazala da je u Palestini toga doba postojala praksa žrtvovanja prvorodnog sina zazidavanjem u temelj kuće. Tako je, valjda, usled nedostatka pravne i imovinske sigurnosti, vlasništvo nad „obećanom zemljom” postajalo čvršće.

²⁰ Na kraju poglavlja o *puruši* objašnjeno je da cela priroda teži svome ishodu kroz nezavisnog i probuđenog čoveka, i zato, ako čovek usled svoje nesvesnosti teži suprotnom smeru, u zavisnost od prirode - što je suprotno i smislu njenog postojanja kao i čovekovom Duhu - nije nikakvo čudo da ga ona proždire preko svojih 'bogova'.

tihim i jednostavnim ličnim ostvarenjem, koje čoveka ispunjava iznutra. Ona uvek traži svedoke radi privlačenja novih žrtava i najbolje uspeva u živom blatu kolektivismu i nacionalizmu.

Neproubuđen čovek živi po impulsima prirode i zato ima organsku potrebu da robuje neorganskim tvorevinama iz dva osnovna razloga: zato što su mu strane više kategorije, jedinstvena ličnost i stalna budnost, i zato što su organsko i neorgansko uvek u rezonantnoj interakciji. Za razumevanje čovekovog položaja u toj interakciji presudno je shvatiti da prosečan, neproubuđen čovek nema svojih misli, reči niti dela - sve su to izrazi uticaja raznih T-polja na *manas*, bilo unutarnjih, psiholoških, bilo spoljnih. Misli su posrednici za doživljavanje sveta i, kao takve, nastaju u *indriyâni (manas)* pod uticajem objektivnog područja. Sve misli pripadaju svetu, a ne čovekovoju suštini. Ti mentalni uticaji se šire prostorom kao talasi zračenja i nalaze svoje utočište u umu koji ih prihvata - kao svoje. Samo zato što se misli ukrštaju u *manasu*, koji je njihov prijemnik i regulator, i nalazi se unutar čovekovog tela, u njegovoj glavi, iza očiju, on je pogrešno ubeđen da je to njegova misao, da ga se njen sadržaj bitno tiče i da mora da je poslušna - u toj meri da je sposoban da na podsticaj neke zamisli, reči ili informacije počini najdrastičnija nedela.

Upravo zato što misli nisu naše već delo prirode, stanje slobode od misli, koje postizemo meditativnom praksom, doživljavamo kao samospoznaju, nalaženje sebe, svoje autentičnosti.

Takođe, uticaji T-polja nisu strani čoveku samo u prostornom određenju, kao spoljašnji, već i u vremenskom, kao prošli, kao sećanje i teret lične prošlosti ili projektovane budućnosti. To su unutarnji ili psihološki uticaji i zahvaljujući njihovom radu vreme uopšte i postoji. Zato čovek, da bi se oslobodio misli i ostao svestan kao čisto bivstvo, mora da se oslobodi svoje vezanosti za ličnu prošlost, ali ne i da je zaboravi, jer u svesti nema zaborava već samo slobode i nevezanosti. Kada vidi i dela direktno, bez posredovanja osmišljavanjem, on je u potpunosti efikasan - jer priroda je u svim svojim mogućnostima efikasna kada je ne ometaju pogrešni stavovi. U njemu su se subjektivnost i objektivnost, spoljašnjost i unutrašnjost, stvaralački sjedinile kao jedno biće i jedna ličnost.

S prirodno uslovljenim mislima, rečima i delima, čovek nikada ne postiže smisao svoga života. On može svoj vek proživeti podnošljivo pa čak i zadovoljno po merilima prosečne većine, ali na kraju će se osećati kao da nije ni živio, da je propustio nešto bitno. Takvom čoveku ono bitno mogu nagovestiti samo više sile neorganskog područja. Njihovo ime, Anđeli, (na grčkom: *angelos*) znači glasnici ili vesnici. Oni su iskušivači i učitelji čovekovi koji služe Bogu. Svako ko se uzdigao u duhovnosti, svoje uzdizanje započeo je tako što je čuo poziv iz višeg sveta, poziv kao viziju ili glas.

Duhovna zrelost započinje tek sa *aham-kârom*. Ona je većini ljudi nedostupna jer žive opčinjeni uslovljenostima nižih kategorija i to ih porobljava. Na slici br. 1. se može videti da onaj ko ne dopre do *aham-kâre*, zapada u neorgansko područje *tanmâtrâ*. Zato su im potrebni bogovi i nebeska bića kao instrumenti pomoću kojih priroda kultiviše čoveka - iako na isti način pokazuje kako ga porobljava. Zašto priroda, preko T-polja i inače, porobljava, kada joj je teleološka funkcija da oslobađa - rečeno je u poglavlju o *prakrti*. Njen poredak je takav da samo mali broj ljudi može da se uzdigne iz sfere njene uslovljenosti u duhovnu slobodu. To mogu samo celovite ličnosti, jer one, usled sopstvene celosti, vide i *prakrti* kao celovitu. Ona većinu drži porobljenu nagonima biološkog opstanka, kako bi održavali i reprodukovali organski život. Priroda koja nije celovita i savršena, a takva je kod većine ljudi, porobljava. Priroda koja je spoznata kao jedinstvena celina, i kao takva različita od Duha-čoveka, oslobađa. Ona ne može zadržati onoga ko spozna svoju različitost od nje.

Veliki deo neorganskih uticaja iz viših dimenzija prirode može neproubuđenom čoveku biti od koristi. Kroz njih Majka-priroda brine o svojoj deci. Ali, mnogo je nepovoljnih uticaja iz nižeg astrala. Pravi odnos prema porobljavajućim uticajima neorganskih bića sastoji se iz znanja da je on četvorostruk. Prvi je poziv u kome se ti uticaji objavljuju čoveku, preko nekih znakova prisustva, verbalno preko glasa, a često i vizuelno. Drugi je pristanak na poziv, kada čovek obraća neumerenu pažnju tim uticajima i uspostavlja dijalog sa neorganskim bićima, najčešće zahvaljujući emocijama koje njihova neobičnost izaziva, ili zbog obećanja nekih „spoznaja” i moći. Treći je povremeno prihvatanje tih uticaja celim bićem, kada čovek svojim ponašanjem sledi njihove podsticaje. Četvrti vid uticaja je potpuna i trajna opsednutost njima. Tada čovek gubi i ono malo svoje ličnosti i volje koje je imao (da je imao u potpunosti svoju ličnost i volju ne bi mogao da potpadne ni pod čiji

uticaj), u njemu su se nastanili neorganski entiteti i razna polja tuđih uticaja, potpuno su ga opseli, tako da sve radi po njihovom diktatu. Ove uticaje čovek mora odbiti na samom početku. Treba ih, nakon prepoznavanja, hladno odbaciti s uverenjem da ništa osim bića nije stvarno i da je čista svest o iskonskoj slobodi koja sve omogućava suština našeg bića - ništa drugo. Sve ostalo su senke koje se uvek stvaraju tamo gde nedostaje svetlosti svesti.²¹

2. Demonizam i doktrina probuđenja

Nakon poglavlja o T-poljima i neorganskim bićima, u kome je postalo jasno kakve sve „religijske” oblike ona mogu dobiti, moramo izričito podvući razliku između autoritarnog ali i edukativnog demonizma - koji prožima niže oblike judeo-hrišćanske tradicije i sve njene sekte, kao i sve mnogobožačke paganske religije - od doktrine probuđenja u koju, pored ranog budizma, spadaju *sāṅkhya*, (filosofski) taoizam i ezoterične tradicije.

U edukativni demonizam spadaju sve religijske tradicije koje se zasnivaju na ritualnom, institucionalnom i dogmatskom pervertovanju otkrovenja dobijenih spolja, od viših, 'božanskih' sila ili prorokovanjem, koje su autoritarne i dogmatske i koje sadrže bilo kakav oblik žrtvovanja, bilo prinošenja žrtava, pravog ili simboličnog, bilo nametanja mentaliteta žrtve čoveku. Sav taj demonizam je potekao od Drako bića i do danas ga održavaju njihovi hibridi, Iluminati.

Doktrini probuđenja pripadaju sve prakse koje čoveka navode da se sam probudi iz nesvesne prirodnosti i oslobađaju od neznanja i robovanja čak i najvišim silama prirode, prakse koje se prenose neposredno i lično, jer ga osposobljavaju da sam iskusi neuslovljenost Duha. Doktrina probuđenja se, dakle, zasniva na duhovnosti koja je isključivo rezultat čovekove lične zrelosti. Takva se duhovnost, koja proizlazi samo iz zrele ličnosti, s pravom može smatrati autentičnom i jedinom koja je primerena čoveku, koja je humana. Demonizam se, nasuprot tome, zasniva na uticajima koji su čoveku stigli spolja, koji su mu nametnuti od strane neke „više sile” i koje mora da prihvati imitacijom, dresurom ili silom. Takva „duhovnost” je pseudoduhovnost i sve religije zasnovane na njoj su pseudoreligije. Istorija, koja je puna ratova između takvih religija, najbolji je pokazatelj nehumanog karaktera takve „duhovnosti”.

Doktrini probuđenja pripadaju one istine koje se otkrivaju ličnom zrelošću i radom na sebi, uvek na jedinstven način. U demonizam spadaju sve 'istine' koje su pristigle spolja kao gotove i nepromenljive, kao zakon koji se nameće svima (takve 'istine' najčešće diktira neki drakonski Bog).

Doktrina probuđenja (budizam) poziva čoveka da sam bude svestan najviše stvarnosti, jer smatra da on to može da bude. Ona čoveka čini aktivnim učesnikom u ostvarenju svoga smisla. Demonizam čoveka čini pasivnim i negativnim kroz osećanje krivice i greha, uči da je čovek „iskonski grešan” i stoga nesposoban da bude svestan najviše stvarnosti, već samo njen sluga. Za stvarnost se tu smatra samo ono što neki viši entiteti i autoriteti prikazuju kao stvarnost, što uvek pristize kao gotovo spolja, i što se zatim zapisuje i uči napamet kao tradicija, dogma ili zakon. U tome je, dakle, osnovna razlika između demonizma i čovekove autentične duhovnosti. Demonizam

²¹ Ovde je, dakle, samo ukratko i na najopštiji način iznet uvid u osnovne zakonitosti neorganskih oblika bivstvovanja u prirodi. Detaljnije o ovoj problematici bave se sve drevne duhovne tradicije i religije. Najbogatija riznica svih zgoda i nezgoda s neorganskim bićima svakako su bajke, a ne zaostaju ni priče „Hiljadu i jedne noći”. Treba spomenuti i dela svetog Dionizija Areopagita „O nebeskoj jerarhiji” i Emanuela Svedenborga „Nebo i pakao”, koja mogu pružiti mnogo značajnih uvida. Geteov „Faust”, naročito drugi deo, neophodan je priručnik za razumevanje svega ovoga. Spomenimo ovde još jednom i opus Karlosa Kastanede koji mnogo govori o neorganskim bićima, i to iz ličnog iskustva, bez judeo-hrišćanskog tumačenja. Samo su tu ona prikazana kakva jesu, u svom prirodnom obliku i uticaju, bez iskrivljavanja nekim lokalnim pseudoreligioznim stereotipima. Nezaobilazan je i Franc Bardon sa delom „Praksa magijske evokacije”. Ali, „Tibetanska knjiga mrtvih” je svakako najvažnija i najkorisnija, u njoj je izneta suština neorganskog područja i čovekovog ispravnog odnosa prema njemu.

Psihologija i psihoterapija se takođe bave pojavama neorganskog sveta, ali te naučne oblasti su pod najtežom kontrolom i zloupotrebom Iluminata i zato ih tumače subjektivistički i lažno kao nekakve psihičke projekcije koje, usled čovekove nesvesnosti, izgledaju kao objektivne pojave. Ovo je i tačno i netačno. U astralu postoji i ono što je projekcija naših subjektivnih sadržaja, i ono što uopšte nije naše, nego manipuliše i nama i našim sadržajima; podsvesni sadržaji jesu, dakle, naši, ali neorganska bića, koja ih jasno vide, od tih sadržaja prave košmare. Iako to sve ima svoju edukativnu funkciju u poretku prirode, mudrost je razlikovati to dvoje.

se uvek ropski **prima** spolja i prenosi tradicijom i institucijom (crkvom), dok se autentična, čovekova duhovnost ispoljava samo individualno, ona se **stvara** procesom individuacije, kao lična zrelost (tj. kao zrela ličnost), neposredan doživljaj i celovito učestvovanje takve ličnosti u najvišoj stvarnosti postojanja i smisla. Demonistička vera je uvek determinisana nacijom (plemenom) i teritorijom, njena se tradicija ne razlikuje od nacionalizma. Zato je demonistička „duhovnost” uvek nasilna i isključiva, dok je duhovnost probuđenog univerzalna i kosmička, uvek je nežna i prihvata s ljubavlju svakoga, bez obzira na verska (i ostala psihomentalna) ubeđenja, ona gleda i voli samog čoveka, a ne njegove metafizičke iluzije. Stvarnost se ispoljava kroz probuđenog čoveka, on zrači njenom duhovnošću kao zvezda svetlošću, ispoljava je humorom i slobodom, dok demonistički vernik uvek izgleda kao sluga ili rob, u najboljem slučaju kao advokat "božije istine" ili političar. On 'stvarnost' prihvata samo umom, uči napamet ono što misli da je stvarnost, dok je probuđeni postao stvarnost koja je ishod samog bića, svakog čoveka i sveg života (Luka, 17:20-21).

Isusovo učenje spada u doktrinu probuđenja, ali je naknadno, zasnivanjem crkve pretvoreno u demonizam. Ovde je važno znati da prva tri nivoa svih velikih religija (judaizam, hrišćanstvo, islam i mahajana budizam) pripadaju demonizmu, dok njihovi viši, ezoterični nivoi, upućuju na probuđenje (mistično nadilaženje svega).

Ove dve sfere treba jasno predstaviti i razlikovati: demonizam kao nižu, a probuđenje kao višu. Jasno je na shemi (slika br. 1) da demonizam spada pod dejstvo *tanmâtrâ* ili neorganskog područja (astral) s kojim se nastavlja ropstvo u prirodi, ali sa kamuflažom nebeske harizme, samo zato što je to područje različito od prepoznatljivog čulnog sveta *indriyâni*. Doktrina probuđenja, međutim, nadilazi sve uticaje i celu *prakrti* afirmacijom ličnosti (*aham-kâra*) i stalne budnosti (*buddhi*). Zato je ona jedina autentična duhovnost. Ove dve sfere takođe treba razumeti kao nužnost prirodnog razvoja koja se vidi u individualnom životu, kao i u istorijskom, kolektivnom razvoju čovečanstva. Niža, demonistička sfera je, tako, nužna faza razvoja nezrelih individua koje nisu sposobne za drugu praksu nego jedino za imitaciju, koje moraju biti podvrgnute prinudi i prisili, i koje moraju primati pouke spolja, kroz autoritet (ne samo u religijskoj formi već i kroz totalitarna društvena uređenja, od kojih su neka savremena bila i ateistička - edukativni demonizam može jednako uspešno biti uobličen u komunističkog „velikog vođu” kao i u kapitalističku demokratiju, teokratiju, reklamokratiju, potrošački mentalitet, medijsku manipulaciju javnošću...), dok je viša faza probuđenje, kad čovek sam po sopstvenoj zrelosti spoznaje stvarnost i postaje sama stvarnost.

Iskustva mistika svih kultura pripadaju neorganskom području, mada se neki, u svom najboljem vidu, trude da ga nadiđu i ponekad dopiru do spoznaje neuslovljenosti, ali im ona ipak nije stalno uporište. Da jeste, došli bi do *sânkhye* ili bi postali budisti. Tibetanski lamaizam je jedini primer šamanske tradicije koja se uzdigla do najviše spoznaje i tako sjedinila s budizmom. Tradicija Dzogčén se, nezavisno od budizma, nalazi u istoj ravni s njim. Magijska praksa se bavi neorganskim svetom, ali ga ne nadilazi. Ona pokušava njime da ovlada i kontroliše ga, ali u tome ne uspeva jer nema inspiraciju višeg, i magičar postaje rob neorganskih bića ili njihov saveznik, ma koliko se pozivao na Boga. Da on ima inspiraciju Duha neuslovljenosti ni od čega, koji je jedini Tvorac, ne bi se ni bavio magijom.

Uslovljenost civilizacija neorganskim područjem izražena je u različitoj meri, zavisno od različitih ideja Boga koje se u njima javljaju.

Ideja Boga se u judeo-hrišćanstvu javljala na različite načine. Oni su poznati svakome ko poznaje istoriju religija i zato ćemo ih ovde prikazati samo ukratko, u skladu sa shemom *prakrti* na slici br. 1.

Najstarija ideja Boga u judaizmu je bila elementarna, pripadala je području velikih elemenata, *maha-bhūtâni*. To je bila ideja Boga kao *tetragramatona*, četvoroslovne reči sačinjene od hebrejskih slova Jod, He, Vau, He. Ova formula, JHVH, predstavlja četvopolni princip univerzalnog stvaranja sveta kroz četiri elementa: zemlje, vode, vatre i vazduha. Ona ujedno predstavlja sve dimenzije postojanja i može se reći da je takva ideja Boga bila usklađena sa stvaralačkim principom koji je zaista na delu u univerzumu. On je izražen u Mojsijevom „Postanju” ali samo na početku, u prvom poglavlju. Već od drugog poglavlja nestaje istinski princip stvaranja, čija je dinamika izražena kroz simboliku broja sedam, i Bog se prikazuje kao tipični demon, dakle, prelazi u područje astrala. On u antropomorfnom obličju šeta rajskom hladovinom i postavlja pitanja na koja ne zna odgovore (Post. 3. 8-9). To je toliko tipičan opis neorganskog bivstvovanja

da ga samo nezreli um može prihvatiti kao opis Tvorca. Njegov dalji prikaz kroz celo Mojsijevo Petoknjižje je čist demonizam. On ubija prvorodenu decu u Egiptu da pokaže svoju silu, i u to ime traži ljudske i životinjske žrtve – što je najveći dokaz njegove astralne, demonske prirode. On stalno sam tvrdi za sebe da je Bog. Da li je to pravom Bogu uopšte potrebno? Svakako da nije, ovde se radi o sugestivnom ubeđivanju. On preti smrću onima koji ne poveruju, i ne postoji objektivni kriterijum po kojem bi mu trebalo verovati. Jezik kojim je pisan gotovo celi Stari zavet je trgovački jezik, što je karakteristično za komunikaciju s neorganskim bićima.

Stari zavet opisuje mnoge činjenice o delima božanskih bića vanzemaljskog porekla. Takođe je pun demonizma. Ova kontradikcija je nastala zbog nezrelosti tadašnjeg čovečanstva, ono tada nije moglo da prihvati istinu o pravom poreklu božanskih bića i stoga je njihovo kultivisanje nastavljeno pomoću raznih elementala, koje je trebalo hraniti prinošenjem žrtvi, i čija priroda je izrazito demonska. Starozavetni Jehova je najznačajniji izraz edukativnog demonizma u istoriji čovečanstva. Tada nije bilo drugog načina da se kultiviše primitivna svest ljudi. U tom smislu, njegova uloga je bila pozitivna. Takođe i uloga hrišćanske crkve tokom ranog i srednjeg veka; pored svih loših osobina ona je bila jedini način da se ljudi kultivišu i da se stvori jedinstvena građanska (evropska) kultura - koja je osnova za aktualizaciju Duha na ovoj planeti.

Sledeća viša faza ideje Boga nastaje pojavom Isusa Hrista. On je tu ideju otelotvorio u živu stvarnost sopstvenim bićem i tako ju je afirmisao na nivou *aham-kâre*. Sa Isusom Bog dobija svoje najhumanije oličenje, postaje čovek. Ovo je hrišćansko stanovište koje zastupa i današnja crkva, ali ranohrišćansko i gnostičko stanovište jasnije je ukazivalo na činjenicu da je u Isusu Hristu Bog spasen od svoje demonske prirode (astralne tvorevine pod uticajem *tanmâtrâ*) i uzdignut na viši ontološki nivo (*aham-kâra*). U Isusu Bog od bezlične i nehumane sile postaje ličnost, a njegova stvaralačka moć ustanovljena kao ljubav - koja se prepoznaje jedino kada energija stvaranja postane svesna, a to postaje jedino u ličnosti. Zato se sa Isusom pravi razlika između Starog i Novog zaveta. Suština njegovog pojavljivanja i delovanja je da se kroz pružanje idealne vizije savršenog, autentičnog Čoveka začne fundamentalna razlika između prirodno-demonskog (*prakrti*) i duhovnog u čoveku (*puruša*). Stoga je uporno izgonio demone iz obuzetih ljudi i sebe nazivao Sinom Čovečjim, da bi naglasio svoju različitost od tvorevina (sinova) demonskih, tj. neorganskih (ili je to njegova aluzija na *purušu*) i od Drako hibrida (levitskih sveštenika). Mnoge njegove izjave sačuvane u *Gnostičkim jevandeljima* (*Jevandelje po Tomi, Knjiga Tomina*) ne samo da savršeno ukazuju na jedinstvo čovekove ličnosti sa sveopštim principom stvaranja (*aham-kâra*), nego i na višu kategoriju, na *buddhi*, po čemu se izjednačava sa budističkim i taoističkim iskustvom. Isus je zato u potpunosti pripadao doktrini probuđenja i to je suština svega što je govorio i činio. On nije pripadao demonizmu. Protiv njega se borio i tu bitku izgubio, izgonio je demone iz pojedinaca, ali nije mogao iz čitavog jevrejskog naroda. O Bogu je svedočio ličnim primerom, govorio je o Njemu kao o Duhu i istini koja se ne nalazi u ovim ili onim hramovima. Zato je došao u sukob sa sveštenicima i hibridnim vladarima kojima je Bog bio i ostao nacionalni fetiš s kojim oni već tri hiljade godina uspešno stvaraju monopol i trguju ljudskim dušama.

Istočna crkva je pokušala da bude doslednija u diferencijaciji Duha od Zapadne. Zato je i došlo do odvajanja Rima od Vizantije (1054 god.). Istočna, Pravoslavna crkva je sačuvala predanje pravih Isusovih učenika o značaju unutarnje molitve koja vodi monaha ka viđenju nestvorene svetlosti, u mističkoj teologiji je sačuvala razumevanje Isusovih reči da je Bog sloboda koja omogućava bivstvovanje u celosti i da je zato on ljubav koja svojom energijom spasava sve tvorevine, svakog čoveka i celu prirodu; koja osuđuje greh, a ne grešnika. To je značenje jevrejske reči *cedaka*. Njen prevod na grčki bio je ispravan u pojmu *dikeosini* koji označava raspodelu dobara svima jednako, bez ikakvih razlika (Matej 20:1-16, Beseda na gori i dr.). Njenim lažnim prevođenjem na latinski pojam *justicia divina* daje se volji božjoj uski juridički smisao prizemne pravičnosti koja proizvodi sukob dobra i zla. Zahvaljujući njoj, pravednost božja svodi se na nasilje koje proizlazi iz politikantske i šizoidne predstave o dobru i zlu koja u prirodi ne postoji. Ali i to ima svoj razlog postojanja, naime, juridičkom osudom grešnika jača se prinuda na čoveka i otuda je katolička, a još više protestantska kultura materijalnog i društvenog uređenja postala daleko naprednija od pravoslavne, koja čoveku sve prašta po ugledu na 'dobrotu božiju'. Iako je zaostala u materijalnom, pravoslavna je kultura očuvala duševni razvoj. Suština pravoslavlja je u saobraženju i

očuvanju čovekove duše u izrazu neuslovljene ljubavi i dobrote kojom Bog sve omogućava, izrazu s kojim je čovek najbliži Bogu.

Izvorno učenje Isusova Rimska crkva je sistematski uništavala i skrivala, a gde to nije mogla ona ga je deformisala lažnim prevođenjem. Spomenimo samo tri primera. Na aramejskom jeziku majka Isusova je imala status (još) neudate žene. U izvornim tekstovima jevanđelja nazivala se izrazom koji je označavao neudatu ženu koja je mogla imati i decu. Međutim, u prevođenju na latinski, taj izraz je namerno drugačije preveden terminom koji označava devicu (*virgo*), iako je postojao tačan izraz za status neudate žene. Drugi primer je suštinska izmena u molitvi Oče naš (Matej, 6.11). U pravim jevanđeljima stajao je izraz "hleb naš nadsupstancijalni" (*supersubstantialis*) tj. duhovni. Vrlo brzo crkveni dogmatičari su to učinili pristupačnim neukom narodu i originalni izraz zamenili sa "hleb naš nasušni", "svagdašnji" ili "potrebni". Tako je molitva, koja je imala funkciju otvaranja ka uticajima ('hranom') iz viših dimenzija, pretvorena u pokornu zahvalnost fizičkog opstanka. Treći primer je eshatologija i "uskrsnuće mrtvih". Ono je u toj meri degenerisano da se od ideje o transcendenciji ograničenja fizičkog tela i istinskog rođenja u energetskom i duhovnom telu, svelo na infantilnu horor priču o kosturima koji dobijaju novo meso i ustaju iz grobova kao zombi - pod uslovom da su dobro služili interesima crkve!

Pored ovih deformacija izvornog učenja crkva je deformisala i sam smisao Isusovog dela. On se predstavlja kao 'spasitelj', kao neko ko preuzima sve naše grehe na sebe i tako nas 'spasava' žrtvovanjem sebe, što je apsurd. Da bi neka vera bila opčinjavajuća, mora da sadrži apsurd. Isusova poruka je, međutim, bila sasvim drugačija: kako da se preobrazimo u autentična bića kojima je greh nemoguć. To se postiže radom na sebi kroz osvešćenje. 'Oslobađanje od grehova' nije ništa drugo do osvešćenje, jer nesvesnost je za čoveka jedini greh: tačno onoliko koliko je nesvestan čovek je grešan, tj. čini zlo sebi i drugima. Stoga ideja da nas neko drugi može 'spasti' od naših grešaka (osim poukom kako da to sami učinimo) je direktno pogubna za duhovnost, osvešćenje i rad na sebi. Ova ideja je najveća kočnica za svaki individualni napor u duhovnom rastu, u spoznaji da smo mi 'sinovi Božiji' i da Bog stvara svet svakog trenu kroz našu svest.

*Ideje 'spasenja' i 'spasitelja' kao i 'iskonske grešnosti' čovekove samo su načini da se čoveku usadi mentalitet žrtve kako bi bio podoban za manipulaciju i kontrolu. To je **program** za kontrolu uma putem mentaliteta žrtve i greha koji deluje tako što se Isus prikazuje kao sin božiji koji je **z bog naših grehova** stradao. Ovaj program je naglašen u katoličkoj crkvi – do takvog licemerja da su se grehovi mogli i novcem otkupiti od crkve. Zato je tu naglasak na *stradanju* Hristovom i na kažnjavanju samog grešnika. Pravoslavna crkva se od njega razlikuje po tome što naglašava ideju i značaj vaskrsenja i lični podvig u oslobađanju od grešnosti. U njoj je naglasak na vaskrsenju i ljubavi kao izrazu božanskog i to nije program već duhovna pouka od najvećeg značaja jer sadrži ideju oslobođenja od svega smrtnog i zaista grešnog. Ona osuđuje samo greh, a ne grešnika, čoveka, koga vidi kao oličenje božje ljubavi. Zato je Pravoslavna crkva oduvek bila sistematski proganjana od strane Rimske: svojom iskrenom religioznošću kvarila im je programerske planove.*

Videli smo kako se ideja Boga u judeo-hrišćanskoj tradiciji razvijala od elementarnog principa stvaranja, preko demonizma, do njegovog nadilaženja u ličnosti Isusa Hrista.

Moglo bi se reći da od judeo-hrišćanskog demonizma odstupa mistička tradicija sufizma koja je vrlo uspešna u nadilaženju demonizma, i u svojim najvišim iskustvima svedoči samo o probuđenju. Sufizam je stariji od islama i u islamu je postao deformisan. Islam su Iluminati iz Rima stvorili kao program kontrole uma namenjen ljudskim potomcima sa Atlantide koji su osnovali Sumersku i Mesopotamsku civilizaciju. Oni su naseljavali ceo Bliski i Srednji Istok, mnogi od njih su postali Arapi, i sačuvali su mnoga drevna znanja ljudskih rasa i nesebično ih širili drugim narodima. Da bi to sprečili Iluminati su stvorili Islam kao potpunu diktaturu nad umom i sa ciljem uništenja sveg drevnog znanja o čoveku, uključujući i gnostička učenja koja su bila veliki neprijatelj Rimskoj crkvi. Najpre su pokušavali da ih obrate u hrišćanstvo, a kada u tome nisu uspeali, pokrenuli su indirektnu metodu, stvaranja druge vere koja će raditi u njihovom interesu. Prvo su pustili glas u Severnoj Africi među Arapima da očekuju njima sasvim nepoznatog judeo-hrišćanskog "proroka" ili "poslanika". Tu glasinu su negovali vekovima dok nisu otkrili pogodnog za tu ulogu, Muhameda. Prva žena Muhamedova je bila hrišćanka, udovica koja je izvedena iz manastira sa zadatkom da

postane žena Muhamedova.²² Njegov stalni pratilac, zapisničar i tumač Kur'ana, Vorakva, igrao je ulogu njegovog programera, bio je hrišćanin i radio je po zadatku Rimske crkve. On je pisao i korigovao ceo Kur'an. Postoje delovi Kur'ana koji nisu objavljeni, a zapisao ih je sam Muhamed. Te delove vrhovni poglavari islama skrivaju od naroda jer u njima je Muhamed jasno napisao da su rimokatolici stvorili Islam. Ime božije Alah potiče od imena drevne paganske boginje Meseca, Alat, koja potiče od Vavilonske boginje Meseca zvane Sin ili Ištar, koja je još jedna verzija vrhovne boginje-vladarke Semiramis. U Egiptu je njeno ime bilo Izida, kod rimokatolika je postala Devica Marija, a kod Arapa - Alah. U mestu Hazor u Palestini 1950. iskopana je statua Alaha na tronu. On na grudima ima znak polumeseca. Otuda polumesec kao simbol islama. Alah je dakle bio paganski idol, a ne apstraktni Bog. Središte islamskog obožavanja, Crni kamen (meteorit) bio je obožavan godišnjim hodočašćem u Meki vekovima pre Muhameda. Molitva muslimana u početku je bila ista kao i kod tadašnjih hrišćana i Jevreja: klanjanje licem prema Jerusalimu. Tek je kasnije Muhamed, kada je pobio i pokorio Jevreje (za račun Vatikana), okrenuo pravac molitve ka sebi, ka Meki i Crnom kamenu, najvećem paganskom božanstvu.

Međutim, vrlo brzo se islam proširio i ojačao toliko da je postao nezavisan od Rimokatoličke crkve. Postoje dokumenta da je rimski papa u početku direktno naređivao muslimanskim vođama i finansirao ih u osvajanju Severne Afrike. Kada su muslimani za račun rimokatolika pobili sve gnostike, izvorne hrišćane i prave učenike Isusovog učenja koji su za rimokatolike bili neprijatelji, i sufije, čuvar drevnog znanja o čoveku i njegovoj duhovnoj autentičnosti, spalili sva drevna znanja, okrenuli su se ka Jerusalimu kao svom "svetom gradu". Problem je što je njegova "svetost" već bila zauzeta. Po planu trebalo je da osvoje Jerusalim, uklone uticaj Jevreja i ranih hrišćana kojih je u Jerusalimu bilo najviše, i predaju ga Rimskoj crkvi. Ali oni su ga zadržali za sebe. Od tada traju ucene i ("krstaške") čarke između Vatikana i muslimana.

Ovu istinu znaju vrhovni poglavari islama i danas, naročito u Saudijskoj Arabiji i Iranu, i skrivaju je od javnosti. Istu istinu skriva i Vatikan. Ni jednim ni drugima ne odgovara da se istina sazna. Zato se jedni i drugi povremeno ucenjuju i sarađuju. Tako je, na primer, Vatikan pozvao muslimane da osvoje njima neprijatnu Vizantiju, i tako je nastalo Osmansko ili Otomansko (Tursko) carstvo. Kasnije su ih pozvali da osvoje Balkan, ali samo pravoslavni deo Balkana, sa ciljem da se uništi pravoslavna crkva na tim prostorima. Za uzvrat, muslimani su dozvolili Vatikanu vlast u Libanu, povukli su se iz Španije (uz malo ratova kao predstave za narod), a kada je Vatikan pokrenuo građanski rat u Španiji, general Franko je imao uglavnom muslimane u svojoj vojsci.²³

Islam sadrži samo jednu jedinu istinu, a to je da je Bog jedan i svemoguć. Zato je on privlačan ljudima jer je suština čovekova božanskog porekla. Takvo učenje deluje kao magnet za ljudsku dušu (otuda predanost, požrtvovanost i srčanost u veri kod Arapa i svih muslimana). Sve ostalo je program za kontrolu uma kojim su propisani svi aspekti života muslimana. I taj jedini Bog u islamu je spoljni diktator, uopšte nije unutarnja sloboda i ljubav. Sufizam je mistička tradicija praktičnog rada na osvešćenju čoveka koja potiče od ljudskih rasa sa Atlantide i Maldeka, i stara je više desetina hiljada godina. Kada je stvoren islam, koji nije imao ničeg duhovnog u sebi, pobio je skoro sve sufi učitelje, ali i preuzeo neke ostatke sufijske tradicije i oni danas islamu daju jedini duhovni sadržaj. Sva poezija i lepota mistike islama potiče od sufizma koji nije potekao od islama. Dok je hrišćanstvo stvoreno kao program s kojim se ljudima nameće mentalitet žrtve, islam je program za nametanje mentaliteta roba (*islam* na arapskom izvorno znači "potčinjavanje", "pokoravanje" Bogu).

Takođe se stiče utisak da i pravoslavlje pokušava da nadiđe tradicionalni judeo-hrišćanski demonizam, koji je Katolička crkva inače pretvorila u vrlo efikasnu političko-ekonomsku instituciju za osvajanje i održavanje vlasti putem kontrole uma. Pravoslavlje to nije učinilo jer je sačuvalo neka sećanja na ličnost Isusovu, na smisao i značaj vaskrsenja, ali je ipak propustilo saznanje da je vaskrsenje najkonkretniji čin probuđenja celog bića, a ne samo uma, potpuni preobražaj iz nesvesnosti i nepostojanja, u svest i postojanje. Iako su neke mističke struje u pravoslavlju

²² Kada neko ode u manastir ide za ceo život, naročito udovice, i stoga je upadljivo da je izvedena iz manastira, nije ga sama napustila.

²³ Detaljnije o pravoj istoriji Vatikana videti u knjizi bivšeg Jezuite, dr Alberto Romero Rivere: *Vatikanske ubice*.

(apofatička teologija sv. Dionizija Areopagita i isihazam sv. Grigorija Palame) obećavale uspeh u pomenutom nadilaženju i bez sumnje ga postizale, probuđenje koje se tako ostvarivalo nije zaživelo niti je preraslo u doktrinu jer bi ugrozilo izrazito konzervativne temelje Pravoslavne crkve. Pravoslavlje, koje je i nastalo s ciljem da se sačuva suština Hristove objave i istinsko spasenje čovekovo od demonizma, zbog svoje nefleksibilnosti nespretno je stalo i ukočilo se negde na pola puta od autoritarnog demonizma katolika, do probuđenja ili vaskrsenja, koje je suština Isusovih reči i dela. Nemajući ni autoritet ni istinsku poruku probuđenja, nespretno se baveći politikom, Pravoslavna crkva nesrećno pokušava da spoji ritualno-magijski demonizam sa slobodom - što ne samo da je nemoguće, već takvo nastojanje upravo oslobađa demonizam u najprimitivniji nacionalizam. Ali, nezavisno od crkve, monaška tradicija i, još više, ezoterično hrišćanstvo imaju u pravoslavlju dovoljno slobodnog prostora za individualno probuđenje.

Bogospoznaja se, dakle, prema shemi, kretala od JHVH (*maha-bhūṭani*), preko demonizma (astrala pod uticajem *tanmātrā*), do ličnosti (*aham-kāra*) Isusove. Posle Isusa javila su se u hrišćanstvu bar četiri mistika koji su o njoj progovorili na drugačiji način, pokušavajući da je uzdignu na viši nivo, do *buddhi* i *puruše*. Tako je razvijana dvojna koncepcija Boga: skrivenog i očitovanog. Ona je pokušavana u gnosticizmu i u delu Majstor Ekharta kroz razlikovanje Boga (*aham-kāra*) i Božanskog (*buddhi*). Zatim, u delima sv. Dionizija Areopagita, Jakoba Bemea i Nikole Kuzanskog možemo zapaziti slutnje da je Bog nalik na neuslovljenost *puruše*. Ali, ovo su jedini uzleti u više shvatanje smisla bivanja uopšte. Njihova apofatička teologija je primer najviše spoznaje koja se može izreći, ali se ipak ne može uvrstiti u doktrinu probuđenja jer je i dalje bila teologija, učenje o Bogu, dok govori o neuslovljenosti ni od čega. Tako svi završavaju u protivrečnosti 'nespoznatljivog saznanja' ili 'učenog neznanja' (*docta ignorantia*) o 'jedinstvu suprotnosti' (*coincidentia oppositorum*) 'Jednoga koji je sve i ništa od svega'. Nema ideje Boga iznad *aham-kāre*, iako se to „iznad” opravdano može smatrati božanskim jedino u smislu najviše vrednosti.

To dobro zna Istok, naročito budizam, koji ne govori o Bogu i o ličnosti. Ne zato što ih ne poznaje ili negira, već što ih savršeno poznaje, i zato nadilazi u onome što je više od svega, u neuslovljenosti koja i Bogu i ličnosti omogućava da uopšte budu, i ujedno oslobađa od svega - u nirvani. Za razliku od hrišćanstva, dakle, budizam zna za ono što je iznad principa sveopšteg stvaranja (*aham-kāra*) i njemu teži. Neupućeni tvrde da budizam negira ličnost i dušu, iako su Budini govori puni opisa šta duša čovekova doživljava posle smrti, ali ne zbog volje nekog Boga, već kao posledicu sopstvenih dela (*karma*). Sav budizam je u strogoj meditativnoj praksi, u stalnoj sabranosti pažnje ili osvešćenju, i svako ko to zna, potvrdiće da čovek ne može ni minuta sedeti miran, opušten i pažljiv (*buddhi*), ako nije celovita ličnost (*aham-kāra*), i bez duševne zrelosti. Koliko je kao ličnost celovit i zreo, toliko je i sabran u budističkoj pažnji. Celovitost ličnosti je u direktnoj uzročnoj vezi sa meditativnom sabranošću i sa nadličnom neuslovljenošću. Ovu celovitost budizam podrazumeva i ne govori protiv nje, već o njenom iskustvu i nadilaženju, jer ličnost, kao centar kruga, ima vrlo snažno privlačno dejstvo i kada bi se o njoj govorilo kao o cilju, što je slučaj u vedanti i hrišćanstvu, tada bi ona umesto da bude početak slobode, postala njen kraj.²⁴ Buda nije govorio protiv duše i Boga, već samo da je svaka koncepcija duše i Boga pogrešna, da sve što možemo da zamislimo o bilo čemu nije ono samo, da se ni na koji način ne može zamisliti ono što jeste - a pogotovo ne naša suština - jer to već jesmo. Svakim zamišljanjem samo projektujemo, odvajamo se i gubimo to što jesmo. Zato je jedino upućivao na smirenje i utruće, na transcendenciju. Svaka predstava je prepreka za transcendenciju. Ne može se govoriti ni o čemu što je iznad *manasa* jer se tako postiže kontraefekat. Sve iznad njega plod je iskustva transcendencije. Uostalom, sam pojam ličnosti na to upućuje: samo se lično može dosegnuti. Takođe i o budnosti: ne može je naučiti onaj ko nije budan, već se jedino može biti budan, ovde i sada. Sve što je Buddha govorio o sopstvu (pali: *atta*, sskt: *atman*) odnosi se na egoizam, na refleksiju *aham-kāre* u *indriyāni* i u *tanmātrā*, a ne toliko na samu *aham-kāru*.²⁵ Kao probuđen, on je vrlo dobro znao da

²⁴ O kraju metafizike ličnosti govori sam pojam vedante koji znači „kraj znanja”, a takođe i hrišćanstvo, koje s vaskrsenjem upućuje jedino na transcendenciju.

²⁵ Okosnica Buddhinog učenja o „srednjem putu” zasniva se na pobijanju i nadilaženju dva zastranjenja: materijalističkog opstanka (*uccheda-vado*) koje se svršava materijalnim uništenjem i koje ovde predstavlja empirijsko

svi odgovori koji čoveku pristižu gotovi spolja postižu kontraefekat, da čovek mora sam da da odgovor iz svoje spoznaje; da ništa tako lako ne prelazi u svoju suprotnost kao ličnost, naročito kada se sudi o njoj bez iskustva; da je većina ljudi zapravo nema i zato informaciju o njoj spontano smešta na niži nivo koji je njima dostupan, u *indriyâni*, pretvaraju je u ego; da se ličnost može samo neposredno postati i to samo nakratko, faza *aham-kâre* je kratka, odmah zatim se nadilazi u nadličnu budnost, u predaju onome što sve (pa i ličnost) omogućava. Ako se ne nadiđe postaje egoički princip i preokreće se iz principa individuacije u princip inflacije mnoštva oblička. Isti je princip koji integriše i dezintegriše, jer on daje oblik svemu, i pojedinačnom i samoj celini. Razlikuje ga jedino čovekova delatnost: *aham* - ja sam, *kâra* - delanje. Buddhin cilj je bio ono najviše, i zato je odbacivao sve niže. Njegova apofaza je najdoslednija jer i ne pominje Boga, ili samo u negativnom kontekstu, iako mu je Brahma, vrhovni Bog, poznat ne samo iz predanja već i ličnog iskustva: on je i zamolio Buddhu da objavi istinu svetu, kada je ovaj hteo da začuti nakon probuđenja. Ovde, dakle, imamo duhovit obrt: dok zapadni mistik moli Boga da mu se objavi, kao istina, Buddhu je sam Bog zamolio da objavi istinu. To je i slika pravog stanja stvari, prema shemi: Buddha je *buddhi*, iznad *aham-kâre* - tvorca svih oblika.

Neorgansko područje prima sve koncepcije i mentalne projekcije i daje im živi oblik. Kao veliko ogledalo prirode neorganski svet odražava sva očekivanja i stanja. Zato se predanom verniku svake religije 'javljaju' samo ona božanstva kojima on pripada - nikada tuđa. Značaj apofatičke teologije i budizma je u tome što imaju u vidu ovu činjenicu i svu pažnju ne stavljaju na spoznavanje onoga što jeste, već na uklanjanje svih takvih pokušaja. Samo tada, u tišini smirenog uma preostaje ono što jeste.

Kada većina hrišćanskih mistika i učenjaka govore o Bogu i ličnosti, zdušno brkaju sve kategorije neorganskog sveta, *aham-kâru* i *buddhi*, pa i *manas*, jedan pojam rastežu na ono što *sânkhya* razlikuje kao nekoliko kategorija. Uglavnom su porobljeni neorganskim područjem. Prezirući svet, čula i telo (*indriyâni*), svoju energiju u potpunosti predaju neorganskim bićima koja im se za tu priliku prikazuju kao Isus i anđeli, i daju im za uzvrat, kao bednu nadoknadu, neke moći, ili sladunjavi miris očuvanog leša, što, mora se priznati, odaje njihov smisao za crni humor.

Zaratustra preko neorganskog područja dolazi do spoznaje kategorije *buddhi*, jer samo ime Boga, Ahura Mazda, može se prevesti ne samo kao Vrhovna Mudrost, već i kao Najviša Budnost. Mazdaizam je model religije koji teži istinskoj duhovnosti jer poznaje gotovo sve kategorije o kojima i *sânkhya* uči, a takođe mu je jasan i dualizam Duha i prirode. Iz mazdaizma potiče ideja jednog vrhovnog Boga Tvorca, ideja vaskrsenja, eshatologija koja obećava sveopšte spasenje, mit o Spasiocu i objava Duha Svetoga. Tu su takođe razjašnjeni uticaji anđela, koje je kasnije preuzela judeo-hrišćanska tradicija, naročito crkva (zajedno sa ovim ostalim elementima), ne menjajući im čak ni neka imena, ali je degenerisala čovekovu slobodu izbora u načinu bivstvovanja, koja je postojala u mazdaizmu, na ropsko služenje autoritetu. ***Mazdaizam je pravi izvor judeo-hrišćanstva koji nema ničeg originalnog u sebi.***

Svu raznolikost koncepcija Boga koja postoji u istoriji možemo prepoznati u kategorijama *prakrti*. One nam pokazuju zašto je Bog negde skriven (*puruša*) i zašto se ponekad manifestuje na tako različite astralne načine (*tanmâtrâ*) sve do otelovljenja kao avatar (*indriyâni*). Ne postoje čvrste granice između kategorija *prakrti*, pa tako ni između različitih božanskih manifestacija. Istorije religija su dobra beletristika za *sânkhyu*.

Pored judeo-hrišćanstva na zapadu, Indija je na istoku još bolji primer demonističkih prevrata i uticaja. Tu su se svi ljudi koji se nisu priklanjali vladajućem sistemu religijskog ubeđenja proglašavali demonima (*asure*). Pokušaj da se nadiđe demonizam predstavlja Šankarina *advaita vedanta* i ona dopire do principa *aham-kâra*. Nigde kao u Indiji razni filozofski i religijski pravci tako jasno ne izražavaju iskustva svih kategorija na shemi *prakrti*, od krajnjeg materijalizma do najvišeg idealizma. U indijskoj mitologiji neorgansko područje pokazuje svoju najvišu i najlepšu edukativnu funkciju.

Naspram svega ovoga, budizam je u potpunosti posvećen probuđenju od svih zbivanja *prakrti*. On je potpuno ostvarenje doktrine probuđenja pa se zato i naziva po njoj. Praznina

područje *indriyâni*; i idealističkog uverenja u večnost nematerijalnog („nebeskog“) opstanka (*sassata-vado*) kojem ovde odgovara neorgansko područje. Prema shemi, srednji put vodi ka *aham-kâri* i *buddhi*.

(*sunyam*) i utruće (*nirvana*) jesu afirmacija čiste neuslovljenosti koju *puruša* predstavlja u *sânkhya*. Buddha je čistu neuslovljenost (*sunyam*) označio kao jedino ishodište svega postojećeg. Slično kao nakon Isusove pojave, i nakon pojave Nagarđune, koji je u budističkoj misli svoga doba (2 vek n.e.) najradikalnije afirmisao ontološku diferenciju sa stanovišta čiste neuslovljenosti, neorgansko područje reaguje tako što u njegovu čistu duhovnost smešta čitave svetove nastanjene budademonima, zvanim *bodhisattvama*, uprkos tome što je Nagarđuna rekao da je samo onaj kome je čista neuslovljenost (*sunyam*) jasna, spoznao pravu prirodu svega (*prakrti*). Neorganski svet se nikada ne predaje i na sve projektuje svoju imaginaciju. On se nadilazi samo u *ličnom iskustvu* probuđenja. Uvek kada se doktrina probuđenja *kolektivizuje*, neorgansko područje je prisvaja i lažira. To se jasno vidi po razlici između izvornog učenja Buddhe i Isusa, i onog koje se tokom vremena i omasovljenja pretvorilo u tradiciju i verski folklor.

Pre pojave budizma teorija *sânkhya* je pripremila njegovo ostvarenje.²⁶ Ona pokazuje kako je budizam moguć i zašto je, zapravo neophodan čovečanstvu.²⁷ ***Dok se sve ostale religije mogu opravdano smatrati za programe kontrole uma, budizam je zbog svojih razlika od ostalih religija praksa deprogramiranja ili mentalna higijena. Zato budizam nije religija.***

* * *

Nezavisno od religijskog iskustva, i u filosofiji Zapada možemo takođe prepoznati shematsku podelu kategorija *sânkhya*. Tako, ispod *aham-kâre* prepoznajemo razlikovanje ontičkog područja čulnog sveta (*indriyâni*) od ontološkog područja svih njegovih unutarnjih dimenzija (*tanmâtrâ* i *maha-bhûtâni*). Dugo se ontološka diferencija u filosofiji Zapada bazirala samo na ovom nivou, sve dok Martin Hajdeger (Heidegger) nije načinio kvalitativni pomak naviše, tražeći bitak (Sein) u tu-bitku (Dasein), koji na shemi *sânkhya* po svemu odgovara *aham-kâri*. Tako je ontološko razlikovanje bića i suštine on uzdigao sa razlikovanja *indriyâni* od *tanmâtrâ* na ono koje stoji između *aham-kâra* i svega ispod. Ovo pomeranje je moguće zato što sve u *prakrti* ima i ontički i ontološki status, a kakav će se trenutno pojaviti zavisi od statusnog položaja posmatrača, da li se on nalazi u *indriyâni* (telu) ili *tanmâtrâ* (snu, astralu), da li u *aham-kâri* ili u krajnjem vidu izvan svega, gde cela *prakrti* ima ontički status, a *puruša* ontološki. Ili obrnuto, ako se stvar posmatra sa stanovišta *puruše* kao čoveka kome cela *prakrti* služi za sopstvenu diferencijaciju, za spoznaju svog pravog bivstva. S tim pomakom je zapadnu filosofiju približio ontološkoj diferenciji Istoka, koja ju je, još fundamentalnije od Hajdegera i od bilo koga na Zapadu, oduvek ispravno videla tek u razlikovanju *puruše* od *prakrti*.²⁸

* * *

Bilo je neophodno naglasiti fundamentalnu razliku između demonizma i njegove pseudoreligioznosti, s opisima delovanja T-polja i neorganskih bića, i doktrine probuđenja koja je suštinska vrednost celokupne baštine. Upoznavanje odnosa između organskog i neorganskog bivstvovanja uslov je za razumevanje *prakrti*, naročito za razlučivanje njenih ključnih kategorija: *aham-kâra* i *buddhi*. Jedino njihova aktuelizacija pripada doktrini probuđenja, dok cela dijalektika subjektivnog i objektivnog bivstvovanja (ispod *aham-kâre*) spada u područje organske i neorganske

²⁶ Indikativno je da je Buddha rođen u gradu Kapilavatthu, čije ime jasno upućuje na osnivača *sânkhya* Kapilu. S ovim ne želimo da izvlačimo zaključak da je Buddha bio sledbenik *sânkhya*, već da ukažemo da je njegovo probuđenje živa, individualna i originalna manifestacija svega onoga što *sânkhya* kao teorija uči. Svako ko se probudi sve doživljava onako kako *sânkhya* kazuje, bez obzira da li je ranije uopšte i znao za učenje Buddhe ili *sânkhya*.

²⁷ Sa budističkog stanovišta, postojanje sačinjavaju: minerali, biljke, životinje, ljudi, bogovi, pa i judeo-hrišćanski „jedini Bog”. To je sfera celokupnog postojanja, sve bivstvujuće. Ono podleže zakonu uzročnosti i, stoga, patnje. Ali, izvan ove sfere postojanja je neuslovljenost ni od čega, sloboda koja omogućava postojanje svega. Buddha ju je nazvao *sunyam*, praznina koja preostaje utrućem strasti za uslovljenim postojanjem (*nirvana*). Ona daje svetlost svesti o svemu što biva, i nezavisna je od svesti. Bogovi su joj bliži jer su u višim dimenzijama, ljudi nešto dalje, životinje još dalje. Budizam stoga ne poriče postojanje bogova (Buddha se naziva „učiteljem bogova i ljudi”), nego ukazuje na ono više od najvišeg Boga, ono što i njemu daje svest i postojanje, kao i svemu ostalom. Ono najviše je neuslovljenost, ona je suština budnosti kojoj budisti teže. To je *puruša* u *sânkhya*.

²⁸ Kada se upoznao sa zen-budističkom filosofijom, Hajdeger je rekao: „Ako pravilno shvatam, ovo je isto što i ja pokušavam da kažem u svojim spisima.” U svom poznom delu *Zur Sache des Denkens* (O stvari mišljenja - Beograd: Plato, 1998) on se još više približava *puruši* kao Duhu koji omogućava biće kada, raspravljajući o vremenu i bivstvovanju, u osnovu stavlja 'Ono (koje) daje (omogućava) bivstvovanje i vreme' (Es gibt Sein, Es gibt Zeit).

uslovljenosti i demonizma. Tom području pripadaju svi bogovi, anđeli i đavoli, kao i svi oblici „religioznosti” koji se pod njihovim uticajima javljaju, a takođe i sav okultizam poznat na Zapadu, kao i sve sekte. Ali, ovom nivou pripada i svakodnevna egzistencija većine ljudi (na prva tri nivoa svesti), pa se zato njihov demonizam mora razumeti kao prirodna potreba, kao prirodan način regulacije njihovih života u nedostatku ličnog prosvetljenja. Prava je religija samo ona koja čoveka vodi ka duhovnom probuđenju. Sve drugo je pseudoreligija, mitologija i demonizam.

Osnovni kriterijum za razlikovanje religioznosti koja služi demonima od one koja podstiče istinsku duhovnost i probuđenje čovekovo, jeste prisustvo nasilja. Svaki oblik nasilnosti, od sputavanja slobode od strane verskog autoriteta do ubistva, jeste vid uzimanja energije od žrtve. Celokupna tradicija prinošenja žrtvi, koja oduvek postoji svuda u svetu, jeste ishrana elementala ili bića sa astrala. (Jedan od detaljnih opisa prinošenja žrtvi nalazi se u Mojsijevoj drugoj knjizi, 29, zatim u trećoj gl. 1-7). U svom krajnjem ishodu energiju od žrtava verskog rata, pored samih počinilaca, uzimaju neorganska bića. Zato je princip nenasilja (*ahimsa*), koji odlikuje jedino đainizam, *sāṅkhya-yogu* i budizam, nenasilja prema svim živim bićima, najviši i nepogrešivi kriterijum za istinsku duhovnost ili religioznost. Prolivanje krvi i sputavanje slobode iz bilo kojih verskih pobuda je čista negacija religioznosti.

Što se ostalih tradicija tiče, ne treba mnogo dokazivati njihovu pseudoreligioznost. Dovoljno je primetiti njihovu geografsku i nacionalnu podelu. Prilikom kontaktiranja sa ljudima neorganska T-polja, odnosno elementali primaju specifična obličja i simboliku, zavisno od lokacije i okolnosti u kojima se javljaju. Ona se uvek prilagođavaju lokalnoj tradiciji psihomentalnog uslovljavanja kako bi bila delotvorna, i imaju teritorijalnu podelu interesnih sfera (zato je pametnije poštovati lokalne demone, tj. religiju i kultove). Vrlo dobro znaju da moraju delovati samo s odgovarajućim 'religijskim' iskustvima i pravom scenografijom, da neće privući jednog katoličkog vernika vizijom Krišne ili Ganeše, već samo javljanjem Device Marije, da bi jednog Hindusa slabo zainteresovala vizija razapetog Isusa koju on često viđa uživo na svojim ulicama, dok bi ona na taoističkog Kineza delovala morbidno. Znaju takođe da se na sve te iluzorne projekcije jedan budista učvršćen u postojanoj pažnji (*zazen* ili *satipatthāna*) ne bi ni osvrnuo, pa mu zato šalju muslimanske fundamentaliste, katoličke misionare, Coca-colu i CNN.

Neorganska bića se prilagođavaju duhu vremena. Ranije su se arhaičnom čoveku manifestovala u vidu bogova i anđela, a danas to čine u skladu sa tehnološkom revolucijom Novog doba. Prikazanja Device Marije ili pojava suza na freskama i kipovima Isusovim, nastaju Drako tehnologijom s kojom su oni oduvek manipulirali ljudskim verovanjima. Ponekad se te suze javljaju od silnog smeha neorganskih bića ljudskoj gluposti.

3. Rezime i ukratko o demonizmu i Novom dobu

Sve što se zbiva sa čovekom i oko njega ima za cilj njegovo osvešćenje. Osvešćenje čovekovo počinje svešću o sebi, okretanjem svesti ka sebi, ka sopstvenom središtu u kome je Duh. Taj cilj sprovode bića koja su stvorila čoveka. Ljudska ga inspirišu u sticanju znanja, a neljudska ga dovode u iskušenje i teškoće koje treba da ga navedu da se okrene unutra, ka sebi. Svi oblici manipulacije ljudi svode se na to da se čovek dovede u iskušenje da se okrene od sebe, da se identifikuje sa nečim izvan sebe, i da izgubi sebe - a to znači da služi drugome, da njegovu energiju koristi neko drugi. Na taj način se čoveku praktično pokazuju posledice nesvesnosti.

Osvešćenje čovekovo je takvo da mu *svest ne može biti spolja data*, kao što mu je dat život - *zato što je svest već u osnovi svega. Ona je već sve i zato ne može biti ponovo data*. Svest je takva da, iako je svepostojeća osnova svega, aktuelizuje se samo iz čovekove lične volje. Kao lični odgovor i razumevanje emanacije prirode i autentičnosti Duha. To je ono zatvaranje kruga aktuelizacije Duha na najsuptilniji način, o kome smo govorili na početku, koje se događa kroz čoveka, u njegovoj ličnosti. *Zato što mu svest ne može biti spolja data, čovek se mora spolja raznim prinudama naterati da postane svestan. To radi cela prakrti kroz sva svoja bića.*

Na koji način neljudska bića kontrolišu čoveka time što ga navode u iskušenje da zaboravi sebe i identifikuje se sa vanjskim uticajima?

To su Drako bića i njihovi hibridi, Iluminati, vladarske familije koje vladaju ovim svetom još od Vavilona. Iste te krvne linije postoje i danas, to su gore spomenute porodice.

Da bi oni kao manjina vladali većinom moraju najpre da uspostave određene norme i vrednosti šta je stvarno a šta nije, šta je prihvatljivo a šta ne. To postižu religijskim učenjima. Moraju da uspostave granice percepcije sveta i društvene norme i kodekse, etiku i moral. To postižu naukom. Granice percepcije su suzili na vrlo ograničeno područje čulnog opažanja. To je zato što kontrolori ljudi pretežno borave na višim i suptilnijim dimenzijama, u astralu, i potrebno je da ih ljudi ne vide, da ih ne bi bili svesni. Ova ograničenja percepcije su postigli genetskom manipulacijom. Čoveku je genetski skraćen životni vek kao i percepcija, a posledica toga je bilo i gubitak celovitosti, čovek više nije bio jedno biće već je postao šizoidno mnoštvo različitih Ja koji se neprimetno smenjuju i tako razbijaju volju i moć delanja.

Ovo što je učinjeno na genetskom planu učinjeno je na sličan način i na kolektivnom planu gde je određena percepcija svih prihvatljivih vrednosti kroz nametanje mentalnog obrasca krivice i žrtve putem religijskih učenja, društvo je razbijeno kroz različita učenja i religije i time su nastali svi sukobi među ljudima. Tako je ljudsko društvo izgubilo jedinstvo i postalo je šizoidno mnoštvo u stalnom sukobu. To mnoštvo je naterano da se samo održava, da samo osuđuje pojedince koji pokušavaju da izmaknu kontroli, da ih osuđuje kao jeretike i grešnike, kao neprijatelje.

Sledeća stvar je da se svest održava u suženom stanju putem stalnog straha. Tome služe sukobi među frakcijama i pojedinih grupa ljudi. Strah je stanje jake koncentracije energije u vrlo niskoj frekvenciji koja je omiljena hrana Drako bića iz astrala. Na taj način zlo svake vrste, od ratova do ličnih sukoba unutar porodice, ujedno proizvodi hranu astralnim silama i drži u pokornosti ljude. Strah parališe i ljude čini pokornim.

Oni takođe sprovode obrazovanje svake vrste, odnosno način na koji se prepoznaje svet, nameću i kontrolišu akademsko znanje i nauku, a preko njih i mentalne obrasce ljudi. Okosnica ovog obrasca je da su ljudi grešni, bića nižeg reda, nemoćni i da je samo 'Bog' svemoćan. Naravno, zna se ko su 'bogovi' i njihovi predstavnici: Drako bića i njihovi hibridi, sveštenici i političari. Mentalne obrasce oni su hiljadama godina nametali i kontrolisali preko tajnih organizacija, pre svega masona.

Budući da se sve odvija po planu, treba razumeti da ovakve religije koje do sada imamo jesu odraz onoga što je čovek zaslužio svojom zrelošću. One su s jedne strane način da se čovek manipuliše ali su s druge i jedini metod njegovog obrazovanja i kontrole koja mu je potrebna. Veliki procenat ljudi je još uvek toliko nesvestan i na niskom stupnju razvoja da se može reći da je sve što mu se događa u pogledu kontrole i manipulacije odraz njegove nezrelosti. To su sve oblici prinude da se natera da sam postane svestan jer ne može više ništa dobiti spolja.

Jedino zlo koje bi bilo veće od sve ove kontrole jeste da nesvestan čovek bude prepušten sam sebi da radi šta hoće.

Imaginacija prirode, izražena kroz mitove i religije, nesumnjivo je bila potrebna i delotvorna u ranim fazama arhaičnog čovečanstva, na isti način kao što je maloj deci neophodna mašta za spoznaju sveta. U savremenim uslovima ona je svakako i dalje potrebna, jer je čovek još uvek nesvestan, ali nametljivo održavanje njenih arhaičnih oblika izražavanja izaziva pervertovanje, deformacije i inflaciju - što se jasno vidi u modernoj verskoj propagandi. Imaginacija prirode se uspešno osavremenjuje kroz filmsku umetnost, masovne medije i tzv. 'virtuelnu stvarnost' računara. Preko njih ona uspešno globalno povezuje kulture i uzdiže ih iznad arhaičnih podela, plemenske, nacionalne i verske isključivosti. Ali, bez istovremene demitologizacije življenja, i osnaženja psihičke objektivnosti i individuacije, o čemu je ovde bilo reči, kompjuterizovana globalna imaginacija se može izroditi u dosad najvećeg demona. To je ono na čemu rade Iluminati: da celokupnu realnost ljudi svedu na simulaciju i simulakrum, na imaginaciju, koja bi, naravno bila pod njihovom kontrolom. Savremena tehnologija življenja iziskuje od čoveka budnost više nego ikada ranije, u njoj jednostavno nema mesta prepuštanju arhaičnim mitološkim i verskim obrascima. Njihova se projekcija mora povući jer će se njihov porobljivački uticaj još jače ostvarivati uz pomoć preciznih kodova na ekranu kompjutera. Zbog povezanosti svega, zbog blizine i neposrednosti iskustva sveta i ljudskog opstanka u „globalnom selu”, u kojem se već nalazimo, naprosto neće biti prostora za objektivaciju smisla bivstvovanja u simboličko, dogmatsko i mitološko tumačenje sveta. Bivstvo se ne može drugačije spoznati do lično i neposredno. Samo kroz demitologizaciju i neposrednost iskustva i ličnu zrelost ljudi će moći da žive u jednom globalnom i realnom svetu i opstanu zajedno, a ne po uputstvima proroka i plemenskih bogova od kojih je svaki 'stvorio svet'.

Evolucija društvene svesti se kretala od čopora (praistorija), plemena (od biblijskog doba do renesanse), do nacionalnih pokreta (XVIII - XIX vek) i svesti o međunarodnim odnosima i pravima čoveka (sredina XX veka) u globalnom svetu (početak XXI veka). U budućnosti bi svest trebala da evoluirala do čovekove samospoznaje kao autentične ličnosti, da čovek spozna sebe kao ljudsko biće i u sebi Duha koji ga omogućava, i da u tome bude njegov jedini identitet - a ne više u mitološkim obrascima čopora, plemena ili nacije, ove ili one vere. Istorija se dovršava u svesnom subjektu, u celovitoj ličnosti. Najveći izazov je da se ne dozvoli da se mentalitetu čopora pridruži moć interneta, da se plemenskoj svesti ne da moć savremene tehnologije u globalnoj svetskoj zajednici - jer to bi zaista bio 'kraj sveta'. U sve većoj koherenciji življenja svih naroda i njegovom sve prisutnijem jedinstvu, stare plemenske, nacionalne i verske razlike, koje su do šizoidnih razmera naglašene u judeo-hrišćanstvu, mogu svet sukobiti jače nego ikada.

Ovu opasnost je uvidelo i samo judeo-hrišćanstvo pa pokušava da prevaziđe svoju isključivost i produži svoj vek ekumenizmom i lukavim podmetanjem ideje o „jednom svetu - jednom Bogu”. Ali, to se sve čini na prva tri nivoa svesti koji se zadržavaju samo na spoljnim oblicima, ne i na suštini. Ispoljavanja religioznosti, međutim, ne mogu i ne treba da se mešaju na prva tri nivoa - videti o tome u poglavlju Sedam stanja. Rešenje je jedino u individualnom uzdizanju čoveka na više nivoe svesti, u autentičnu ličnost, a ne u vanjskim promenama.

Imaginacija postaje kreativna samo kod zrelog čoveka koji lično i neposredno doživljava svet odgovorno učestvujući u njemu. Svako drugačije delanje će se u ogledalu prirode (ili na monitoru) neminovno (ili numinozno) pokazati kao ropstvo, kao demon koji mu krade životnu energiju. U tom ogledalu čovek treba da prepozna sebe, a ne da se zanosi svojim odrazom u njemu, kao da je on stvarniji od njega samoga.

Jasnije rečeno, ako čovek ostane nesvestan i uslovljen kao do sada (svejedno da li po obrascima Starog ili Novog svetskog poretka), sile koje su ga držale nesvesnim izaći će iz njegove podsvesti i snova i dobiće svu tehnološku moć za ostvarenje svojih uticaja.

Arhaični mitološki i verski obrasci uslovljavanja čoveka obrazuju kroz objektivaciju, u njima su spolja dati modeli ponašanja i spoznavanja, tu neki Bog čoveku daje zapovesti i tabue, a ovaj ga pasivno sluša. Ako se zadrži takav stav, koji zastupa crkva, da ono božansko, odnosno bitno čovek zadobija spolja, i to samo ako je dovoljno pokoran, nastaje istinska opasnost da uticaje koje doživljava kao suštinske čovek nastavi da prima spolja preko medija i imaginacije koju stvara moderna tehnologija svojom virtuelnom realnošću, a koja već sada nadmašuje moći imaginacije prosečnog čoveka. I to se upravo i događa. Ali sadržaji takvih uticaja nisu nimalo božanskog karaktera, već samo dobro programirani da služe interesima onih koji kontrolišu tehnologiju i javnost koja je konzumira. (Ovo dobro zna crkva, pa se zato na Zapadu još odavno preselila na televiziju.) Da bi se ova opasnost izbegla nužno je da čovek ono bitno ne traži i ne iščekuje spolja, kroz razna verovanja, već da nađe u sebi, u sopstvenoj ličnosti, da sopstvenom zrelošću ostvari ono bitno. Jer, ono što se od iskona tražilo spolja kroz razna verovanja u Boga jeste zapravo Duh koji sve omogućava, pa i samog čoveka, a on mora biti ovde i sada, jer bez njega ničeg nema. Stoga, on je već tu, u svemu i u čoveku, kao njegova suština.

Ako je Bog u koga se veruje nešto drugo, a ne Duh koji sve omogućava, onda je to demonizam.

Ključni preokret u celokupnom duhovnom sazrevanju je u tome da čovek po sopstvenoj zrelosti i svesnosti bude ispravan, human i usaglašen sa stvarnošću, a ne po naređenju nekog drugog ili „višeg” entiteta. Takva naređenja nije ni mogao da poslušati jer ih je doživljavao kao nametnuta spolja, kao tuđe interese. Zato je i odbijao odgovornost za svoje postupke čineći sva zla „u ime Boga” - a ne svoje. Zato i sada ne oseća odgovornost za ono što čini po diktatu medija. Ispravnost je izraz lične zrelosti, a ona ne može nikako biti nametnuta spolja. Ovaj preokret je započeo u dvadesetom veku. Zato je i bio tako buran.

Da bi čovek po sopstvenoj zrelosti sam od sebe bio ispravan treba da dođe do svog središta koje je sam Duh koji sve omogućava. Čovek je neispravan onoliko koliko je izvan svoga središta, toliko je ujedno pod uticajem spoljašnjih sila. Suština svih manipulacija i obmana kojima se čovek porobljava je u tome da se on navodi da se projektuje izvan sebe, da zaboravi sebe i identifikuje se s nečim.

Priroda fizičke stvarnosti je takva da joj je neophodna imaginacija u čijem se odrazu može spoznati. Danas se ona opredmetila na monitoru kompjutera, pa je zato saznanje fizičke stvarnosti brže nego ikada. S tom brzinom raste i izazov čovekovoj budnosti. Cela *prakti* postoji da bi čovek sebe spoznao, a ne da bi se u njoj izgubio - iako se to, nažalost, često događa u nekim fazama sazrevanja. Sadašnja faza je presudna i zato je treba dobro razumeti. U svim proteklim vekovima čovečanstvo je bilo uslovljavano i kultivisano spolja, od strane objektivnog ili neorganskog područja prirode, uglavnom kroz verovanja, mitove, tabue i religije. Takva se kultivisanost svesti zasnivala na plemenskom, nacionalnom, jezičkom, teritorijalnom i verskom identitetu. S pojavom industrije, štampe i globalnog informisanja uslovljavanje se premešta s verskog i nacionalnog na svoj finiji oblik, na kontrolu informacija i novca - od epohe prosvetiteljstva, sa svim revolucijama do danas, kada je promovisan Novi svetski poredak i Novo doba od strane ekonomskih moćnika. Ekonomska moć zahteva globalizaciju i oni koji je imaju sprovode razbijanje starog modela uslovljavanja, koji se zasnivao na verskoj, nacionalnoj i teritorijalnoj isključivosti. Vreme globalizacije traži i jednu religiju, ne mnoštvo različitih kao ranije. Srednjovekovnu ideologiju crkve razbijaju izmišljanjem novih sekta i zamenjuju je virtuelnom realnošću globalnog sela sa diktaturom propagande. Jedna od glavnih odlika Novog doba, i degradacije savremene zapadne civilizacije uopšte, jeste u tome da upotrebu imaginacije sužava na parametre tehničke i ekonomske eksploatacije, na stanovište korisnosti, da je povlači od bavljenja „velikim pričama” iz prošlosti, metafizičkim idealima i konačnim pitanjima, kako je to bivalo uobičajeno sve do početka dvadesetog veka - a što je crkva uveliko koristila za svoje interese - i svodi imaginaciju na tehničku korist i pragmatizam. Pozitivna strana toga jeste da je koncentracija imaginacije na fizičku realnost dovela do naglog bujanja tehnologije. Negativna je u tome što je nesumnjivi uspeh usavršavanja fizičkog okruženja povukao imaginaciju iz njenog prirodnog područja, *tanmâtrâ*, unutarnjeg sveta, ostavio ga praznog i, što je još gore, u tu prazninu smestio logiku uspeha na fizičkom planu. Tako je savremeni čovek postao psihički mehanizovan, otuđen od objektivne prirode i partikularizovan (čemu pomaže i takav sistem obrazovanja).

Drugačije rečeno, u starom poretku uslovljavanja i kultivisanja naglasak je bio na objektivnom području neorganske prirode, otuda je imaginacija imala metafizičke, apsolutističke i kosmogonijske karakteristike. Novi poredak je, naglašavajući tehnološku efikasnost, imaginaciju naglo prebacio u drugu krajnost, na subjektivno područje čulnog iskustva, *indriyâni*, tako da je čovek postao materijalistički uslovljen, ali i uspešniji u fizičkoj realnosti, jer je objektivnim procesima stvaranja tu dao trodimenzionu koherenciju u prostorvremenu i izvesnu kontrolu razuma (*manas*). Razvoj tehnike se može videti kao plodno dejstvo imaginacije neorganskog područja na usavršavanje organskog (*indriyâni*), kao njihovo prožimanje. Ta promena težišta je, međutim, bila tako nagla da je izazvala puno lomova starih vrednosti (što se ispoljilo kroz Prvi i Drugi svetski rat i još mnogo drugih civilizacijskih sukoba). Cilj sveg ovog dešavanja jeste da se oba područja integrišu kroz iskustvo i proizvedu celovitu ličnost, *aham-kâra* (ovaj proces je na individualnom planu opisan u istoimenom poglavlju). Budućnost sveta je, dakle, u procesu individuacije, u ličnosti, a ne u bilo kakvom uslovljavanju, subjektivnom ili objektivnom, po nekom starom ili novom, savršenijem modelu.

Od renesanse do danas možemo uočiti da način na koji objektivno područje kultiviše ljude postaje sve finiji i konkretniji. Ranije je uglavnom koristilo imaginaciju kroz verska ubeđenja. Religije i 'zakoni' koje je davao 'Bog' bile su jedina sredstva vaspitanja. U novijem dobu se javljaju obrazovne institucije, tehnika, ekonomija i građanska društva kao savremeni i daleko napredniji modeli kultivisanja čoveka. Građanska civilizacija razvijena na Zapadu je verovatno najsavršeniji način na koji se nesvestan čovek može spolja kultivisati. Nakon nje moguća je jedino unutarnja kultura, samospoznaja kroz meditativnu praksu. Zapadna kultura može nastaviti svoju evoluciju samo u tom pravcu. U tome joj može pomoći drevno iskustvo Istoka. Propadanje Zapada koje se danas događa, najbrže u Americi, pokazuje da je spoljašnje kultivisanje već davno došlo do kraja svojih mogućnosti i da se pretvara u svoju suprotnost i perversiju. Čovekov um se ne može kontrolisati, a još manje kultivisati, medijskom diktaturom i lažima.

Čovek je od iskona do danas bio uslovljavan spolja, objektivacijom, jedino zato što mu je um bio nesvesno okrenut van, ka objektima, a takav je zato što nije osvešćen iznutra, od strane Duha koji ga omogućava. Suštinska promena koju donosi Novo doba je u promeni takvog stanja, u

sintezi duhovne autentičnosti, koja je bila rasuta po mnogim religijskim tradicijama, i njihovo čišćenje od etničke i tradicionalističke isključivosti, mitologije i simbolizma, tj. od objektivacije (što su Gurđijev i Osho već uspešno učinili), i na jačanje svesti o uslovljavajućoj strukturi samog uma i njegovom nadilaženju kroz praksu meditacije. Širenje meditacije kao elementarne čovekove kulture jedini je način na koji se može sprečiti da čovekova nesvesnost dobije tehnološku moć i tako postane destruktivnija nego ikada. Sva dosadašnja 'kultura' svodila se na modifikacije čovekovog vanjskog ponašanja i delovanja uz pomoć zakona i prinuda, i zato je njen efekat bio slab, ljudi su danas jednako zli (zbog nesvesnosti) kao i ranije. ***Kultura budućnosti biće u osvešćenju strukture samoga uma, onoga koji dela, u samospoznaji onoga ko je svestan. Tek tada će se čovekovo delanje proširiti na više dimenzije i postaće istinski humano.***

Sve što je ovde rečeno može se svesti i na sledeće: Pre razvoja tehnike i Novog doba čoveku je prirodno bilo dostupno iskustvo o pravoj prirodi duhovnog cilja, i njegovo razlikovanje od materijalnog. Materijalni cilj je nešto što se spolja zadobija, dok je duhovni cilj ono što se ne može spolja dobiti, već samo iznutra ostvariti sopstvenim preobražajem. Naime, tehnika olakšava dosezanje materijalnih ciljeva, olakšava rad, i tako degeneriše zdravo iskustvo o sopstvenom preobražaju pri radu na duhovnom cilju. Preobražaj je suština svakog rada - rad je alhemija s kojom se priroda preobražava u korist Duha. Za razliku od materijalnih ciljeva sa čijim ostvarenjem mi ostajemo isti, a tehnika nam u tome još i pomaže, rad na ostvarenju duhovnih ciljeva ili ideala je zapravo naš preobražaj u skladu s idealom, mi tim radom postajemo usklađeni s ciljem, postajemo sâm ideal. Zapravo, cilj je onoliko duhovan koliko nas navodi da se preobrazimo i sazrimo. Tehnologija Novog doba nam, dostupnošću vanjskih ciljeva, uskraćuje neophodno iskustvo sopstvenog preobražaja u radu koji vodi pravom ljudskom cilju - zrelosti za prisustvo Duha. Time nas obmanjuje da ne vidimo svoj pravi cilj. Mašine su postale kreativne kao i mi, one nam pribavljaju sve što nam treba da ostanemo isti tako da smo zaboravili šta je pravi cilj našeg rada. One su naš proizvod, proizvod našeg ega, i zato ne služe ničemu drugom do održavanju ega. One ne vode u progres, nego usavršavaju postojeće stanje. Jedini progres je afirmacija ljudske suštine, Duha koji se jedino kroz čoveka aktuelizuje u postojanju. Stoga je izazov Novog, tehnološkog doba, u tome da ne poverujemo da duhovni ideal, ono bitno, možemo dobiti spolja, kao gotov proizvod pomoću pragmatizma, a bez sopstvenog rasta i preobražaja, da ne brkamo duhovne ciljeve sa materijalnim. A na zamenu tih ciljeva danas se zasniva ne samo ekonomska i politička eksploatacija (Novi poredak), nego i religijska (Stari poredak).

Jedna od najsuptilnijih zamena ovih ciljeva na delu je kod raznih 'guru' Novog doba koji prodaju nove metode meditacija i 'spiritualne tehnologije' za instant 'prosvetljenje', koje su navodno brže i bolje od starih metoda iz drevne baštine. Njihov argument se zasniva na tvrdnji da se vremenom stvari usavršavaju i ubrzavaju, da danas nije potrebno isto vreme i isti napor za postizanje duhovnih ciljeva kao nekada. Pri tome se oslanjaju na teoriju „stotinu majmuna” i na povratno dejstvo morfičke rezonancije R. Šeldrejka. Zaista, stvari se vremenom usavršavaju, ali to se odnosi na zbivanja u relativnom, materijalnom svetu, na brzinu kretanja stvari i informacija. Za razliku od toga, put od ega do Sopstva, od individue do božanskog ostao je isti. Zapravo, postao je teži upravo iz razloga koji smo ovde spomenuli, zbog iluzije koju tehnika pruža da su svi ciljevi, pa i duhovni, dostupni kao stvari i informacije, zbog zaborava sopstvenog preobražaja, i zato što nam tehnika svodi samo bivstvovanje na jednu informaciju, i time ga baca u zaborav, a nas čini neodgovornim prema životu. Olakšavajući nam egzistenciju, tehnika otupljuje naš osećaj za stvarnost, za pravo odmeravanje egzistencije i doživljaj njenog smisla. Drevni metodi duhovnog razvoja zahtevali su ličnu transformaciju i posvećenost celog života, sveobuhvatnu etiku (*yama* i *niyama* u jogi, *vinaya pitaka* i *sila* u budizmu), dok savremeni metodi 'prosvetljenja' predstavljaju samo infantilnu imitaciju principa tehnološke korisnosti i tržišne eksploatacije u sferi duha. To se vidi po njihovim ciljevima: svrha meditacije kod starih bila je nadilaženje smrti i vremena, tela i uma radi predaje Duhu koji sve omogućava, dok kod savremenih 'tehnika' od toga nema ni traga, one se reklamiraju kao sredstva za uspešnije izživljavanje svojih želja i strasti.

Suština prave duhovnosti i religioznosti jeste *razlikovanje* iskonske neuslovljenosti koja sve omogućava, koja je naša suština - od svega stvorenog, od svih prirodnih uticaja koji uslovljavaju; svejedno da li su oni fizički ili astralni, razni bogovi i demoni, ili slike na kompjuterskom monitoru. Ovo fundamentalno razlikovanje nije nigde do kraja sprovedeno - da jeste, došlo bi se do *sāṅkhye* -

i ovde iznete kritike odnose se na taj nedostatak, koji se sve više pokazuje kao tragičan po opstanak savremenog čovečanstva. Zbog veće brzine i koherentnosti njegovog bivstvovanja, manje je prostora za ispravljanje grešaka, naročito fundamentalnih.